XXIII. évfolyam 47. szám	**Ára: 1 forint**	1967. november 23

Ludas Matyi

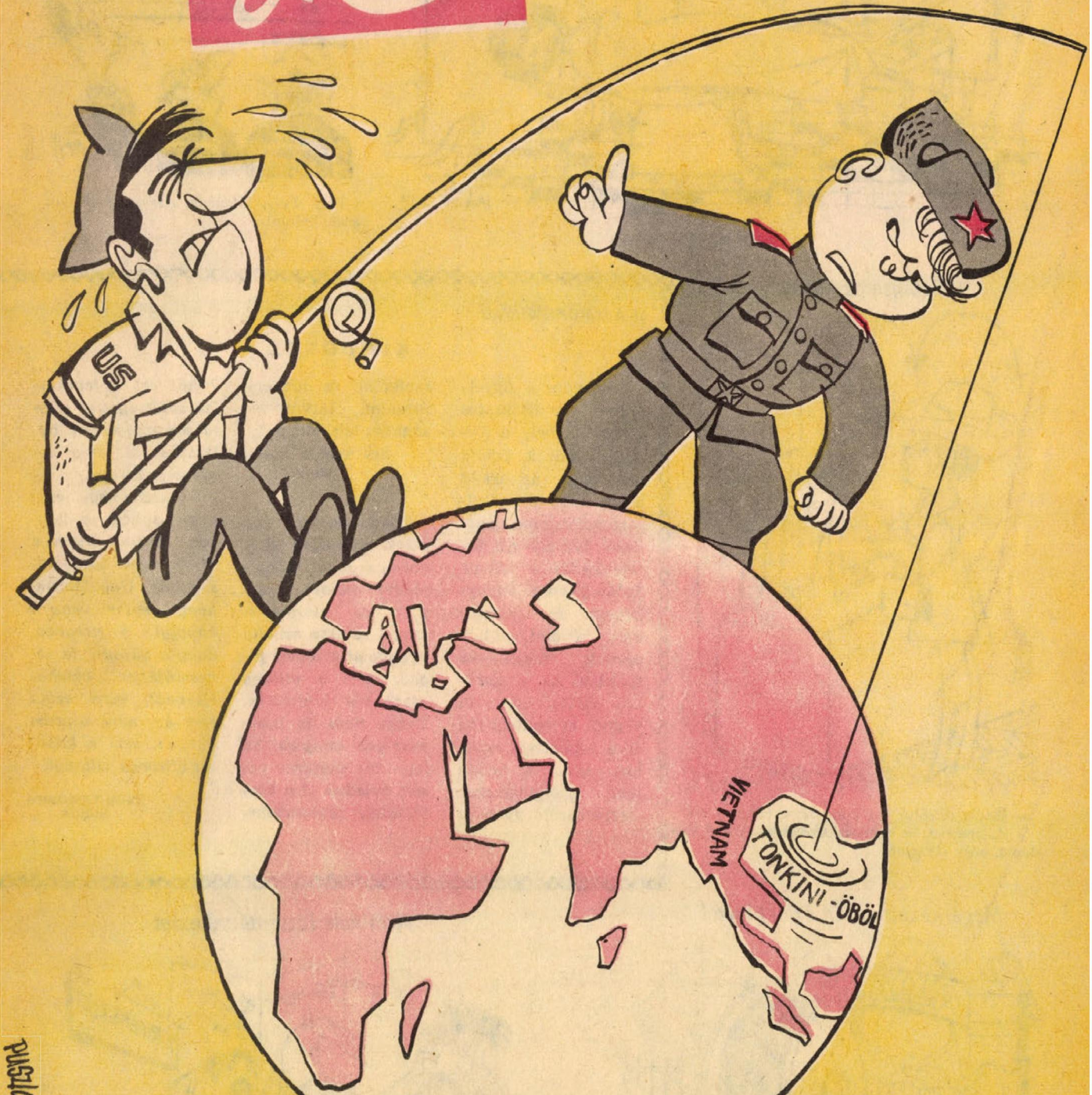
US
VIETNAM
TONKINI-ÖBÖL
PUSZTAI

Pusztai Pál rajza

IVÁN és JOE *— Vigyázz, Joe! Aki zavarosban halászik, sose tudja, mit fog ki!*

Szépérzék

Várnai György rajza

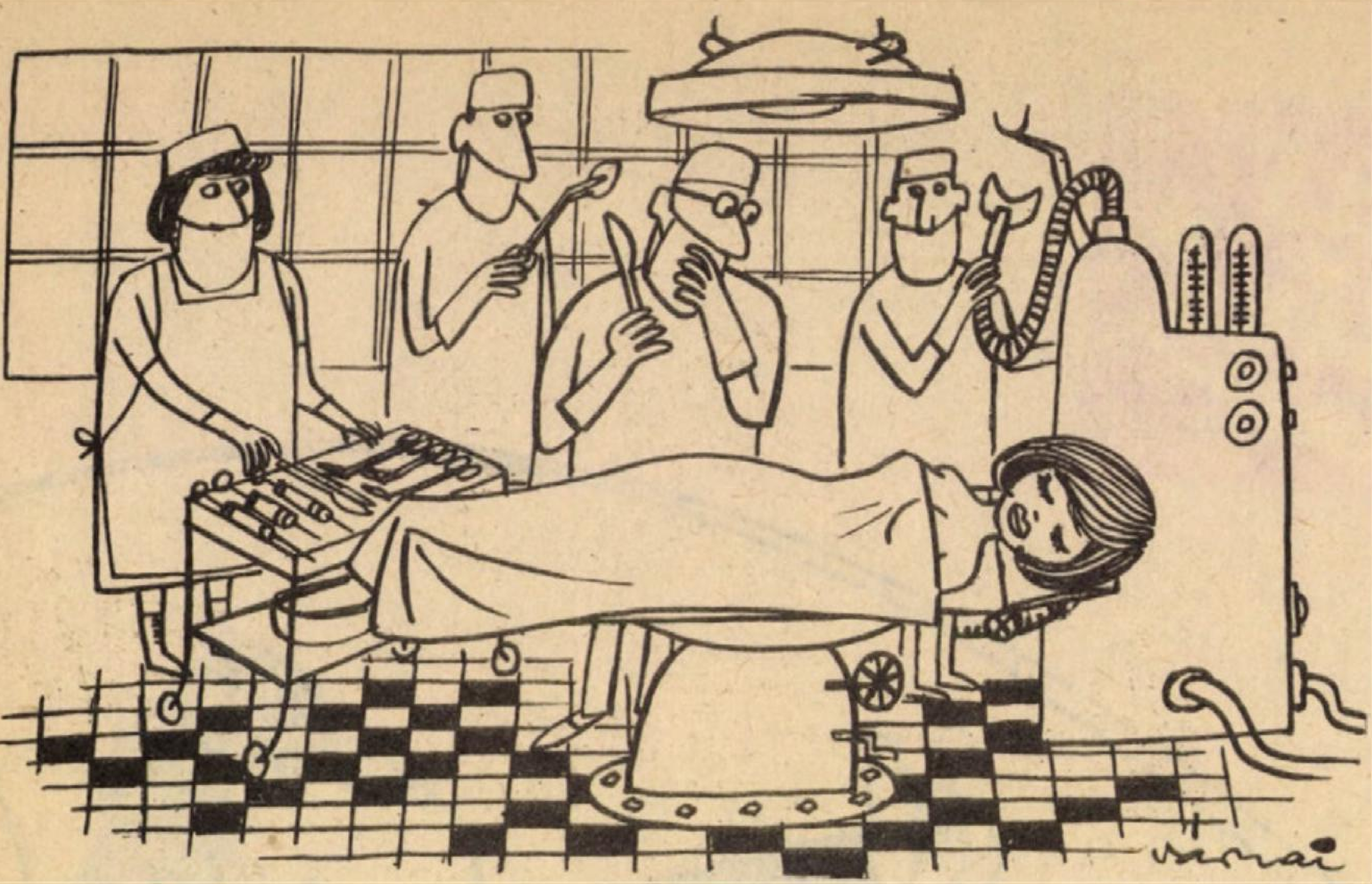

– Esküszöm, kár belevágni!

Hasznos tulajdonság

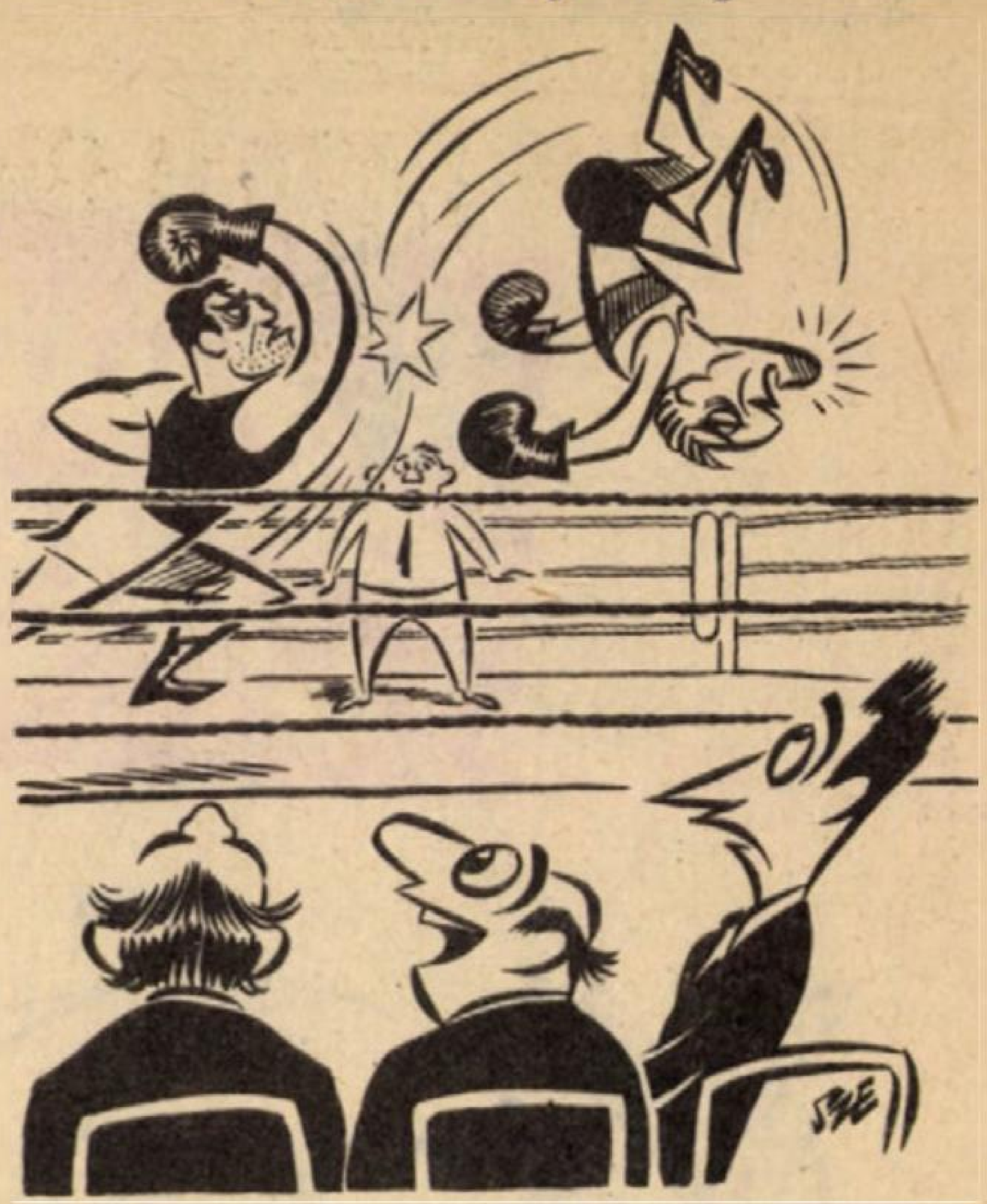

Foci Feri: Micsoda nagyszerű hátvéd lenne belőle!

Tapintatos eladó

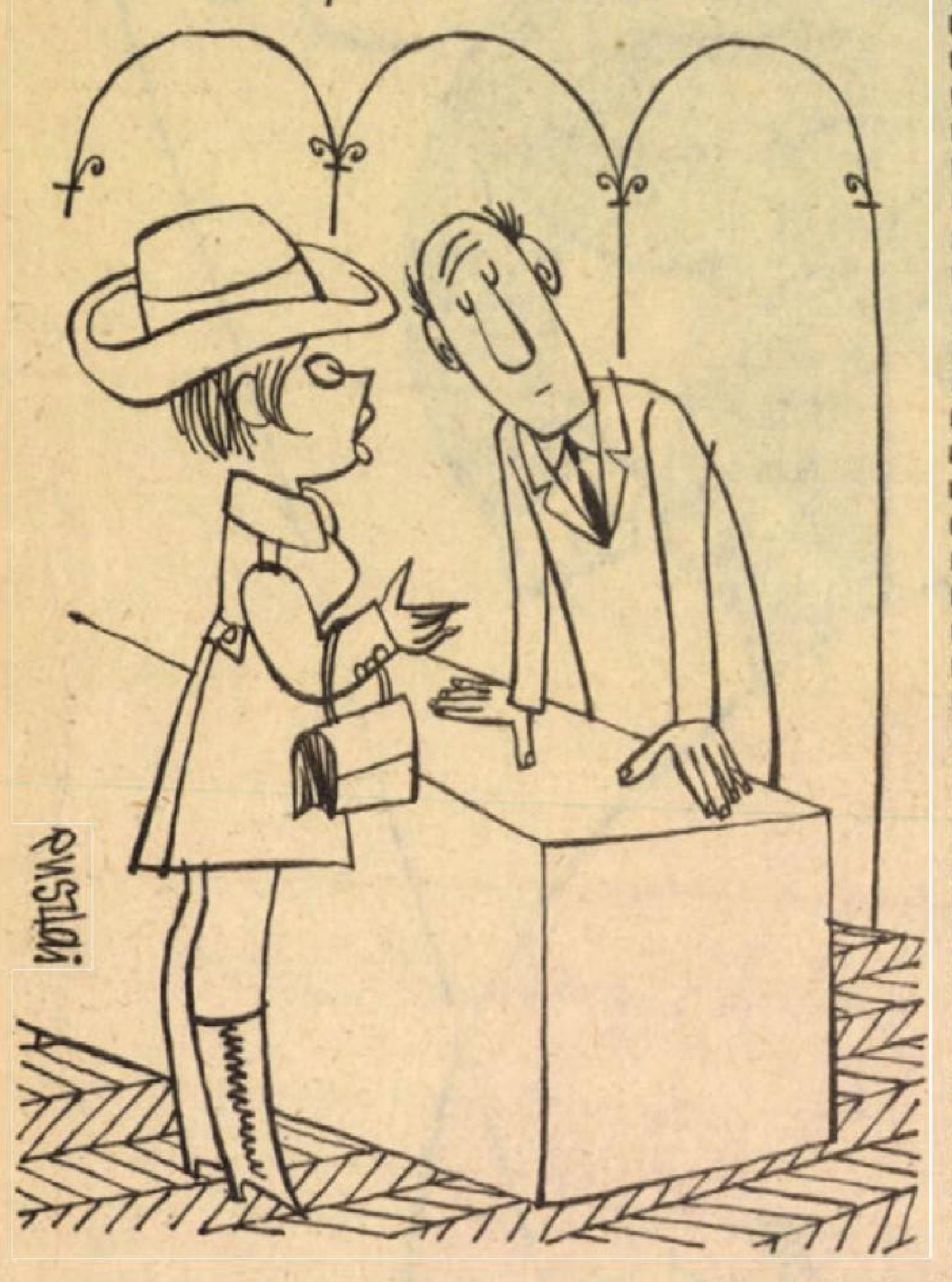

– Eddig dicsérte, most egyszerre lebeszél róla?
– Asszonyom, ha ragaszkodik hozzá, be kell vallanom, hogy elfogyott . . .

LE-A BÜROKRÁCIÁVAL!

KIS ÜGYEK

Felhívom a figyelmüket egy titokzatos lyukra, amely a Tanács körút 2. számú ház előtt, az árkád alatt, az Astoria-aluljáró építése óta (tehát hány éve is?) ott éktelenkedik a falban. Talán jó volna lefényképezni és rejtvényként közölni: valaki esetleg megfejtené (például az V. kerületi HKI), hogy mi végből és meddig fog ez a jobbsorsra érdemes lyuk, a benne levő drótgubanccal, szeméttároló gyanánt szolgálni, és idegenforgalmi látványosságként tetszelegni?

Egy Tanács körúti lakos

Több mint egy éve járok Kapolyra dolgozni, s azóta mérgelődöm amiatt, hogy ezen az állomáson reggel és este mindig egyiptomi sötétség fogad, mert a villany nincs ide bevezetve. Talán nem is bosszantana annyira, ha nem 100 méterre innen haladna el a közvilágítás légvezetéke. Tehát ezt a feneketlen sötétséget az állomáson egy oszlop beiktatásával meg lehetne szüntetni.

Csaknem egy éve, hogy ebben az ügyben levelet írtam a MÁV pécsi igazgatóságához. Úgy látszik, hogy levelem vagy a kapolyi sötétségben, vagy a bürokrácia útvesztőjében valahol eltévedt, mert azóta sem én nem kaptam választ, sem a kapolyi állomás villanyt.

Teési-Vass Imre
Siófok

Megérkezett az új óriáskígyó!

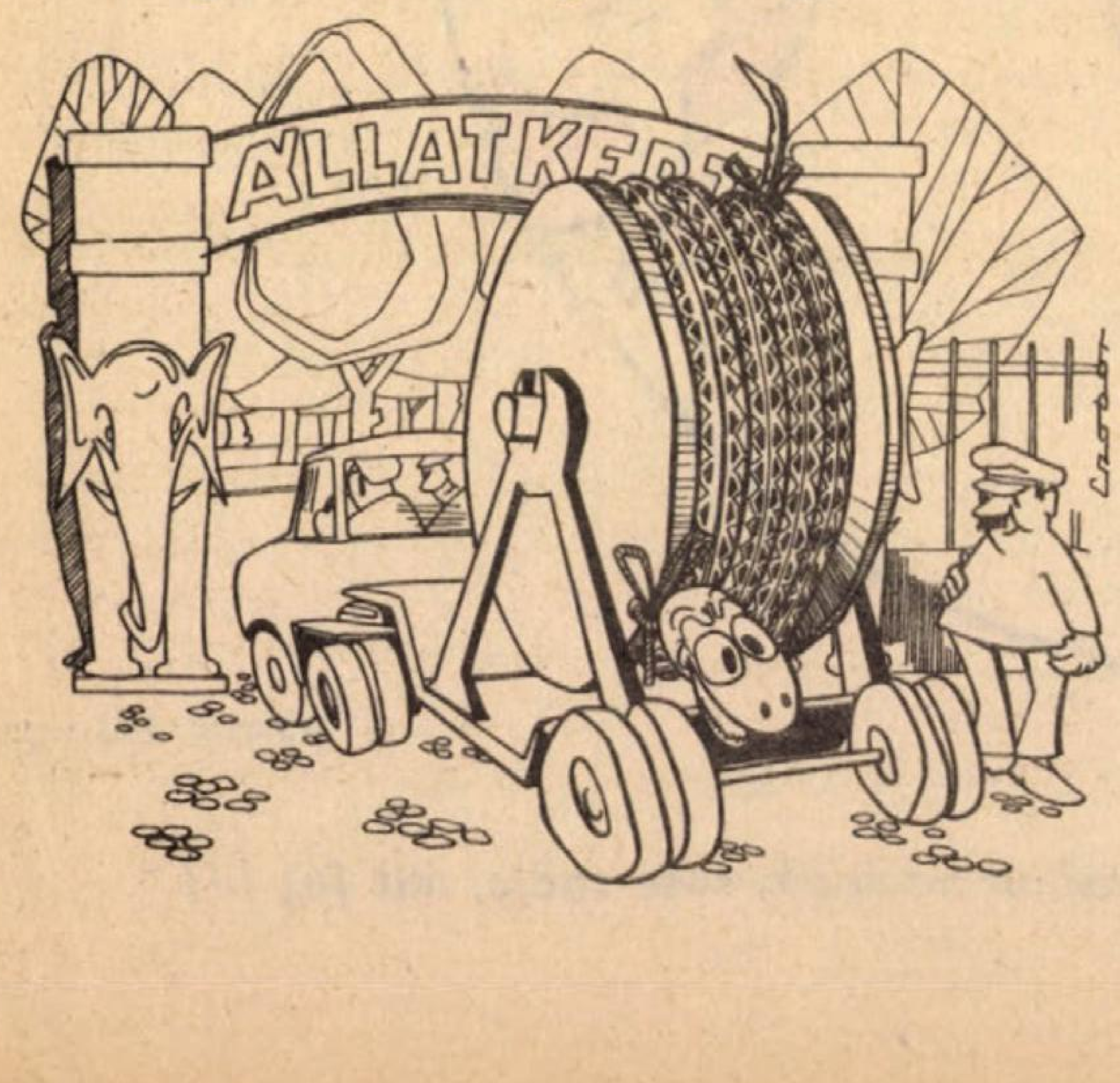

Nem volt látszatértekezlet

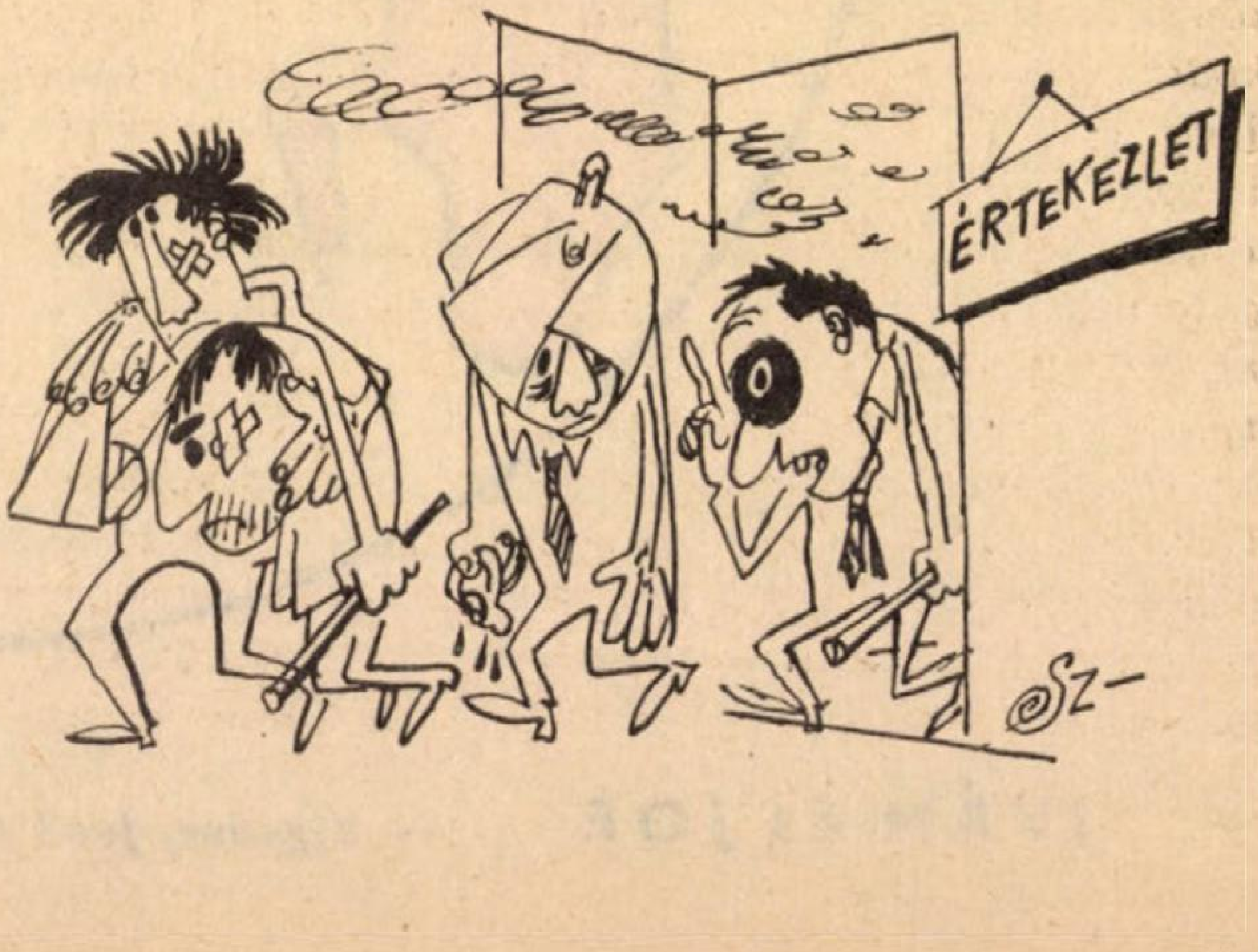

SZEGÉNY GAZDAGOK

Töprengve ül a szegény ember
egy kis cukrászda teraszán,
körül-körülnéz borús szemmel,
és felsóhajtva szól: Na lám!
Milyen sok autó s mind a másé! –
Legyint, mert búra hajlamos,
az asztalkáján dupla kávé
és két sütemény, jó habos.
Egy szép Trabantot nézett nemrég,
csak sűrűsödik bánata,
azt kérdi: – No de miből vennék?
A fizetésemből? Haha!
És aztán más is kéne, persze . . .
a bútorokra új huzat . . .
S megpillant ekkor keseregve
egy Mercedesen jött urat.
Az is meglátja őt s kilépve,
mint régi baráthoz siet:
– Nem láttalak már ezer éve!
Hát hogy vagy, hogy vagy? Hát ilyet! –
Szikrázó gyűrű van az ujján . . .
Ám most az asztalra mered:
– Ó, habos . . . habos . . . – szól elfúlván –,
és neked szabad . . . ezt eszed . . .
ez el van tiltva . . . nekem méreg . . .
pedig mit adnék érte én . . .
ó, jaj, hogy irigyellek téged,
te boldog, boldog földi lény!

Lovászy Márton

Expander

Császár Tamás rajza

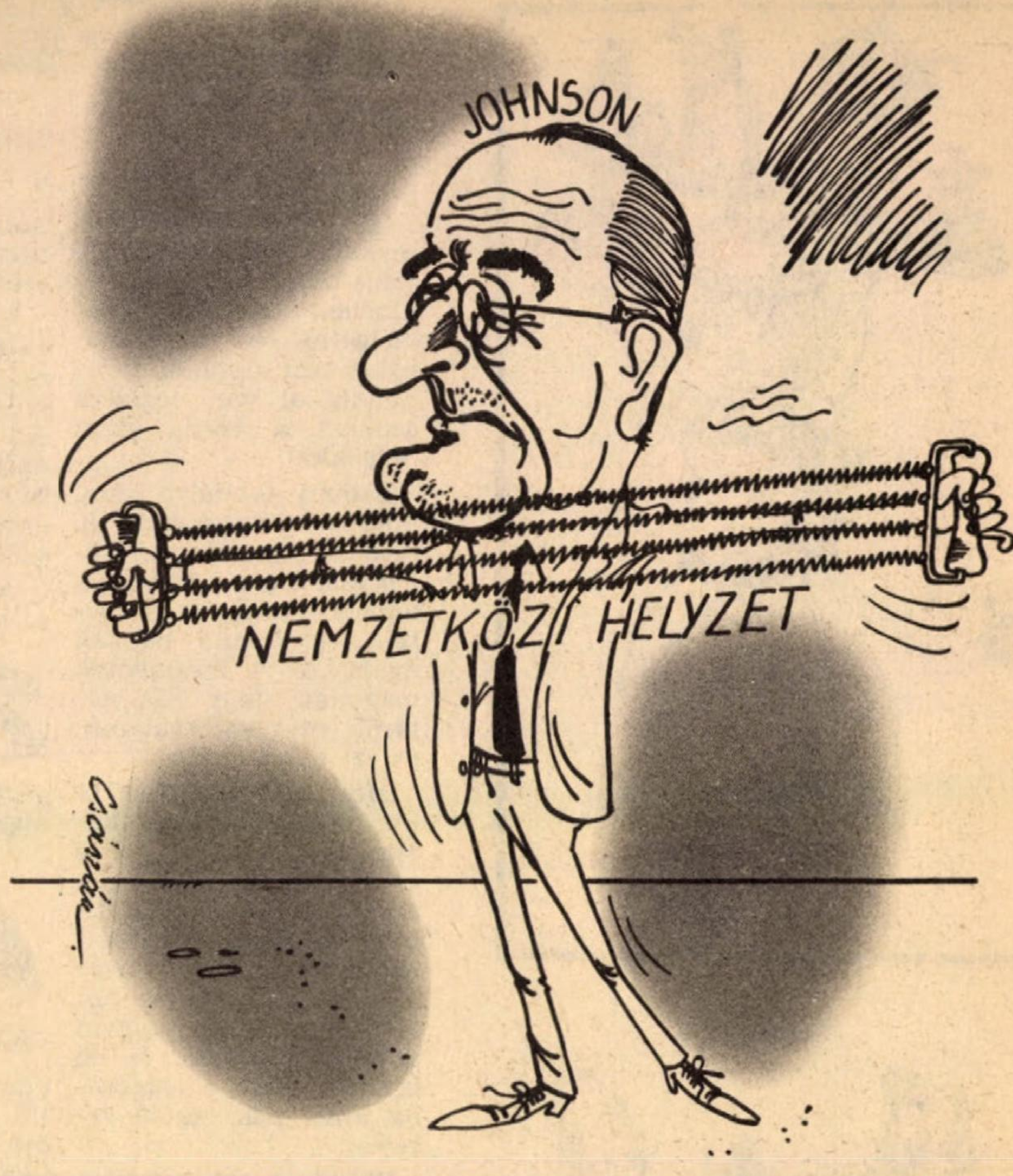

IDEÁLIS tanuló

Jól emlékszem, gyermekkoromban szüleim szent borzadállyal emlegettek előttem egy korombéli fiatalembert, aki már megjárta az ország számos iskoláját, de sehol sem tudván megragadni, minduntalan tovább vándorolt, másutt próbált szerencsét. Járt az a jómadár gimnáziumba, polgáriba, felsőkereskedelmibe, ipariskolába, amilyen iskolaforma csak létezett, már nem is tudom, hogy hol végezte, annyi bizonyos, hogy ő volt a mi családunk és mások szemében is a megátalkodott, semmirekellő vándordiák.

Vándordiák éppenséggel manapság is akad, de ennek a fogalomnak megváltozott a tartalma. Az alábbiakban bemutatok — igaz, az idő költői sűrítésével — egy vándordiákot, s ítéljék meg, hogy cselekvése megvetésre vagy elismerésre méltó-e.

Barátunk több évvel ezelőtt gimnáziumba jelentkezett. Tette ezt azért, mert felismerte az akkori iskolapolitika igazát, hogy kiművelt emberfők sokaságára van szüksége a hazának, s hogy bármilyen szakmát választ is a későbbiekben, általános műveltség nélkül vajmi kevéssé boldogulhat.

Alig jutott el azonban a második osztályba, amikor azt olvasta az újságban, hogy a hazának nem akármilyen művelt emberekre van szüksége, hanem olyanokra, akik valami konkrét szakmában járatosak, s hogy éppen ezért a technikumé a jövő. Barátunk legott megértette, mi a kötelessége, odahagyta hát a gimnáziumot, és beiratkozott a technikumba. Szép eredményeket ért el tanulmányaiban, és talán be is fejezte volna, ha akkoriban ki nem derül, hogy ez nem az az iskolatípus, amelyre iparunk előrehaladásához szükség van, mert a technikumot végzettekből — kellő tapasztalat híján — nem lehet jó technikus. A jövő a szakközépiskoláé. Barátunk tudta, mi a kötelessége, mert ő nem az iskolának, hanem az életnek, pontosabban a népgazdaság szükségleteinek tanult, kikérte hát a bizonyítványát, és átiratkozott a szakközépiskolába.

A minap meg lelkesen újságolta, hogy nagy tervei vannak. Különböző cikkekben azt olvasta — és ezzel tökéletesen egyetért —: a népgazdaság nem engedheti meg magának, hogy boldog-boldogtalan középiskolába járjon. Utóvégre matúra nélkül is nagyon tisztességes tagja lehet valaki a társadalomnak, annál is inkább, mert a középiskolai férőhelyek száma korlátozott, viszont a fiatal, dolgos kezekre mindenütt szükség van. Káros jelenség, hogy valamennyi tizennégy éves ifjú, az általános iskola befejezése után mindenáron középiskolába akar menni, holott seregnyi munkahely nyitva áll előtte.

Ezért barátunk úgy döntött, abbahagyja a szakközépiskolát, visszamegy tizennégy évesnek, beiratkozik az általános iskola nyolcadik osztályába, és utána pályát választ.

S ha valaki azt mondaná barátunkra, hogy hóbortos ember, annak én azt kiáltom: lassan a testtel! Csak dicséret, s nem bírálat illetheti az Ideális Tanulót, aki mindig a mindenkori Ideális Iskolatípust választja.

Novobáczky Sándor

A zsonglőr

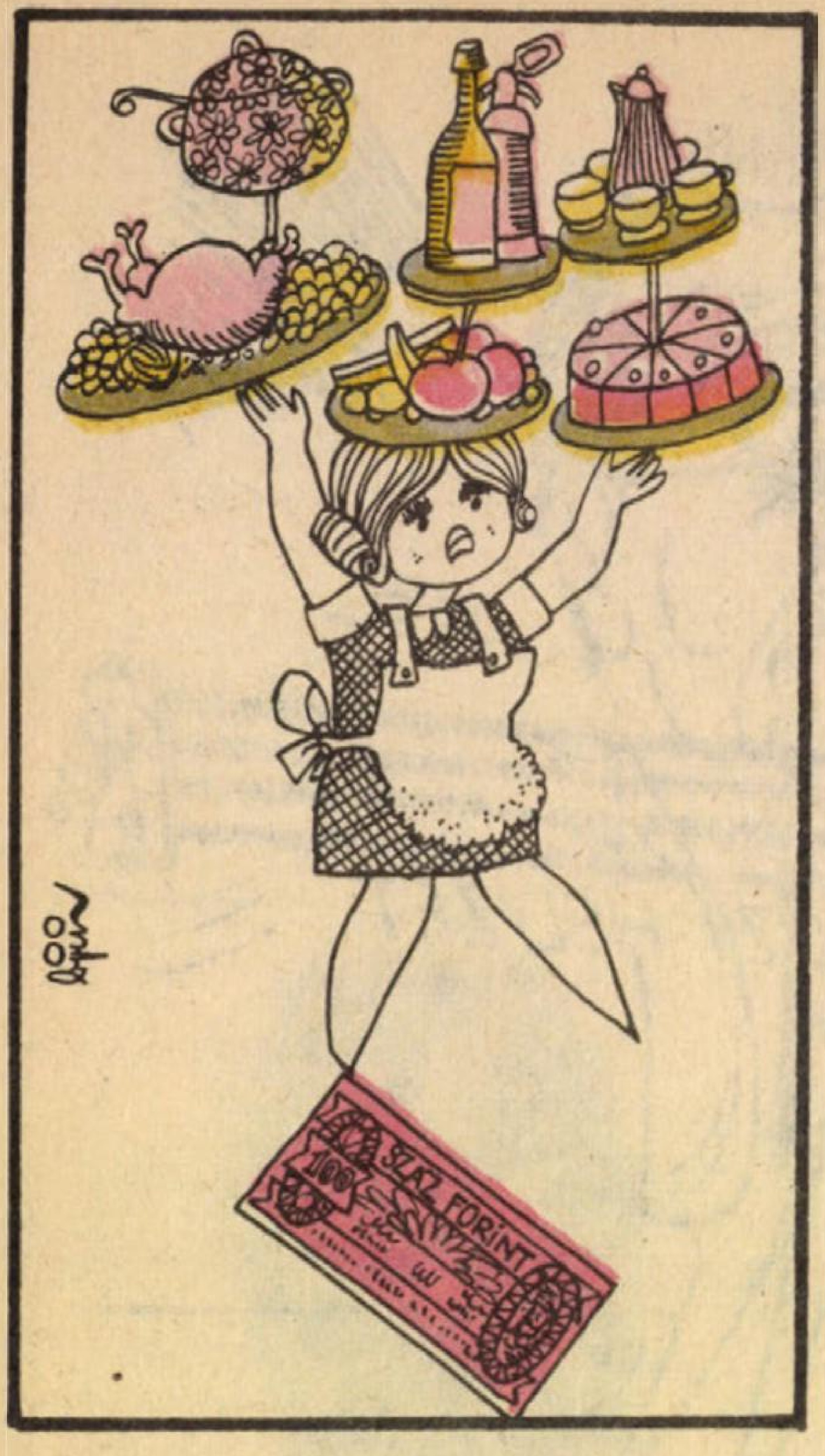

Rádióinterjú

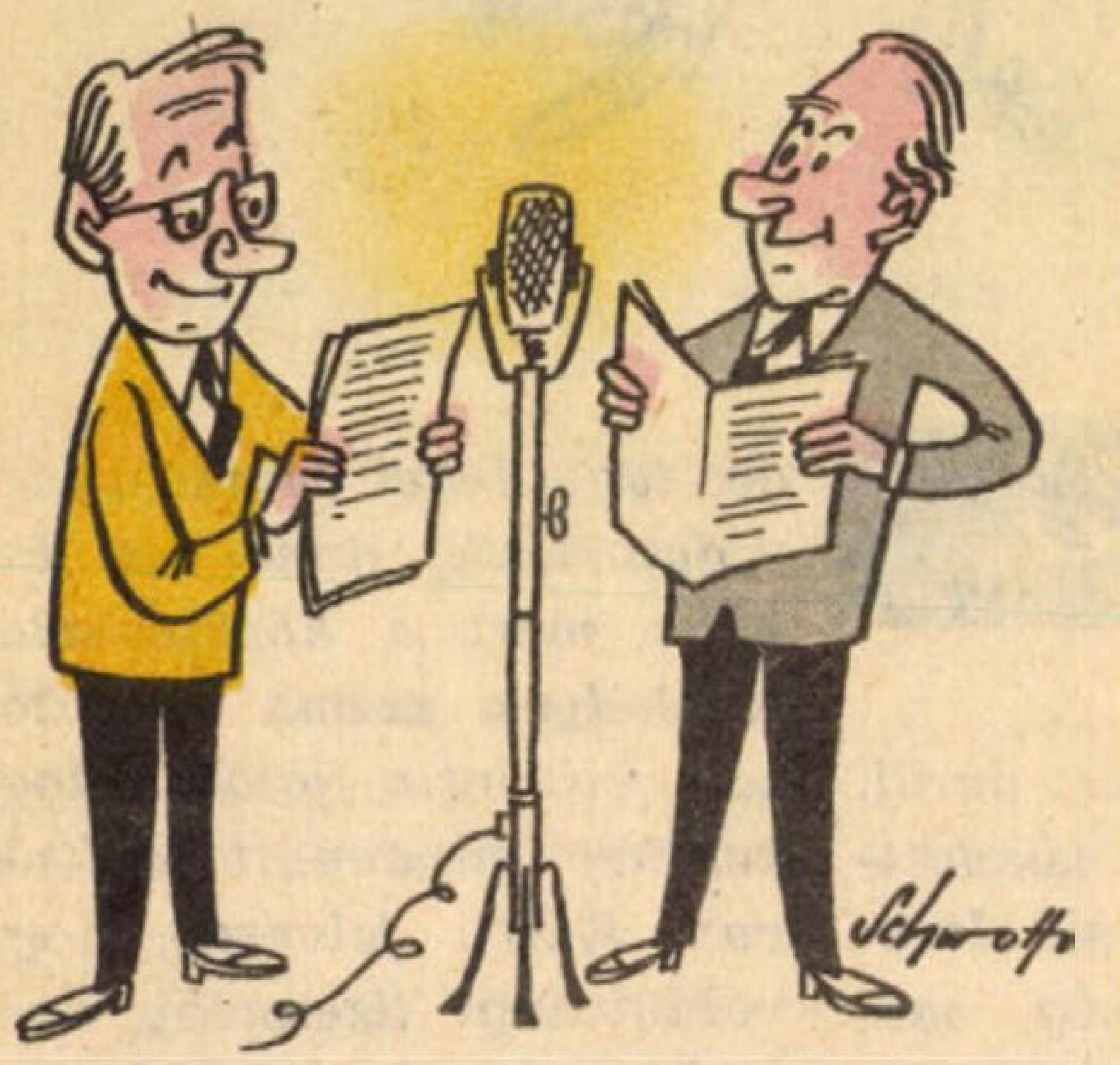

– Kérése kissé hirtelen jött, amelyre csak némi gondolkozás után tudok válaszolni.

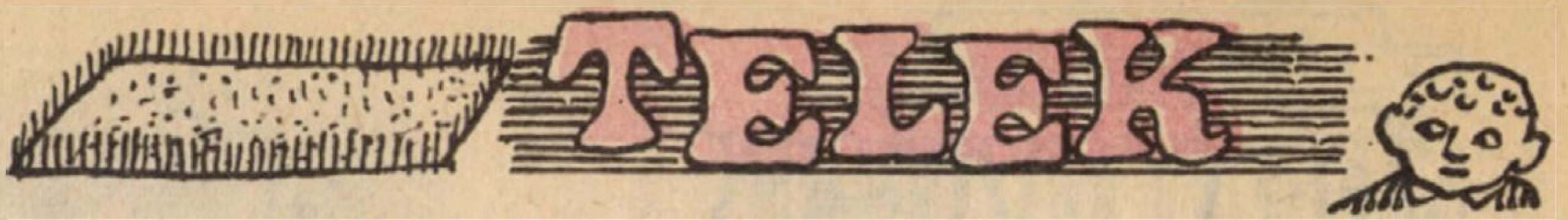

TELEK

(LACIKA MONOLÓGJA)

Tegnap este anyu azt mondta apunak, hogy ideje lenne már, hogy leülnének egy kicsit beszélgetni, és szemrehányást tett apunak, mert mindig el van foglalva azokkal a vacak gyári dolgokkal.

Semmi akadálya sincs, hogy beszélgessünk, mondta apu, és szemrehányást tett anyunak, amiért mindig arról mesél, hogy Jenő bácsiék mennyire megszedték magukat, vagy Piri néniről pletykál valamit, és ezt ő már unja.

Most szó sem lesz se Piri néniről, se Jenő bácsiról, mondta erre anyu, hanem őneki van egy igazán jó ötlete. Csak ki vele a jó ötlettel, biztatta apu, ő nem lesz az elrontója semmiféle jónak. Ez nagyon szép volt aputól, és én bele is írtam a naplómba, amit már régóta vezetek.

Ekkor anyu megkérdezte aput, hogy mikor kezdünk már hozzá a telekvásárláshoz, mert már mindenki vett telket, csak mink nem, pedig van pénzünk akár három telekre is. Apu közbe akart szólni, de anyu nem hagyta, hanem csak egyre magyarázta, hogy Zoltai bácsiék már tíz évvel ezelőtt akkora telket vettek a Balaton partján, hogy most a feléért kétszer annyi pénzt kaptak, mint amennyiért az egészet vették.

Végre apunak is sikerült beszélnie, és azt mondta, hogy neki nem példakép Zoltai bácsi. Az vegyen telket, aki építkezni akar rajta. Mink úgysem akarunk építkezni, tehát nincs szükségünk telekre.

Anyu csak tovább agitált, és azt mondta, hogy Jenő bácsiéknak sokkal több eszük van, már régóta veszik a telkeket. Leányfalun, Alsógödön, Akarattyán és Széplakon is van már nekik, lassanként gyűjtötték össze, potom áron, és most az egyik telkükért annyi pénzt kapnak, hogy Széplakon hat kis szobát húznak fel, berendezik és kiadják a nyárra, amiből több jövedelmük lesz, mint Jenő bácsi egész évi fizetése.

Ezt bizony mi is megtehetnénk, mondta apu, mire anyu a nyakába ugrott örömében, de ez nem sokáig tartott. Apu ugyanis azt is mondta, hogy mégsem tesszük meg, mert ő nem egy spekuláns, aki munka nélkül akar meggazdagodni, és megvan a véleménye azokról, akik ezt csinálják. Ő különben is olyan állásban van a vállalatnál, hogy nem mehet bele ilyen spekulációba.

Anyu mérgelődött, és azt mondta, hogy apunak nincs józan esze, mit törődik a vállalattal, inkább gondoljon a családjára, és vegyen akár három telket is. Egy telek lenne az ő nevén, egy apu nevén, egyet pedig a gyerekre, azaz rám lehetne íratni, és így senki sem mondhatná, hogy spekulálunk.

Telket nem veszünk, és kész, mondta apu, és ha anyunak nincs más ötlete, akkor a téma be van fejezve.

Anyu erre azt mondta, hogy neki igenis van más ötlete, és ha apu nem vesz telket, akkor csináltasson neki egy téli kosztümöt, valódi angol gyapjúszövetből, ami olcsóbb is, és nincs benne semmiféle spekuláció. És apu erre boldogan megígérte, mivelhogy nagyon örült, hogy egy kosztümmel megoldotta a telekvásárlást.

Földes György

Válogatós ügyfelek

Hegedűs István rajza

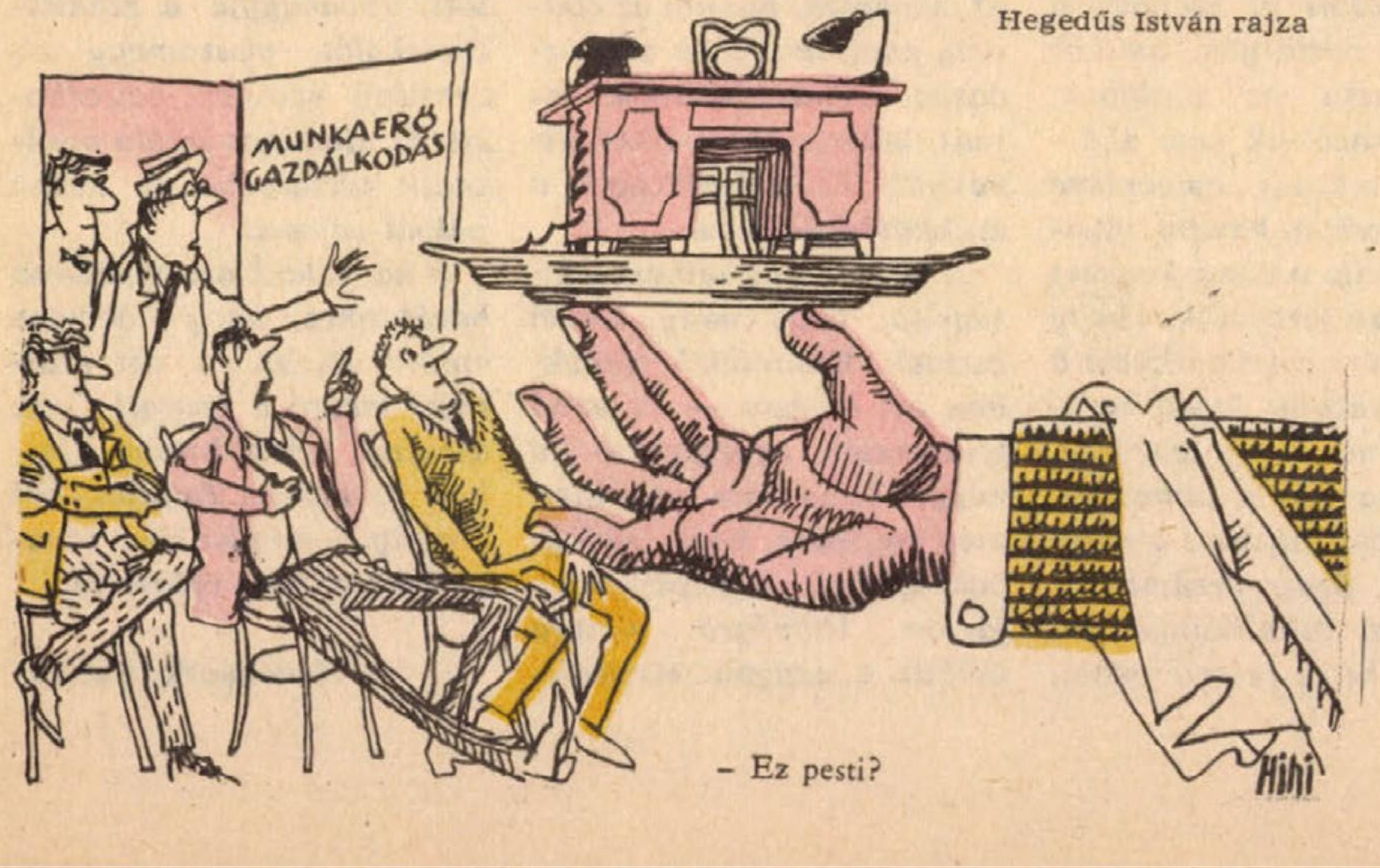

– Ez pesti?

Különös beteg

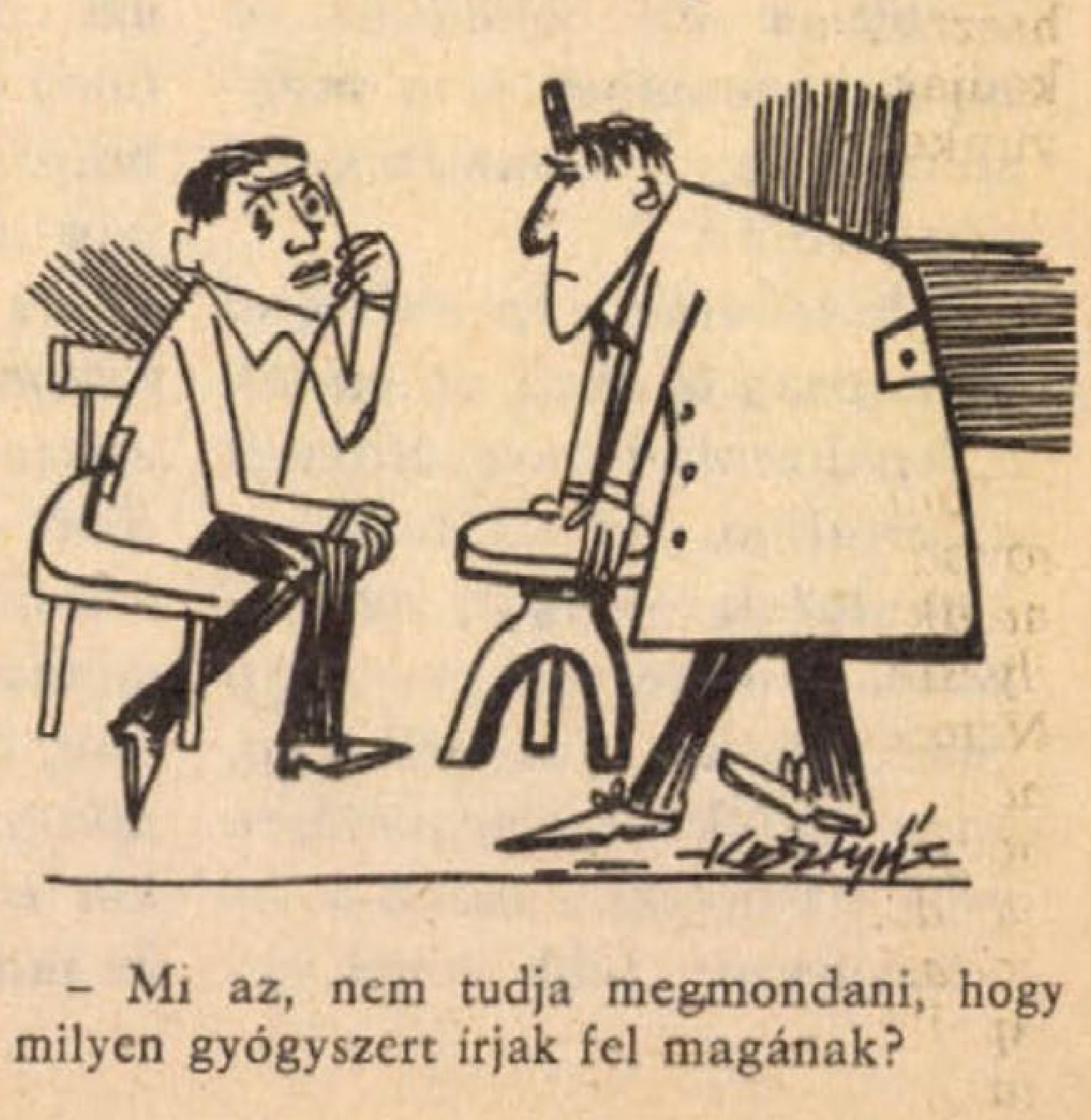

– Mi az, nem tudja megmondani, hogy milyen gyógyszert írjak fel magának?

Kedves Ludas!

„Megfojtották a valcert gágogó kacsákat" címmel kedvenc Esti Hírlapomban olvastam, hogy valamelyik olasz cirkuszban a fő attrakciót képező, tragikusan elhunyt két sztár Olaszország-szerte hatalmas sikert aratott a Kék Duna keringő elgágogásával. Kétszer is elolvastam a szívszorító drámát, de zavaromon ez mit sem enyhített. Sosem fogom megtudni, hogy a nevezetes sztárok kacsák vagy libák voltak-e ... Ha megbízhatom anyanyelvemben, akkor *a libák* gágognak. Én a csodálkozástól – mint a kacsák – csak *hápogni* tudtam.

B. I.
Budapest

Angol importból származik az alábbi vicc:

– Takarékos a feleséged?

– Meghiszem azt! A negyvenedik születésnapján is csak 28 gyertyát tett az ünnepi tortára!

F. G.
Budapest

Gyakran hallom mostanában a televízióban és a rádióban, hogy ez vagy az a szerv, intézmény „kigazdálkodta" az óvodaépítéshez, az új gépek beszerzéséhez stb. szükséges összeget.

Tegnap pedig az autók műszaki ellenőrzésének egyik irányítója arról nyilatkozott a televízióban, hogy a gépkocsitulajdonosok nem fordítanak kellő gondot járműveik karbantartására, ezért sok a „meghiányolás".

Ezennel szigorú meghiányolást jelentek be mindazok ellen, akik e kifejezéseket használva csúnyán gazdálkodják ki szép magyar nyelvünket.

I. S.
Budapest

Ludaskám, te mindig megrovod laptársaidat, ha baj van náluk a számokkal. Pedig ilyesmi veled is megesik! Nemrégiben például az Erdőháti krónikában azt írtad, hogy a 800 lakosú Kispaládon ezerkétszázan voltak kíváncsiak Kovács Apollónia műsorára. Ne haragudj, de ezt neked sem hiszem el!

B. K.
Fehérgyarmat

1 ország 1 nóta ...

Fülöp György rajzai

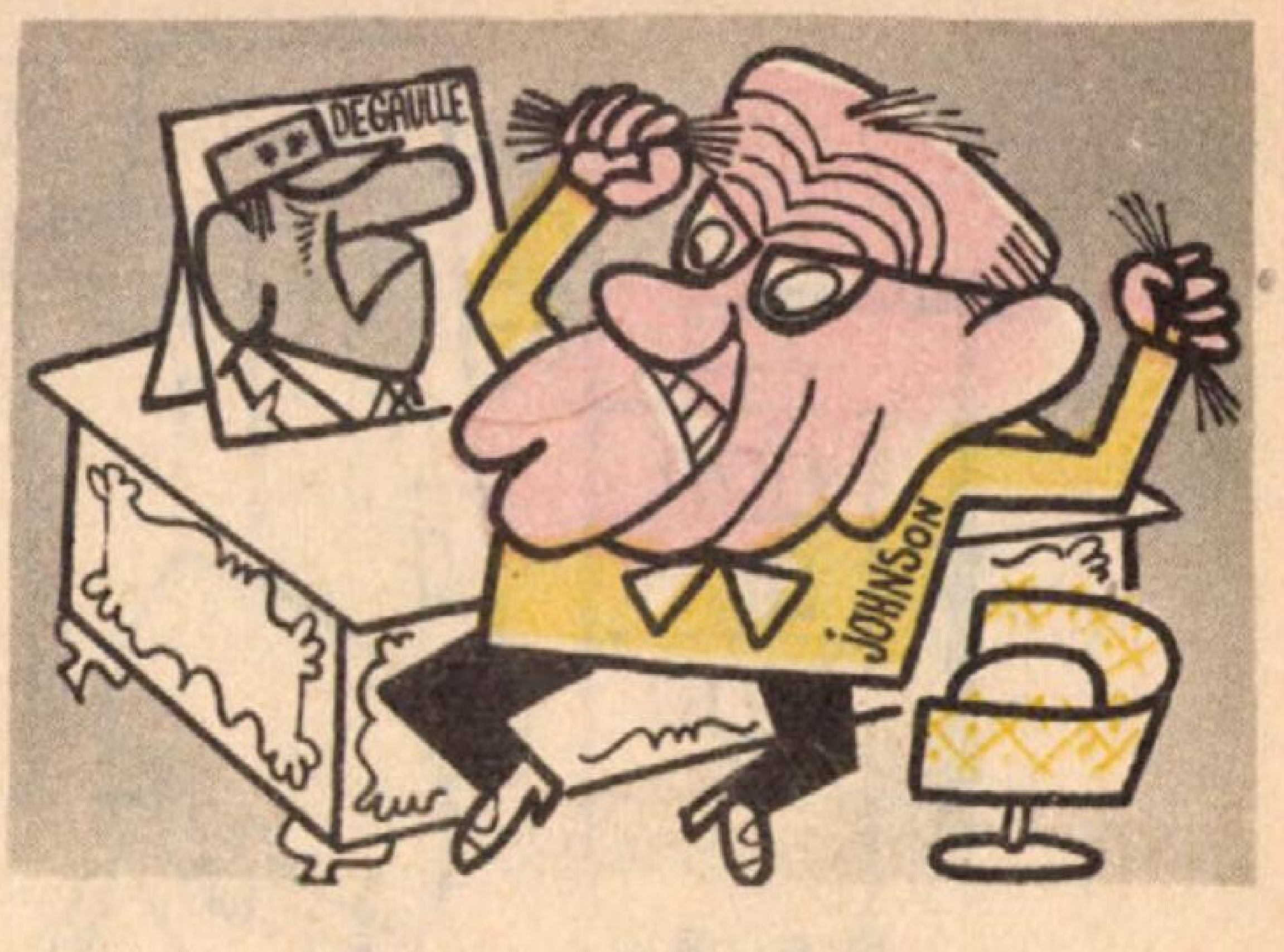

Nincsen annyi tenger csillag az égen,
Mint ahányszor eszembe jutsz te nékem ...

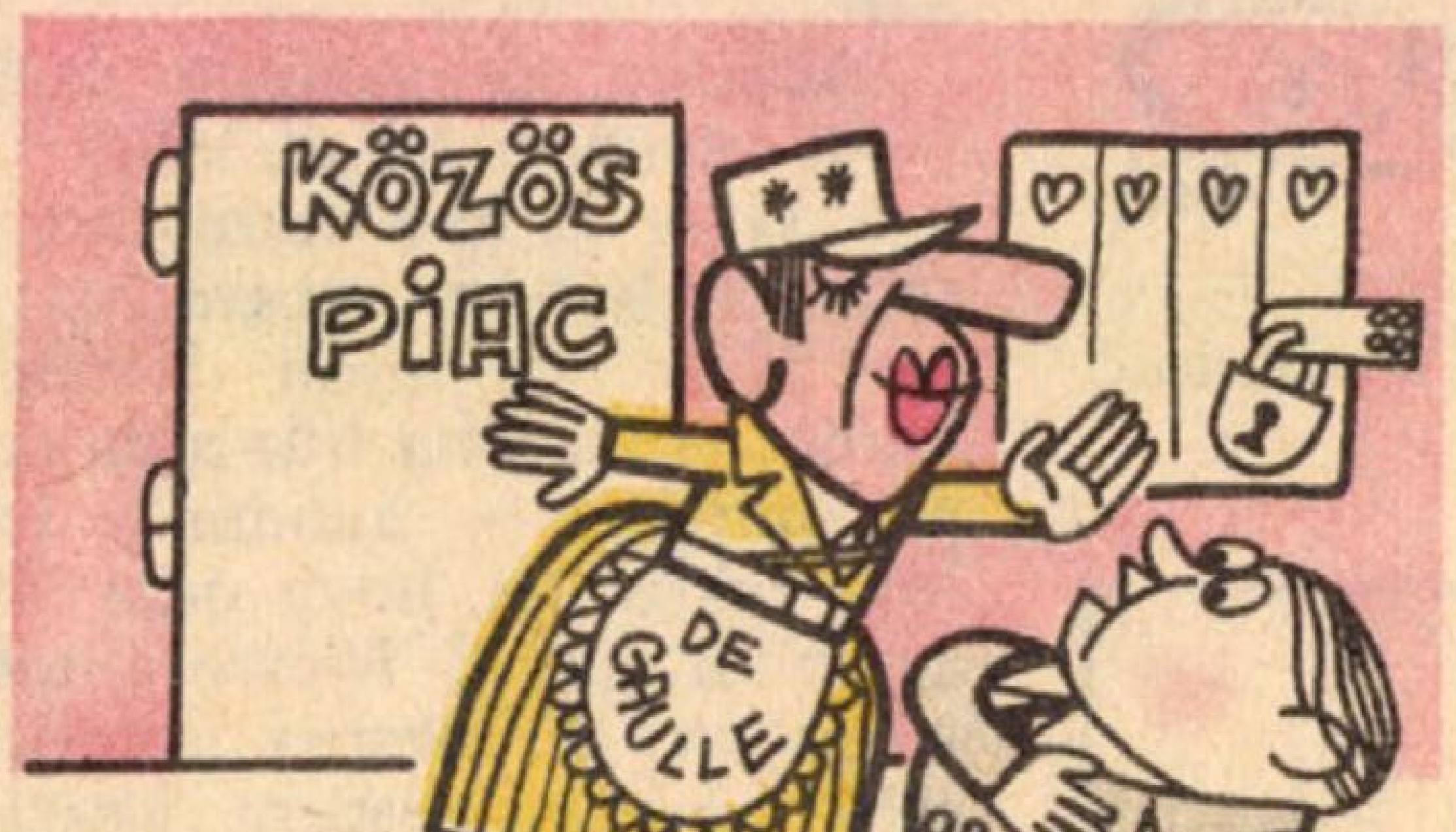

Nyisd ki babám az ajtót! ...

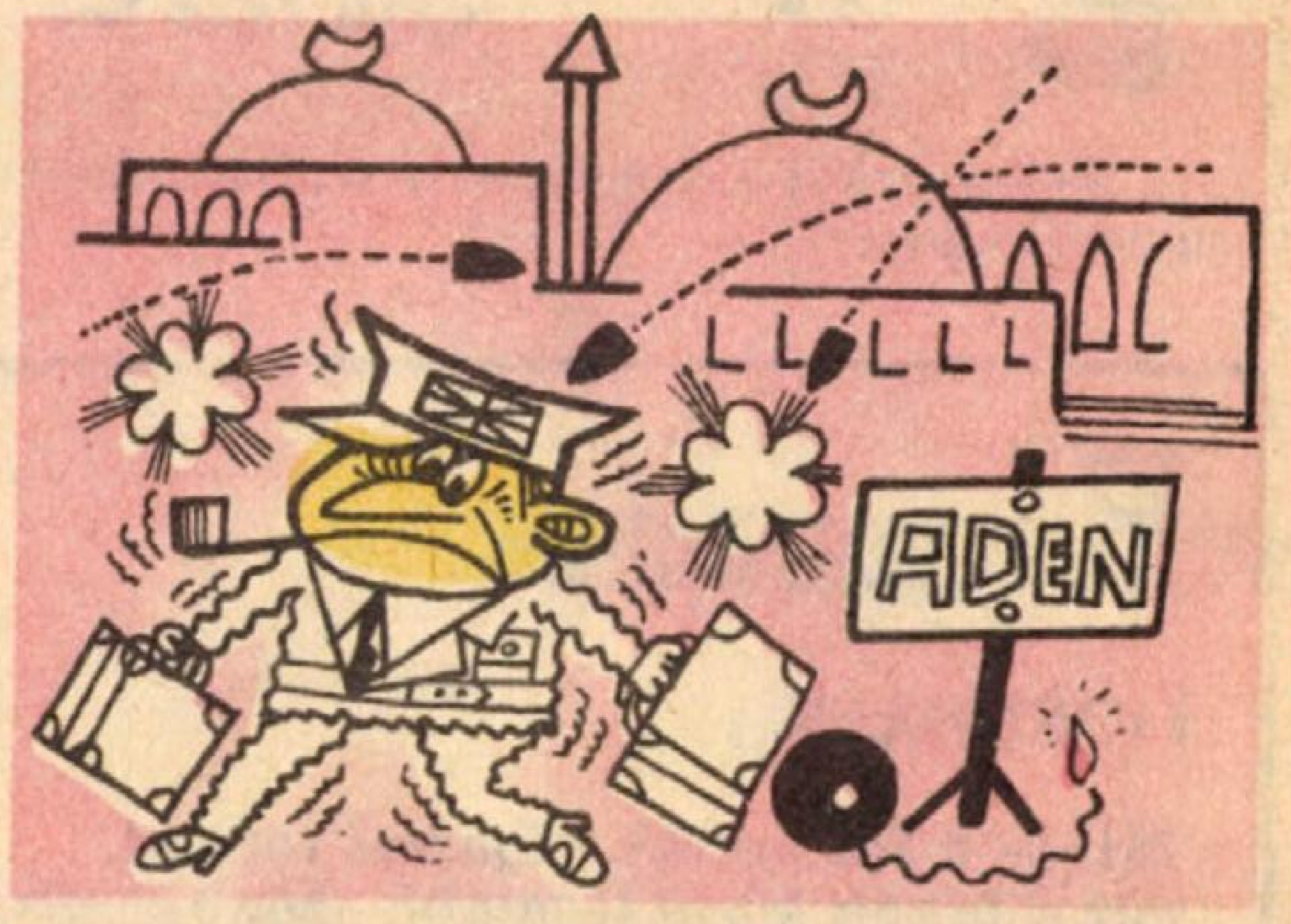

Itthagyom a falutokat nemsokára ...

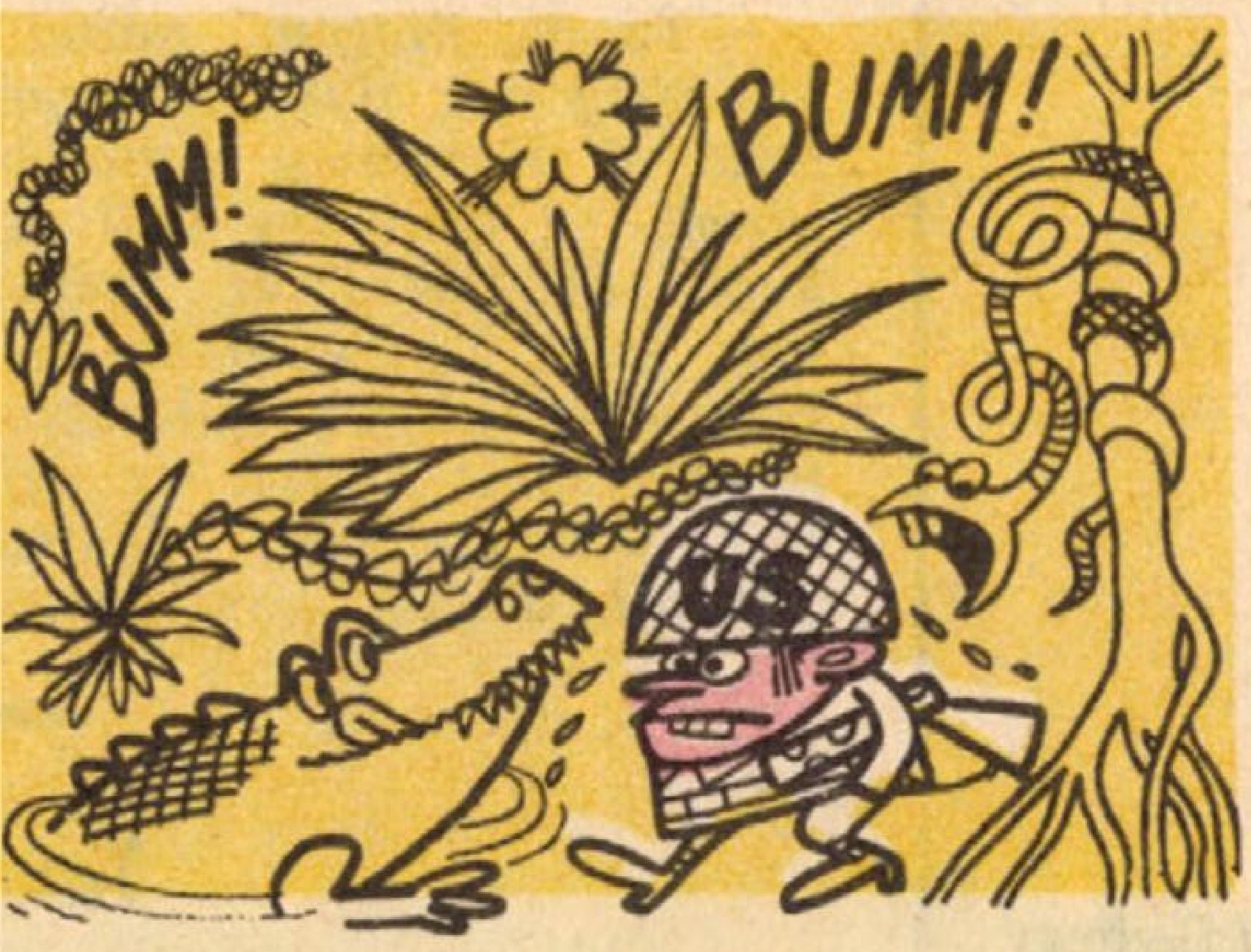
BUMM!
BUMM!
US

Csak még egyszer tudnék hazamenni ...

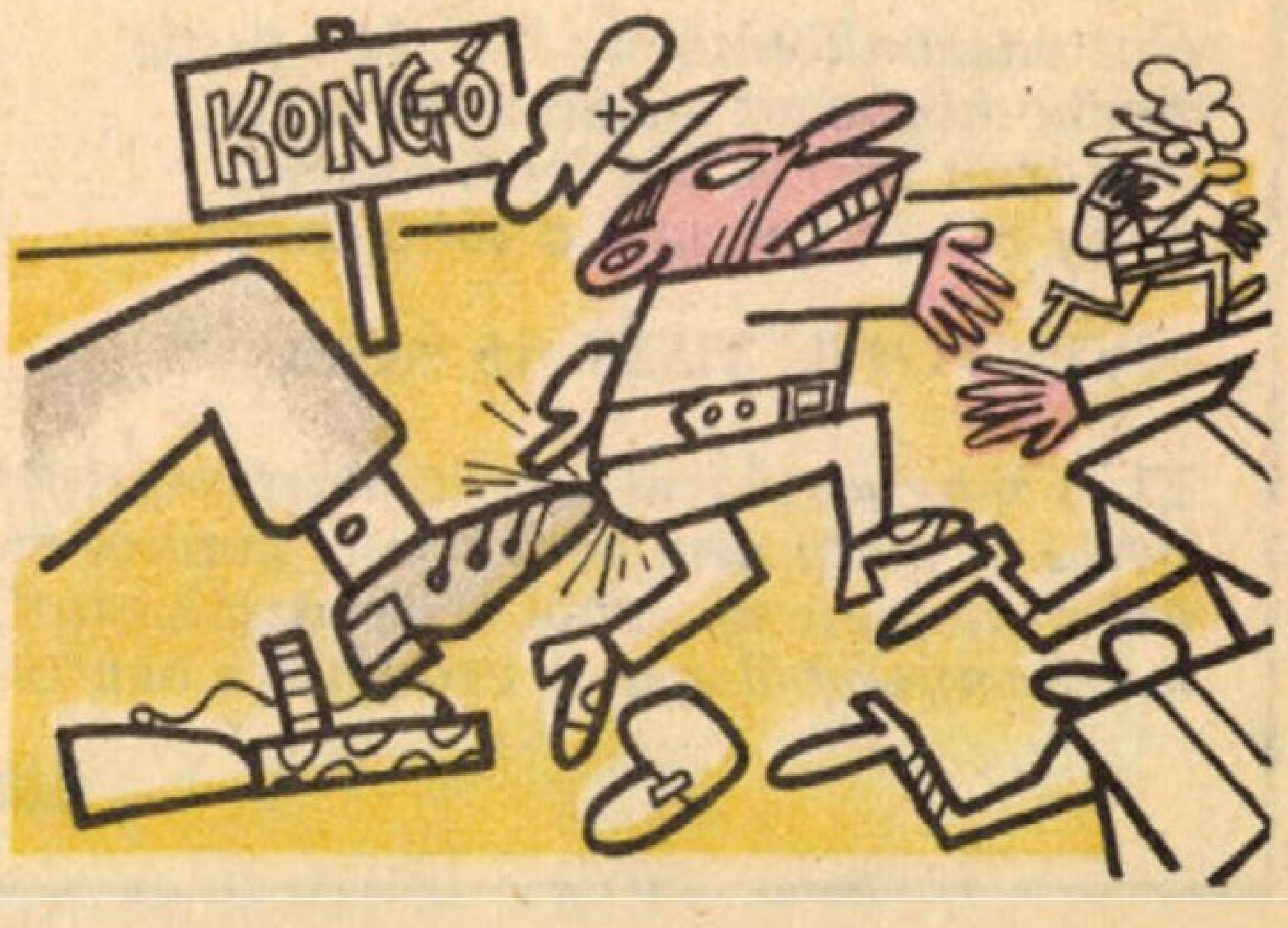

Jó estét kívánok,
Elmentek a katangai huszárok ...

Boy-szolgálat

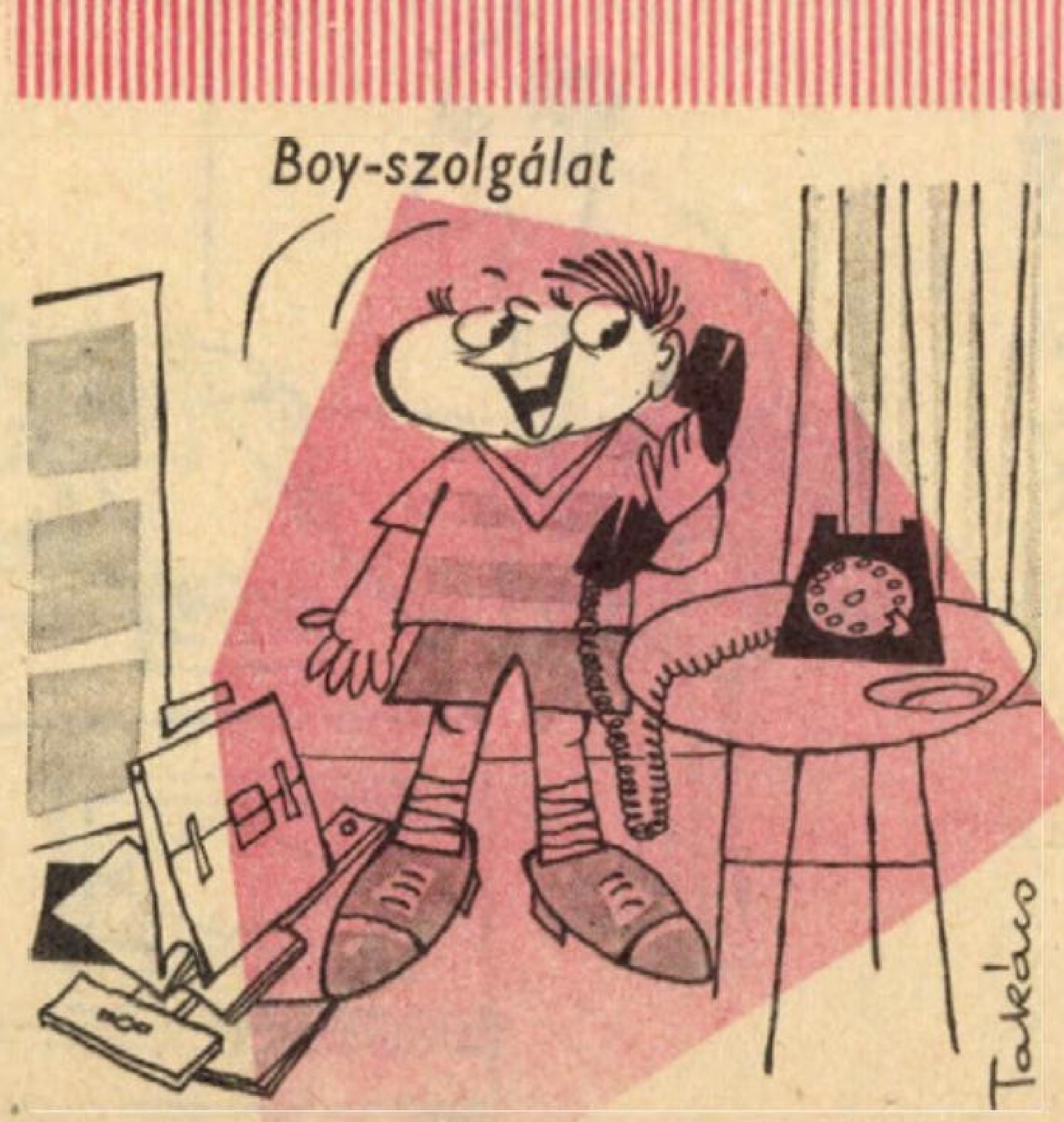

– Halló, szíveskedjenek valakit kiküldeni a matematikafeladatom megoldására!

Fásítják a várost

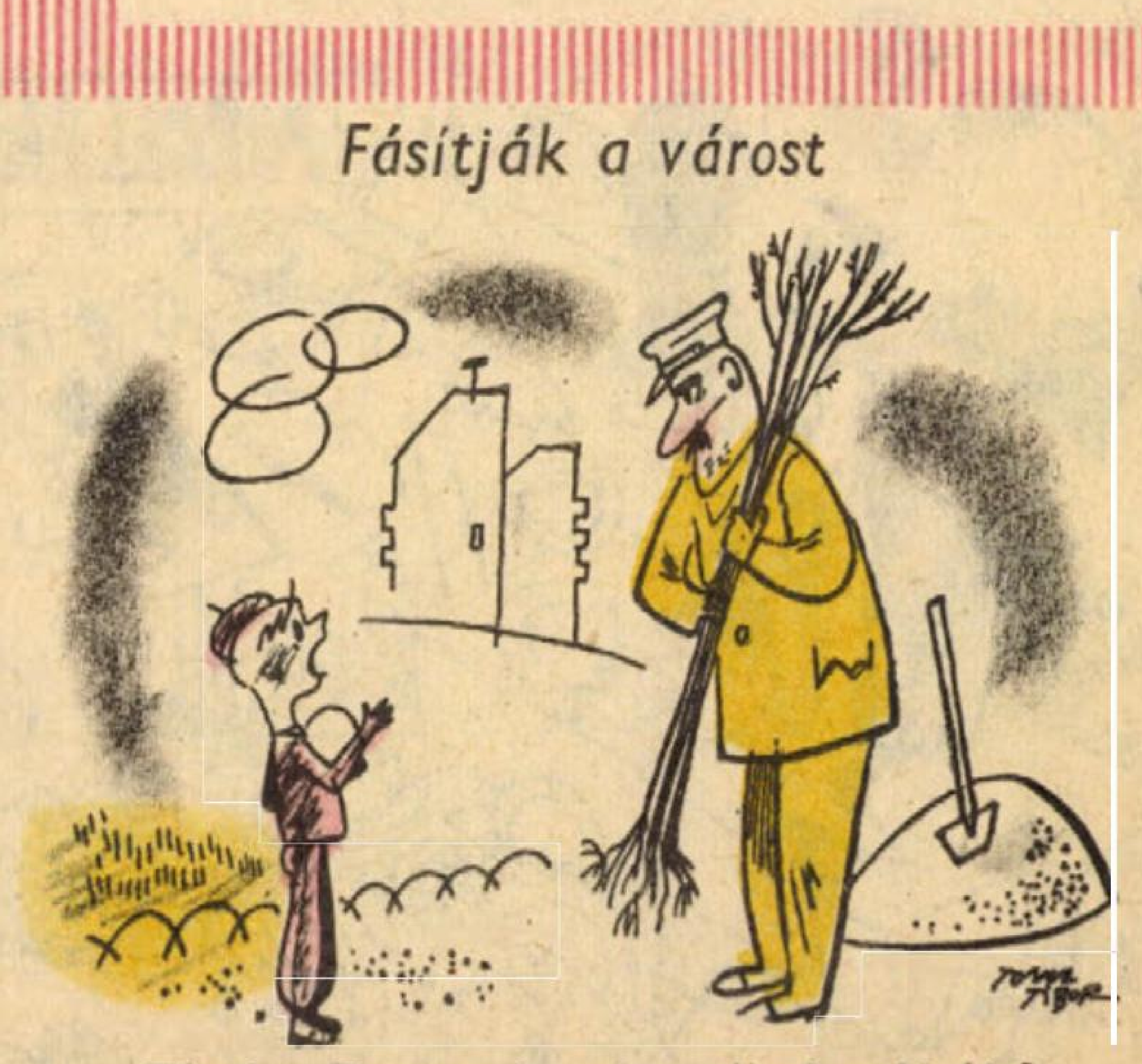

Ebadta: Tetszett hozni csúzlinak való fát?

A költő gondja

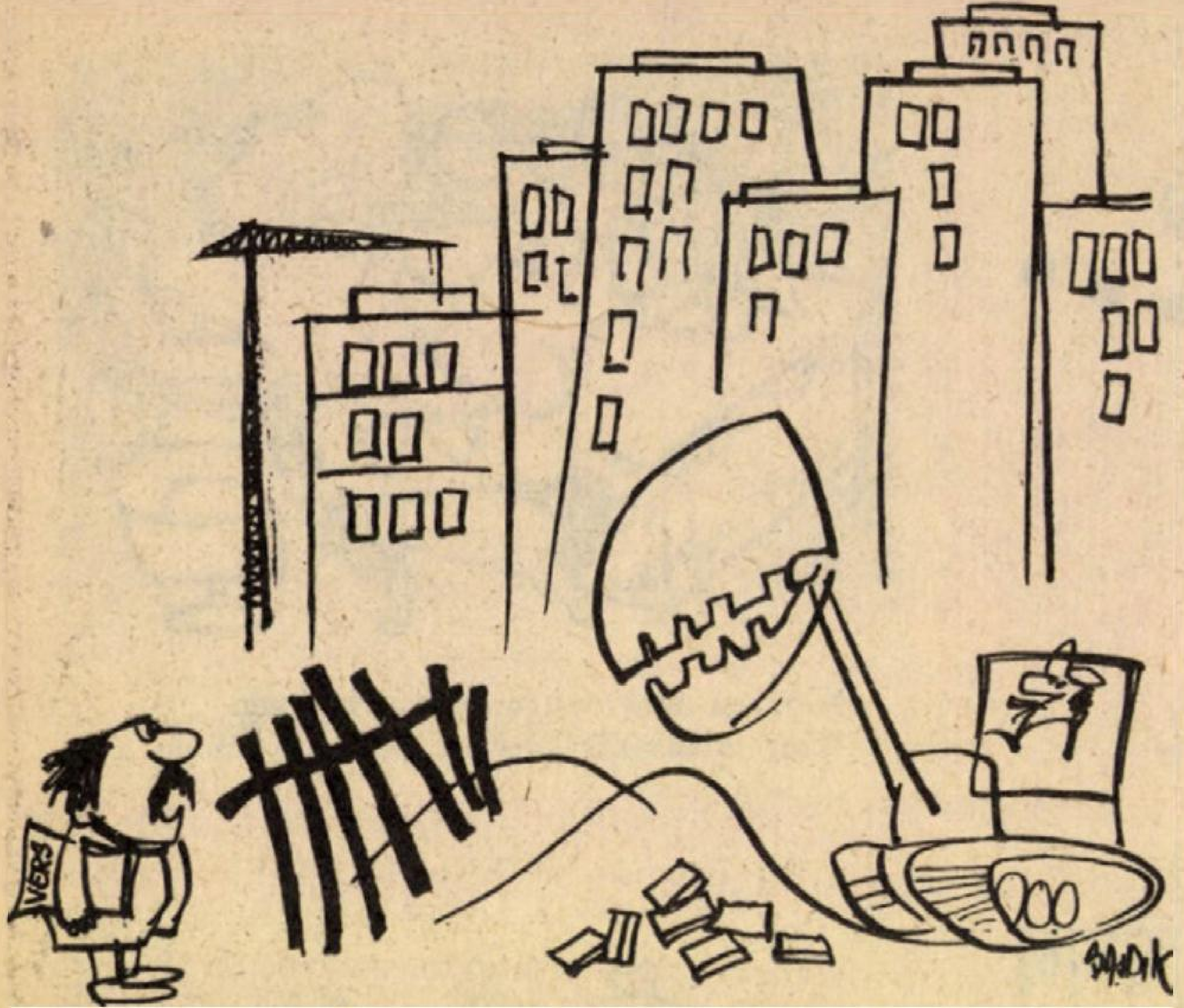

– Felháborító! Lebontották a szülőházamat! Hova teszik majd az emléktáblát?!!

RÍMBISZ

HORDALÉK

Mikor a fát hozták, olyasmi történt,
mit a lakók közül legalább száz restellt:
a magából kikelt izmos lehordó
nem a fát hordta le, hanem a házmestert . . .!

REGÉNYES NŐ

Hol vászonkötésben sétál, hol pedig
bőrbe kötve ad magáról híradást,
lektorok szerint oly lebilincselő,
hogy bízvást megéri a több kiadást . . .

NYELVÜNK TISZTASÁGA

Ékes magyarsággal kínált marhanyelvet
vettem, mely nem volt a pult porától mentes,
ezért magyar nyelvből ötös osztályzatot,
marhanyelvből egyest érdemel a hentes . . .

Szilágyi György

Dömper a hálószobában

(VÁLTOZATOK EGY DÖMPERRE)

***Újsághír:** Csepelen egy dömper – a falat bedöntve – éjszaka behatolt egy lakás hálószobájába.*

①

Arra ébredt, hogy ágya előtt megállt egy dömper. Egy valódi, minden tartozékkal felszerelt dömper. Még vezetője is volt, zavartan toporgott az idegen hálószobában.

Mellette az asszony csak most ocsúdott fel álmából:

– Nem is hallottam, hogy csöngettek – motyogta.

– Nem az ajtón jöttem, kérem – mondta bűntudattal a dömperes –, hanem a falon. Esküszöm, hogy nem ide akartam jönni. Merre jutok ki innen? A dömper a vállalaté, ha nem viszem vissza, még azt hiszik, hogy kéjutazásra mentem vele, s nem csak egy házfalat döntöttem ki.

②

– Ez az, öregem, mutatta az újságot a fiatal filmrendező a presszóban asztaltársának. – Ilyen geg kell nekem. Méghozzá ez ingyen van, mert az élet adta. Elég volt a szokványos hálószoba-jelenetekből: ketten az ágyban félmeztelenül, oldalról, felülről, alulról fényképezve – de úgysem történik semmi. No, most én megmutatom: nálam majd megáll az ágy előtt egy dömper! Akkor nem mondhatják, hogy hiányzik a cselekmény! S megvan az eszmei mondanivaló is: a hétköznapi életet nem lehet kizárni a hálószobából, betör a falon keresztül is. Majd meglátod: lerombolom a sablont meg a hálószobát.

③

– Miről álmodott, Fixhaber néni?

– A dömperről?

– A dömperről? Miféle dömperről?

– Tudja, amelyik a falon keresztül bement Csepelen egy hálószobába. Olvasom, hogy kártérítést kapnak és rendbe hozhatják a házat. Szebb lesz, mint új korában. Itt meg penészedik a fal, hullik a vakolat, minden rozoga – és nem jön a dömper. A HKI-nek hiába szólunk, azt mondják, még nincs beütemezve. Ha jönne a dömper, talán nemcsak a falat mozgatná meg, hanem őket is. Látja, ezért álmodom én a dömperről. Fiatal koromban bezzeg holdvilágos éjszakán királyfiról álmodtam, aki jön hófehér paripán. Később a HKI vezetőjéről. Most már csak a dömperről.

Földi Iván

Az új eladó

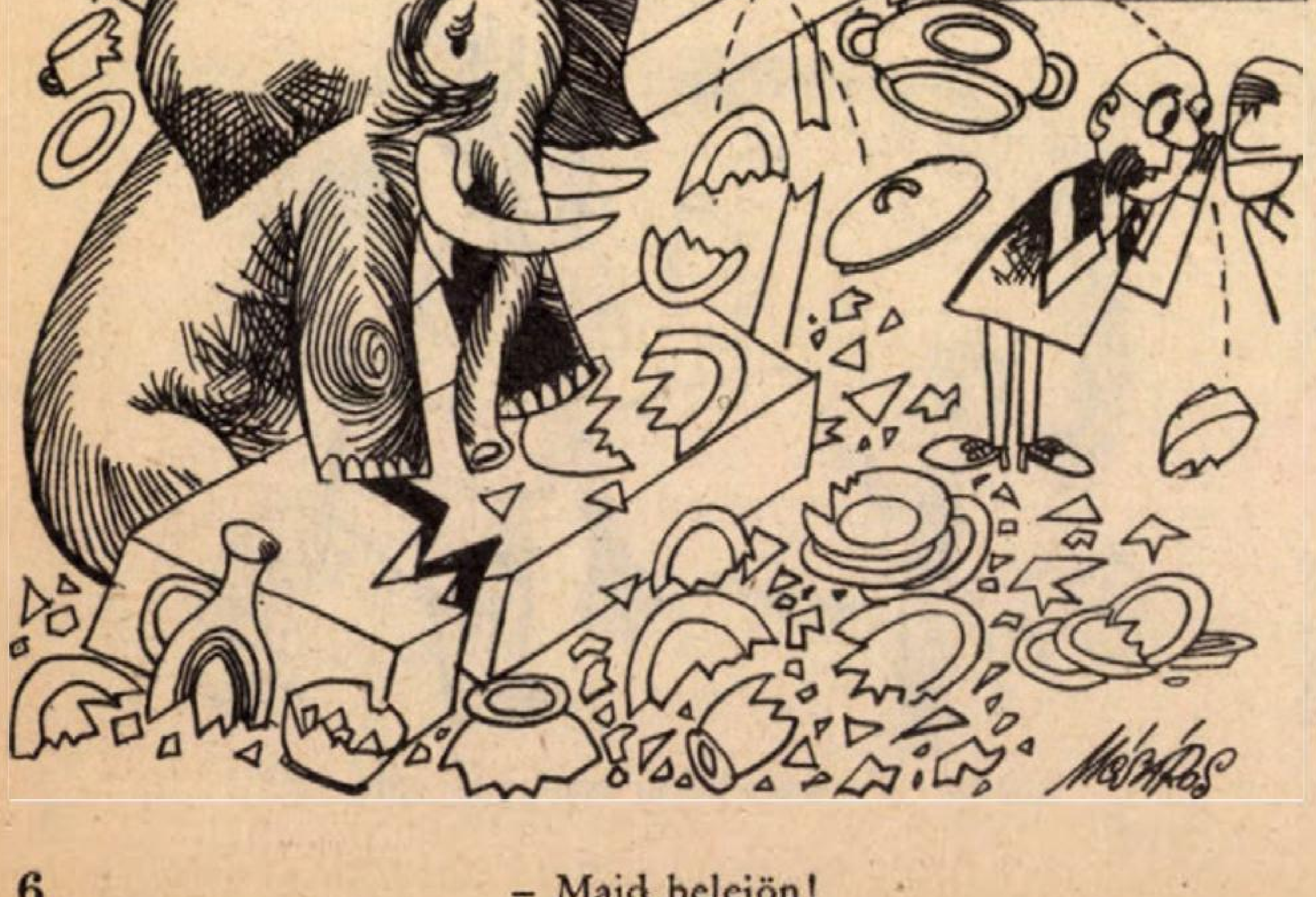

– Majd belejön!

Találékonyság

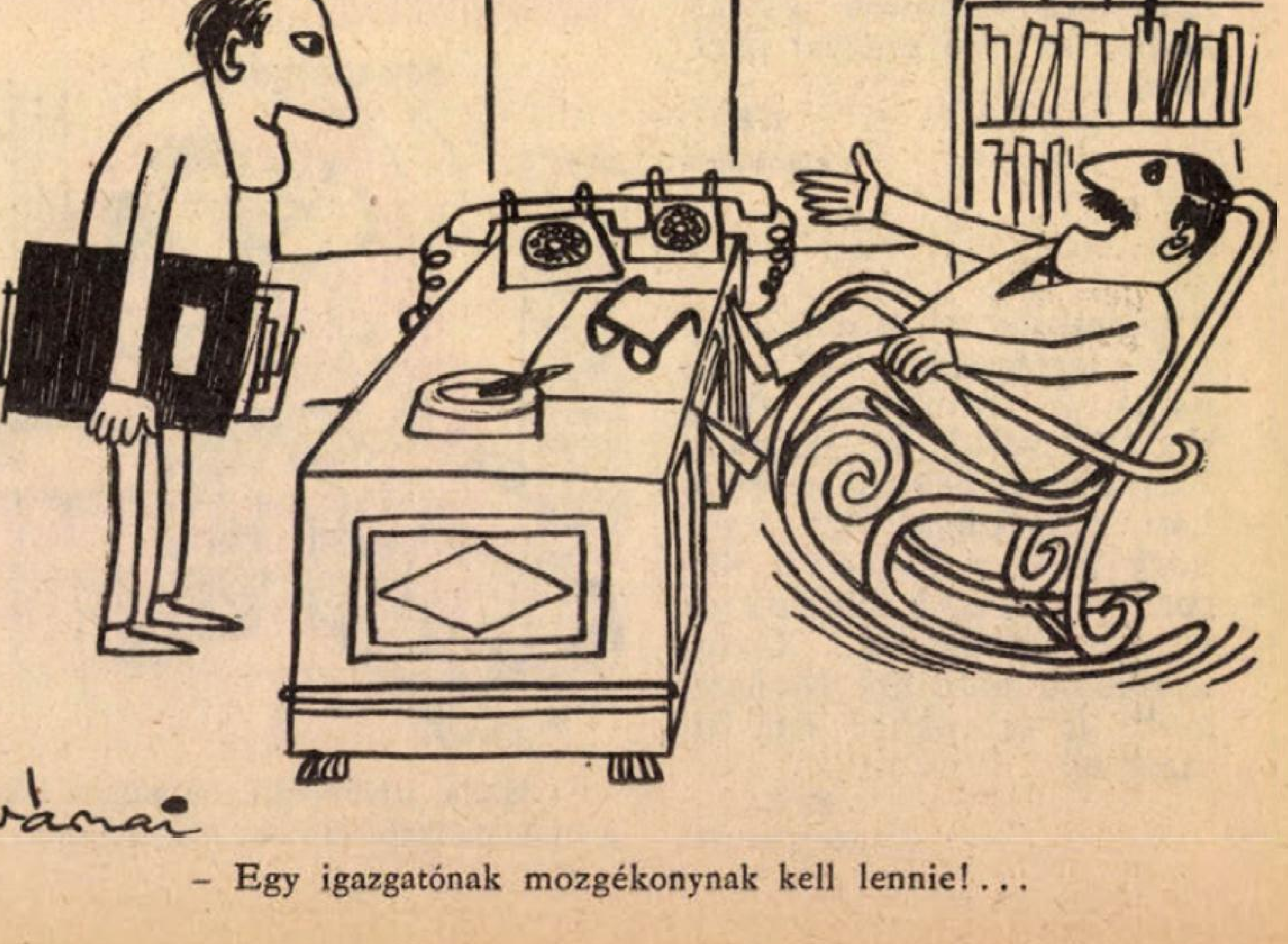

– Egy igazgatónak mozgékonynak kell lennie! . . .

SZILÁNKOK

FOGORVOSNÁL

— Ne féljen, kedveském, nem fog fájni! Na, egy-kettő, ki vele! Semmi idegesség! Tudom, hogy ez az első foghúzása. No látja, doktor úr, észre sem vettem, s máris kihúzta a fogamat. Jó orvos lesz magából!

FODRÁSZ

Egy mai tinédzser így szólt a szüleihez:

— Fodrászhoz megyek!

Két hónap múlva jött haza. Kiderült, hogy valóban fodrászhoz ment. De feleségül.

NAIV LÉLEK

Egy köztisztasági alkalmazott rosszkedvűen magyarázta:

— Hallom, hogy ezentúl szigorúbban fogják büntetni a pesti utca szemetelőit. Most kereshetek magamnak új állást.

ISMERKEDÉS

— Bocsánat, kisasszony, hogy megszólítom az utcán, de szeretném a lelkére kötni. Soha ne kössön ismeretséget az utcán!

— Legyen nyugodt, nem is szoktam utcán ismerkedni.

Megvolt a közös társalgási alapjuk, így aztán megismerkedtek.

KÖLCSÖN

Bohém természetű, kissé könnyelmű barátomról mesélik. A napokban bement az egyik OTP-fiókba, és így szólt a pénztároshoz:

— Bútorvásárlásra és lakásépítkezésre kérek harminc forint kölcsönt holnaputánig. Becsszóra visszaadom!

HÁZASSÁG

A kikapós asszonyka csábítóját fogadja, de idegesen néz az ajtó felé.

— Úgy félek, Béla. A férjem tengerész, és bármelyik hónapban betoppanhat.

VEZETÉS

Az autóvezetők köztudomásúan nem mennek a szomszédba egy kis gorombaságért. A fiatalasszony most tette le a sofőrvizsgát. Büszkén újságolja: a vezetés már egészen jól megy, de a káromkodást még gyakorolnom kell.

Galambos Szilveszter

Ősz a Fehér Házban Balázs-Piri Balázs rajza

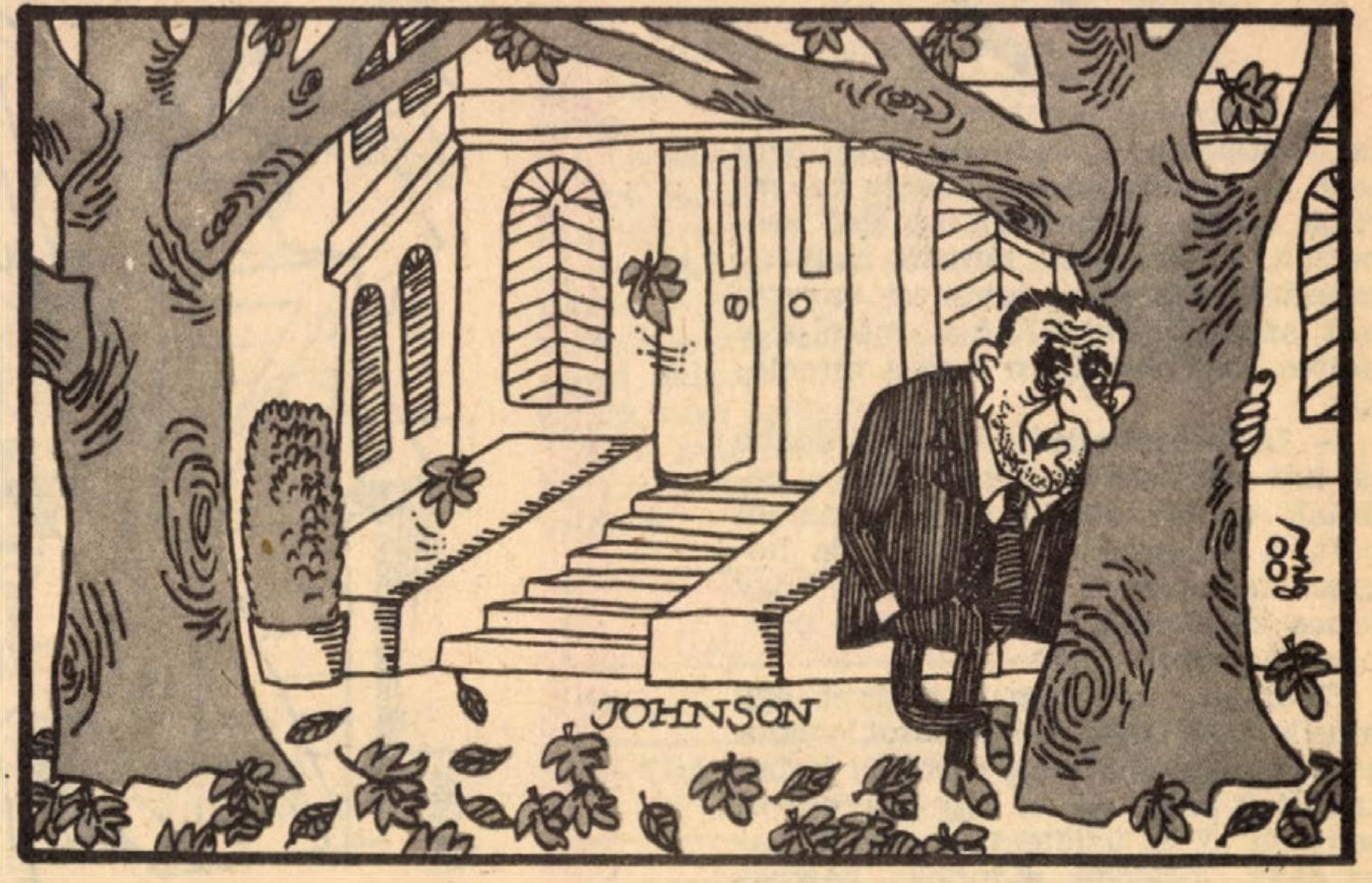

– Egy kis megértésre vágyom . . .

Emberi magasratörés

A kishitűek, akik nem bíznak az emberi géniuszban, rendszerint alapos leckét kapnak, s szégyenkezve kénytelenek bevallani, hogy borúlátásuk alaptalan volt. Az emberiség történelme azt bizonyítja, hogy az ember előbb-utóbb megvalósítja kitűzött céljait, csak hit, akarat és türelem kell hozzá.

Amikor például a Neander-völgyben egy alkalommal a szélvihar elfújta az ősemberek nyomorúságos kis tüzét, az egyik ősember így nyugtatta meg ősembertársait:

– Egyszer majd villanyvilágítás lesz!

Akadt persze kétkedő, aki így legyintett:

– Nyavalya lesz, nem villanyvilágítás!

És lett villanyvilágítás!

Más alkalommal az ősemberek mammutot ejtettek el, de sajnos, nem tudták megenni egyszerre az egészet, s így a hatalmas állat ízletes húsának túlnyomó része elromlott.

– Persze, ha lenne hűtőszekrényünk . . . – sóhajtott az egyik ősember.

– Ugyan, kérem! – kuvikolt egyik társa. – Örülünk, ha meg tudunk csiszolni egy nyamvadt kőbaltát, ez meg fridzsiderről álmodik!

És lett fridzsider!

Ismeretes, hogy Ágnes asszony milyen keservesen mosta a patakban fehér lepedőjét, s miközben fehér leplét, véres leplét a futó hab elkapdosta, az asszony így sóhajtott:

– De jó lenne már mosógép centrifugával!

És lett!

Amikor pedig Szilágyi Erzsébet levelét megírta, s kézbesítési nehézségei voltak, vágyódva gondolt arra, hogy milyen jó lenne, ha már lenne telefon.

És lett!

Szédítő korunkban, a sugárhajtású repülőgépek, a számítógépek, a radar, a tévé, az atomerőművek, az űrhajók mind azt példázzák, hogy az ember előbb-utóbb valóra váltja álmait.

Se szeri, se száma a szívet, lelket melengető példáknak. Éveken keresztül elérhetetlen álomnak tetszett a margós irka. Diákok, szülők, tanerők egyaránt mérhetetlen szenvedéseket álltak ki a kínzó hiányosság következtében, margótlan irkákon tengődtek, s manufaktúrás eszközökkel igyekeztek segíteni a bajokon. Mégsem adták fel a reményt, mert tudták, hogy jut így az ember a csillagokig, s hátha lesz margós irka.

És lett!

Végre teljesült milliók hő óhaja. A tudomány, az ipar és a kereskedelem gigászi összefogásával megszületett a győzelem, amint erről a Népszava egyik legutóbbi száma így számolt be:

> *„A Művelődésügyi Minisztérium megbízott főosztályvezetője levélben közölte szerkesztőségünkkel, hogy a Belkereskedelmi és a Könnyűipari Minisztérium, illetve a PIÉRT és a Papíripari Vállalat illetékeseivel folytatott tárgyalásokon – az ipari, a kereskedelmi és a pedagógiai érdekek egyeztetésével – sikerült megállapodniok abban, hogy 1968. január 1-től – folyamatosan – valamennyi füzet margóval készül, s az 1968–69. tanévben a kereskedelem már ezeket is árusítja."*

Szédítő távlatok ezek! És milyen egyszerű eszközökkel érték el illetékesek ezt a páratlan diadalt! Még csak az UNESCO, a Biztonsági Tanács és a Nemzetközi Olimpiai Bizottság bekapcsolására sem volt szükség!

Hogy is mondta Szophoklész?

Sok csodálatos dolog van a világon, de az embernél semmi sem csodálatosabb!

Felcki László

kutyanyelv

Kályhacsövet mentem venni, előre csattogtattam a fogamat, hogy nem lesz kályhacső, jó kis cikket kanyarítok belőle. Bemegyek az első vasboltba, kályhacsőre támadt kedvem, mondom kihívóan, kíváncsi vagyok, mit szólnak hozzá? Azt mondja a boltos, van, mondjam csak a méreteket.

— Izé — mondom —, az ördögbe is, hát nem otthon felejtettem a cédulát, amire felírtam! Pedig nálam volt, a kezemben tartottam, de hogyan kanyarítsak cikket belőle, hogy nincs kályhacső, mikor az első boltban véletlenül volt?

Gyorsan eltávozom, s megyek egy másik vasboltba. A kirakatot gondosan végignézem, még a boltba is besandítok, nem látok egy fia csövet sem. Ez az én üzletem, mondom magamnak, belépek, mondok: kályhacső van? Rémülten nézek közben oldalt, mellettem kályhacsöveket hurcol egy öregasszony éppen kifelé. Még egy reményem lehet: az én csőméretem nem lesz, ha egy csöpp szerencsém van, csak kisebb van és nagyobb, és akkor mehetek egy harmadik boltba. De van az én méretemből is. — De nekem bordó kályhacső kell — mondom szemtelenül —, de már hozzák is a bordó csövet, nincs mese. Viszem a csöveket, van csövem és nincs írnivalóm, ott egye meg a fene!

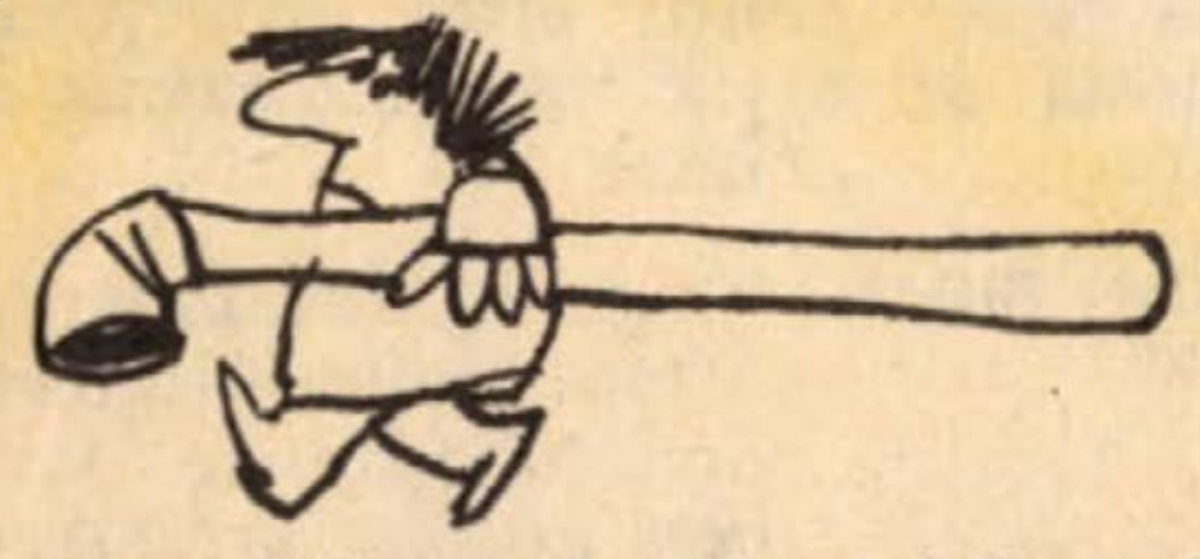

F.-fel találkozunk társaságban. F. vidám és jó színben van, most volt Olaszországban, az Alpokban gyalogtúrázott, farkaséhes mindig, csak bámuljuk őt. F.-et ugyanis már egy éve elparentáltuk, egymás között szomorúan beszéltük el, hogy mi az igazság F.-fel, amit mindannyian tudtunk róla, csak ő nem tudta, szegény.

De mi történt vele? Mi ez a változás?

Állítólag szegény F. bebeszélte magának, hogy egészséges. Azóta kutyabaja sincs.

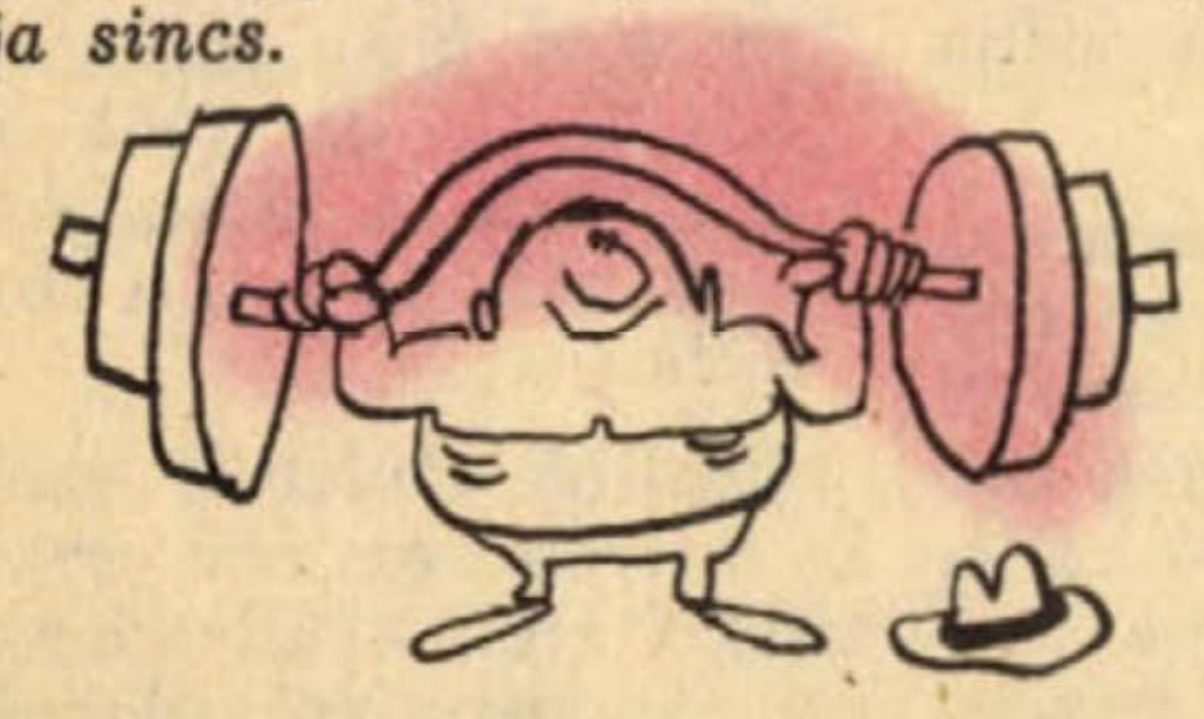

A Tragédia feloldása: Ádám már felhágott a szikla csúcsára, hogy a mélységbe vesse magát, és véget vessen az egész keserves életének. Kétségbeesetten néz még egyszer vissza a szikláról, amikor Éva jelenik meg mögötte, odafut hozzá, átöleli, a mellére bújik, és boldogan ezt suttogja:

— Tudom, örülni fogsz, ha meghallod a jó hírt: mégsem lesz kicsi Ádámunk...

S. P.

DURVA JÁTÉK

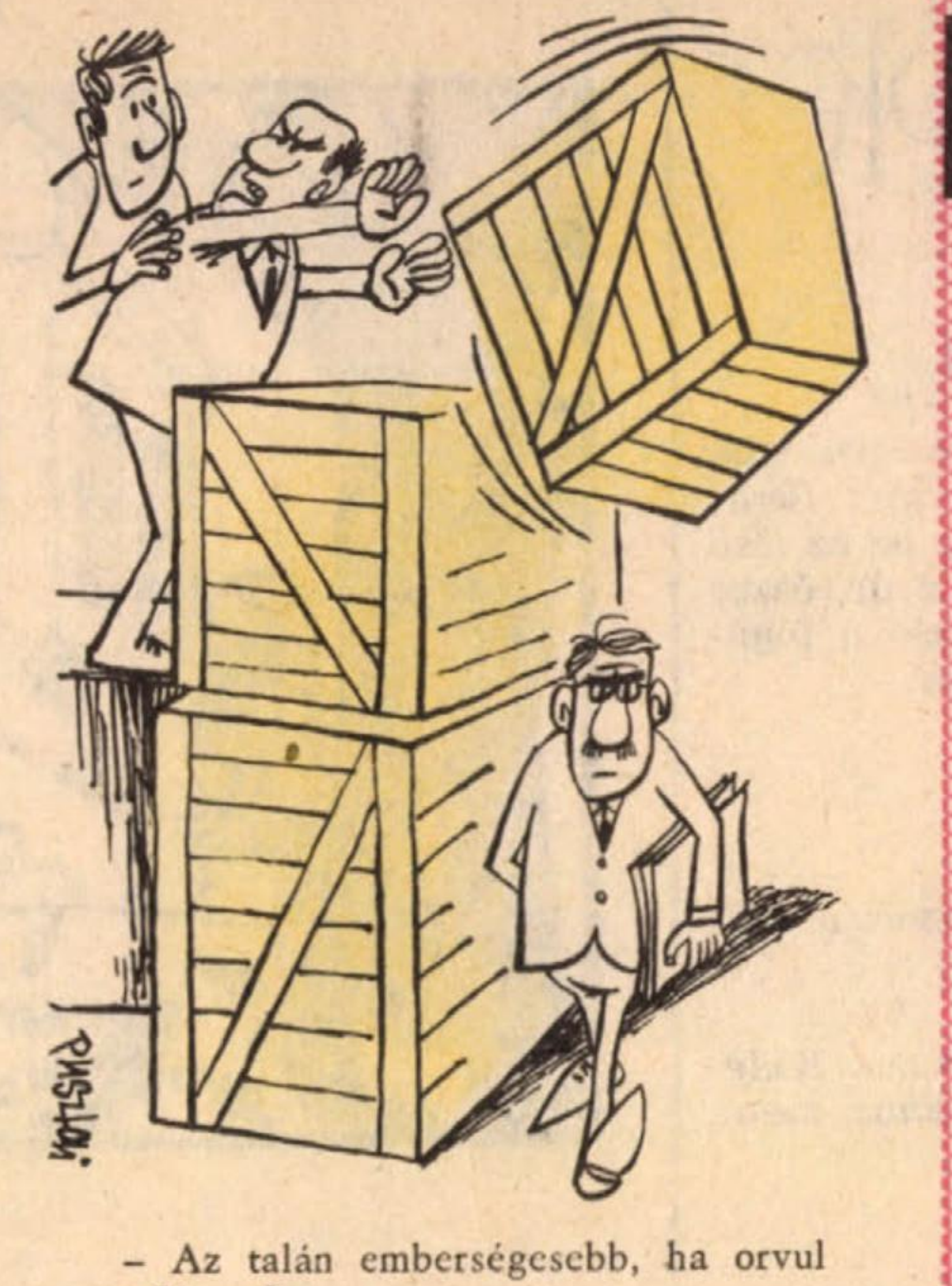

– Az talán emberségesebb, ha orvul megfúrom?

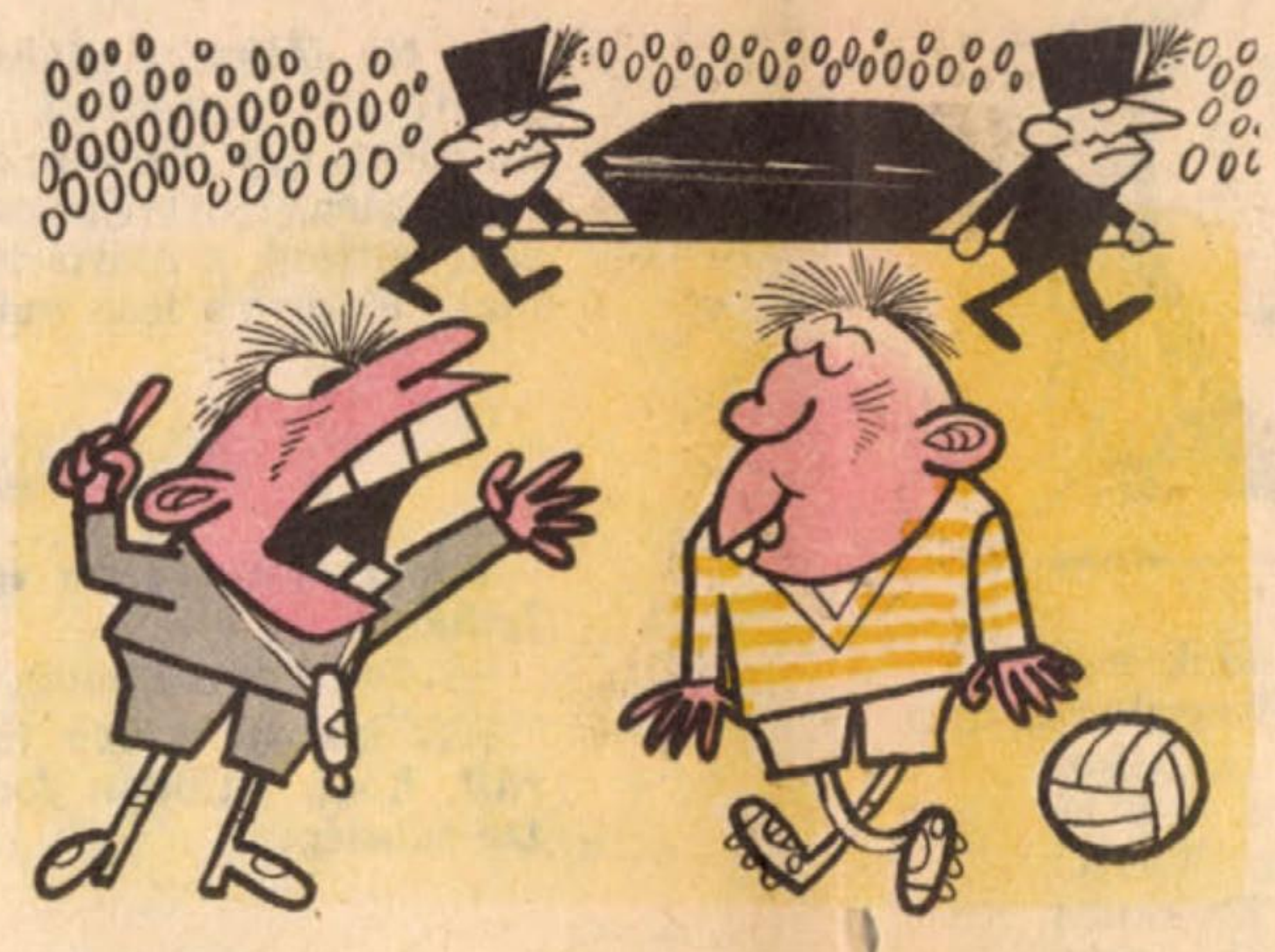

– Ha még egyszer előfordul, kiállítom!

SZÍVÓS ÜGYFÉL

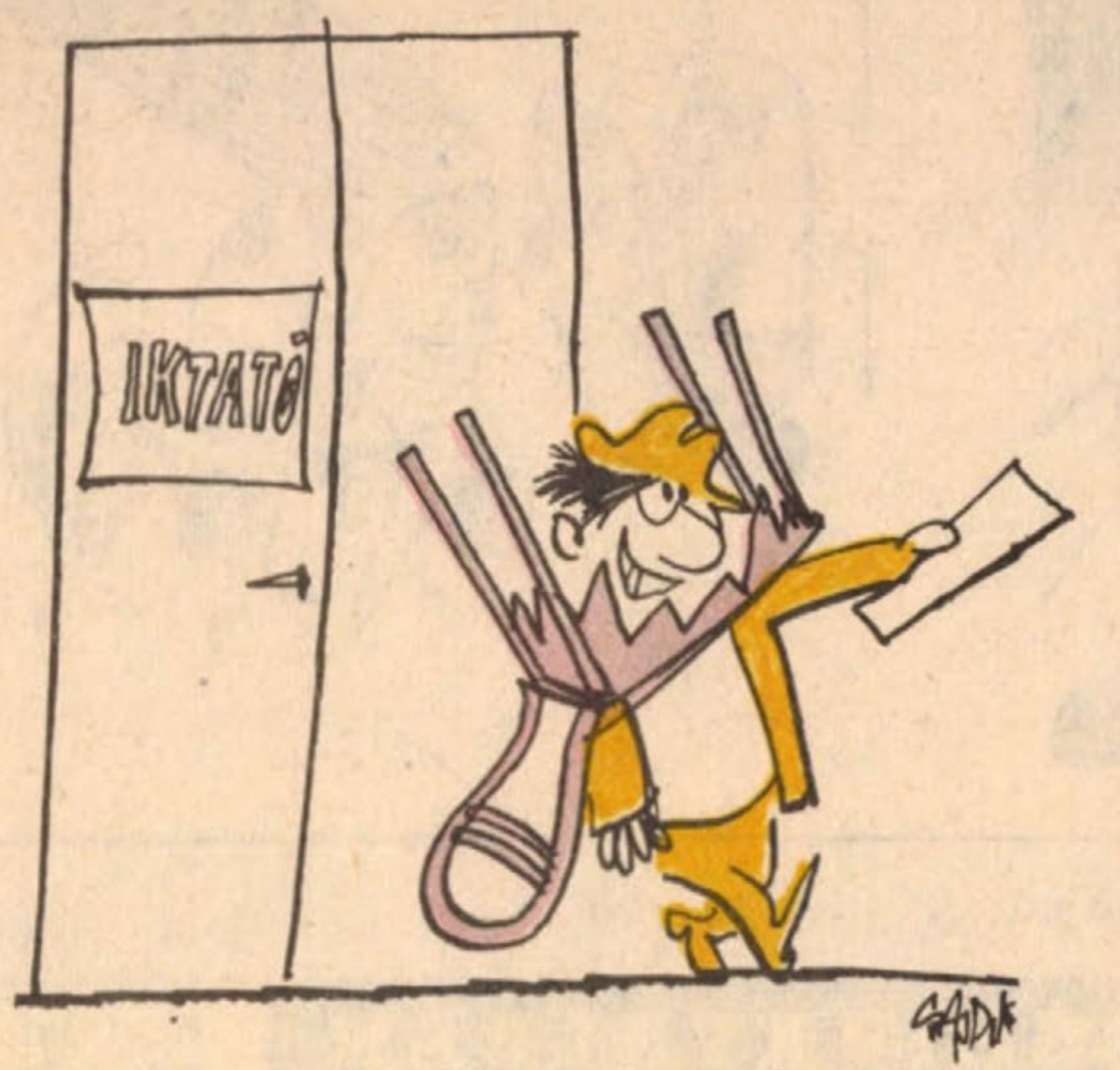

– De aláírta az ügyemet!

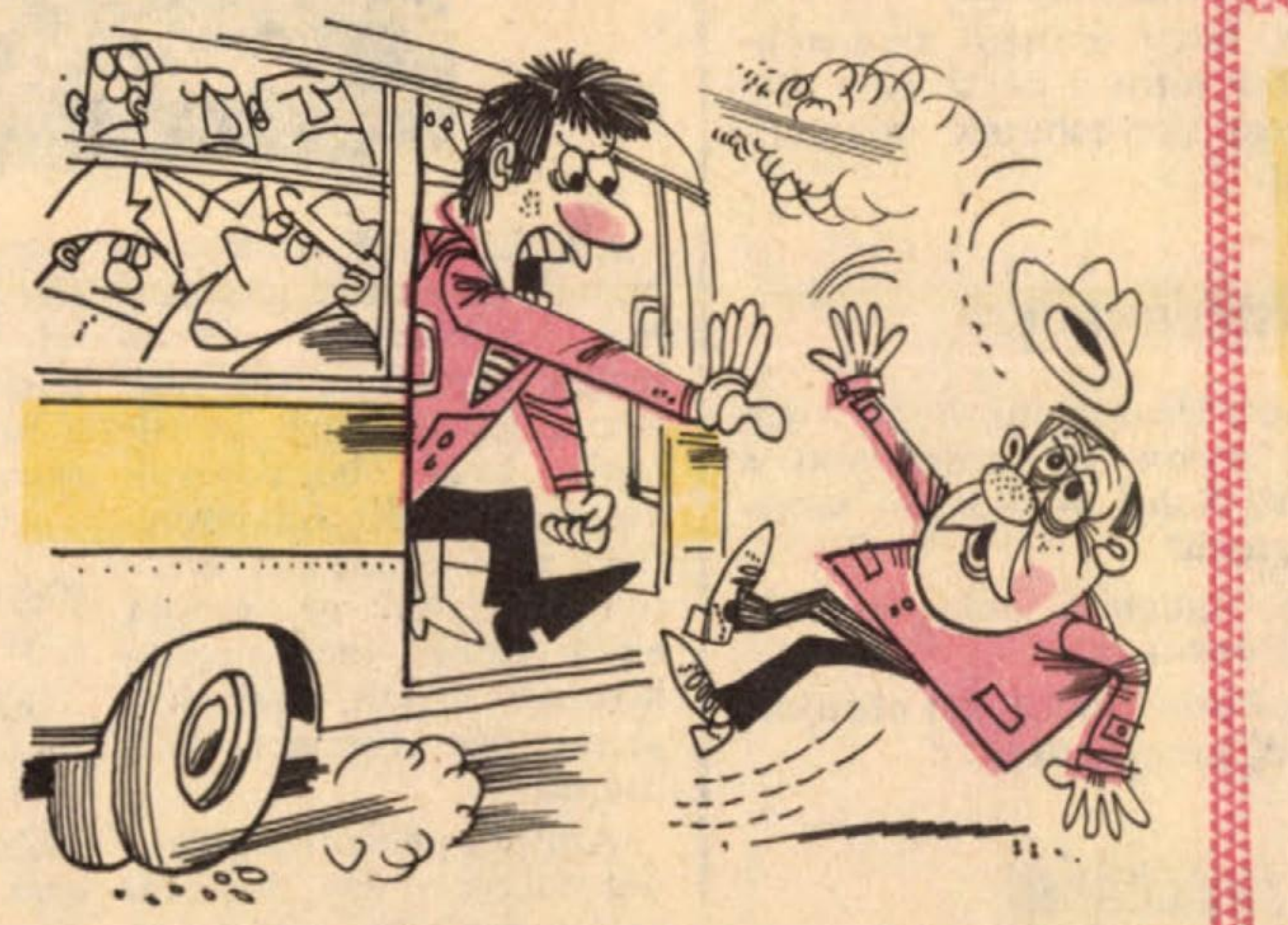

– Mit akar? Hiszen már túlhaladta az átlag életkor határát!

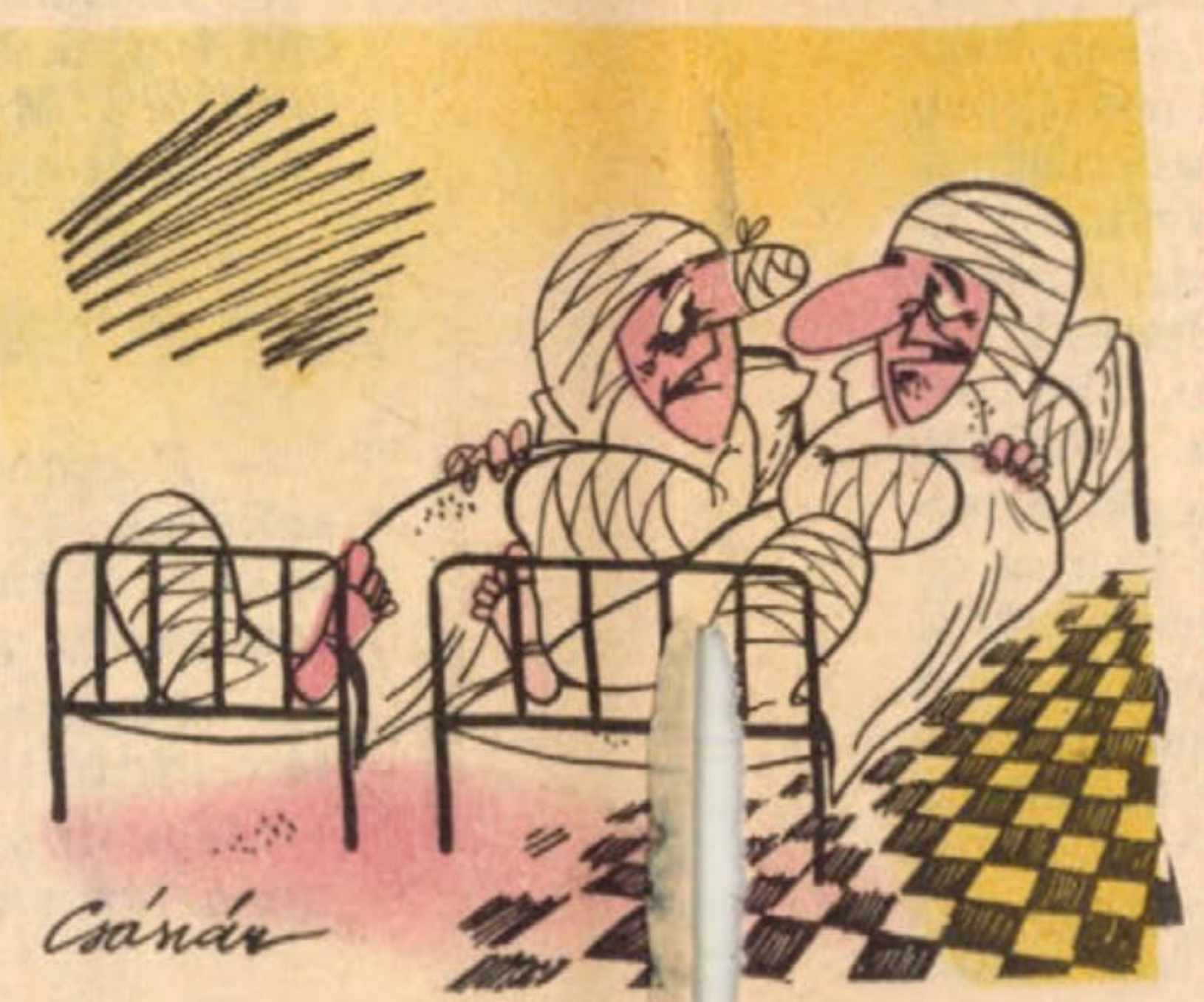

– Karambol!
– Nem, középcsatár.

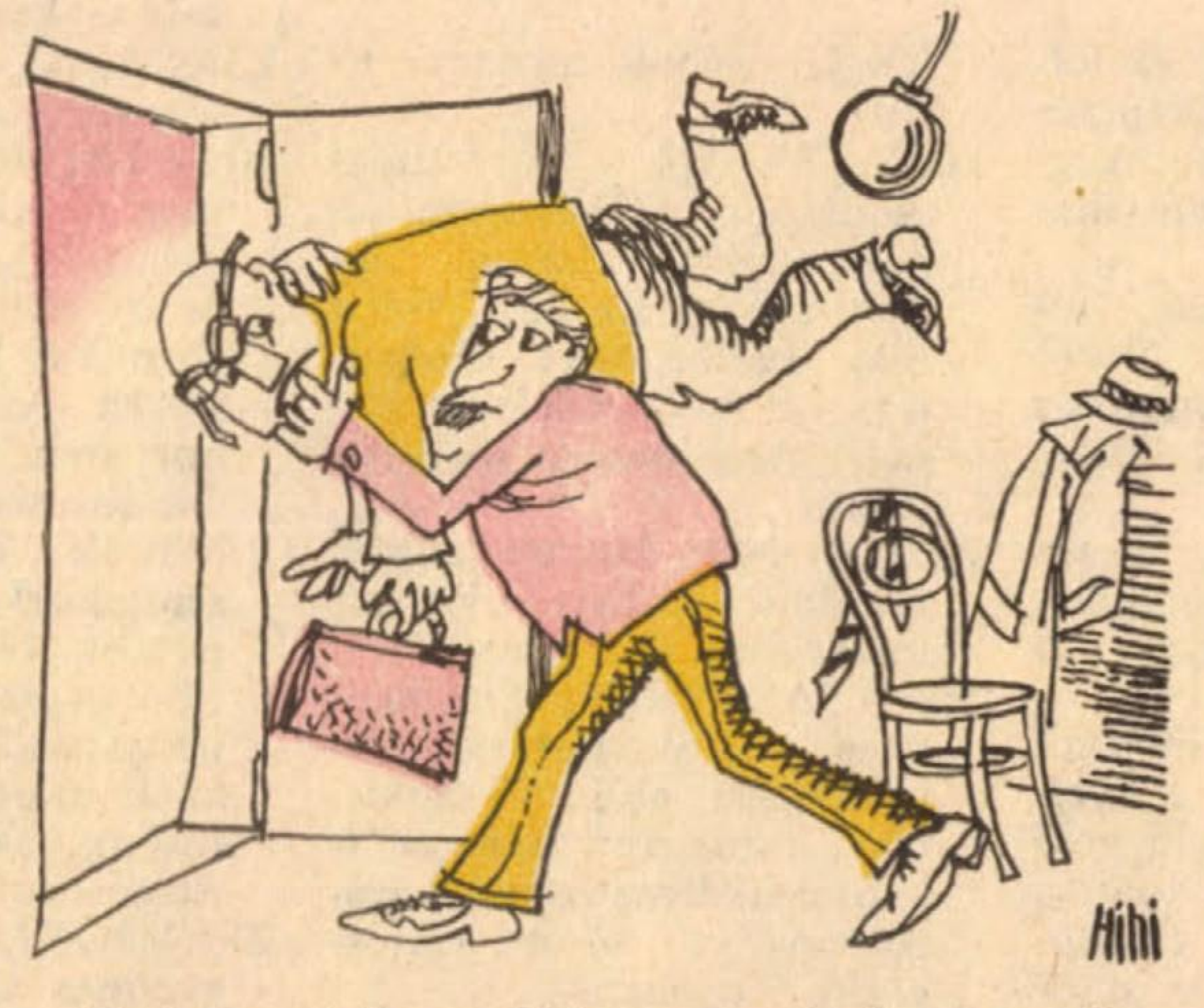

– Ez itt a cselgáncs szakkör, a panasziroda egy emelettel lejjebb van.

IGAZI SPORTEMBER

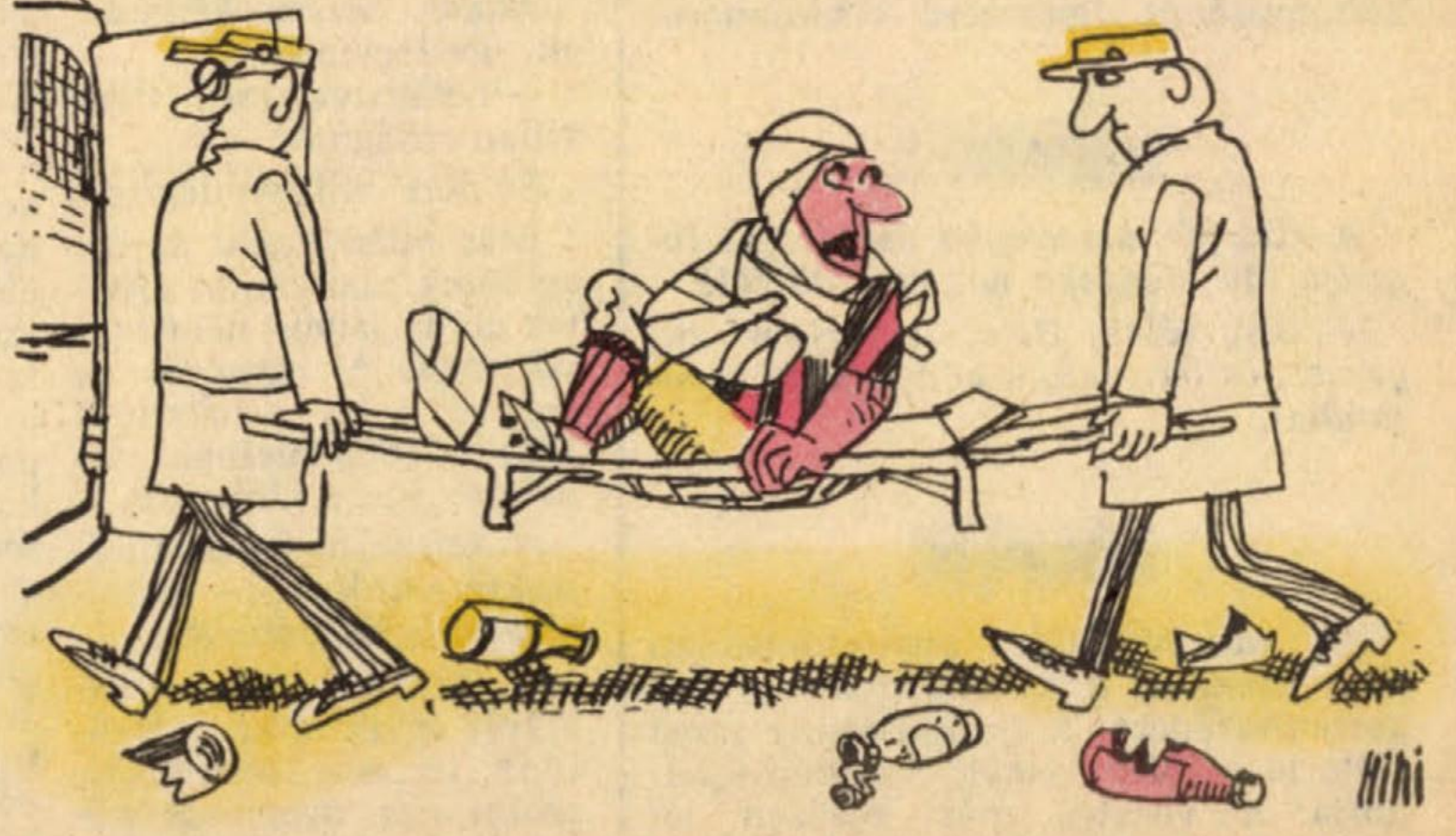

– Győztünk?

TAKTIKAI FAULT

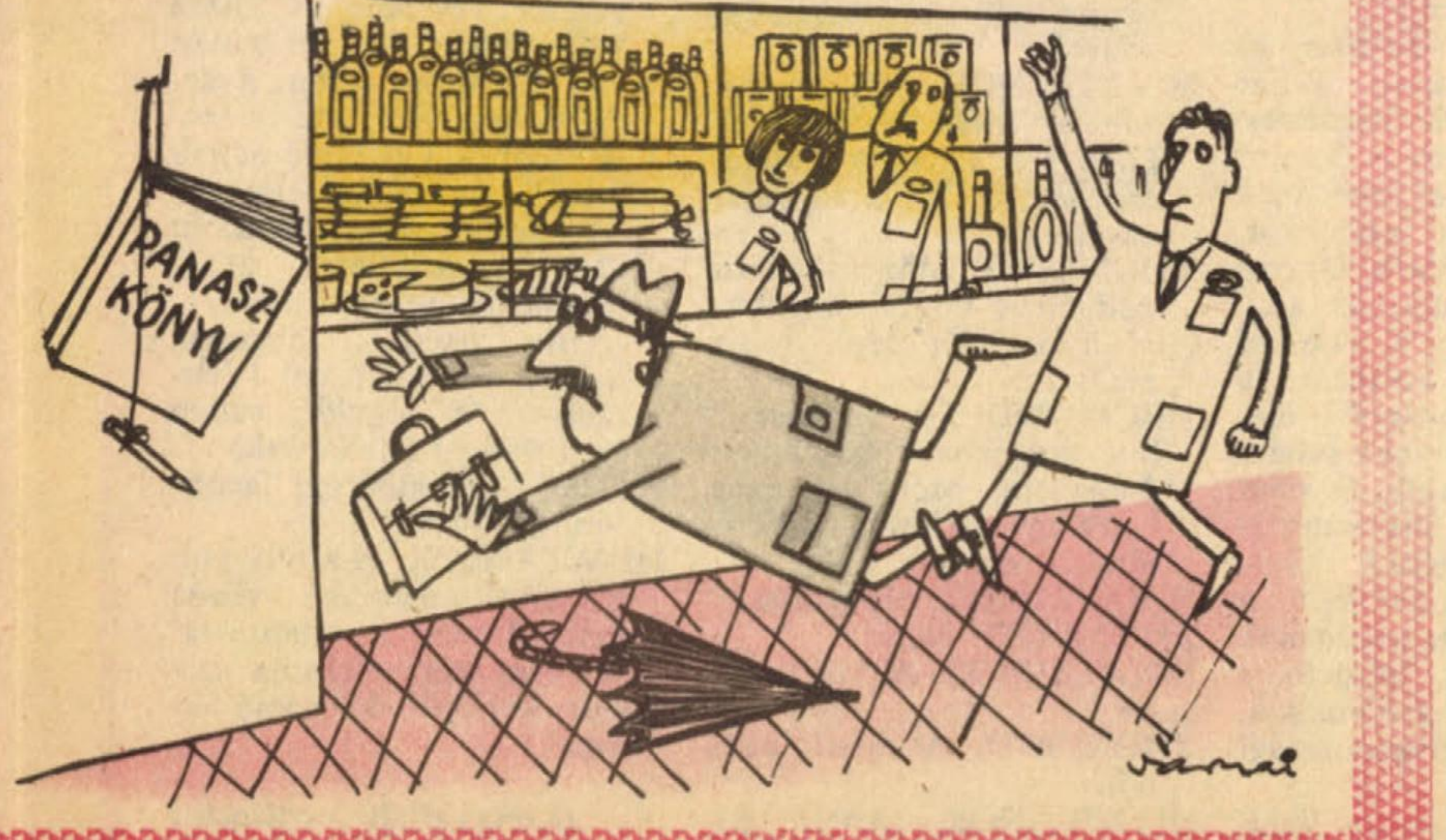

A KERESKEDELEM fejlődése

Egy nagyon érdekes javaslatról olvastam az újságban, amelyben az állt: írják ki a boltokra nagy betűkkel az üzletvezető nevét.

E javaslatnak kettős célja van. Egyrészt a vevő személyes kapcsolatot teremthetne az üzletvezetővel, név szerint megismerhetné azt, aki udvarias és kedves vagy udvariatlan és rideg hozzája, másrészt az üzletvezetők is nagyobb lelkesedéssel és felelősséggel dolgoznának, hiszen ki van írva a nevük nagy betűkkel.

Most már csak az a probléma, hogyan legyen kiírva a nevük. *Első számú elképzelésem:*

CSEMEGE
Üzletvezető: Kovács János

Második számú elképzelésem:

Üzletvezető: KOVÁCS JÁNOS
Csemege

Még érdekesebb lenne ez a változat:

CSEMEGÉS KOVÁCS JÁNOS

Mit szólnának ehhez!

CSEkovácsMEGE János

Jól festene ez is:

KOVÁCS ÉS CSEMEGE

Na és ez hogy tetszik!

ÁLLAMI KOVÁCS
CSEMEGEÜZLETE

Lelki füleimmel már hallom is a háziasszonyok beszélgetését: „Maga is az *Állami Kovácsnál* veszi a kávét?" „Nem, én inkább az *Állami Zimmermann-nál* vásárolok, ott mindig friss kávét lehet kapni, és olyan aranyos ember."

Persze, ez egy kicsit nehézkes, nehezen lehet kimondani, de ezen könnyű segíteni. Kötelezni kellene az állami üzletek üzletvezetőit, hogy a vezetéknevükhöz ragasszanak egy Á betűt, és akkor a cégtáblán ez állna:

ÁKOVÁCS JÁNOS

A maszekok azzal különböznének az állami üzletektől, hogy ők ezt a két betűt tennék oda a nevükhöz: Ma, vagyis maszek. Ez esetben lenne *Ákovács* és *Makovács.*

Ezek után már csak azt kell megoldanunk, hogy mindig legyen az üzletekben áru, szép áru, és az eladók legyenek udvariasak, és a vevőknek mindig legyen soksok pénzük.

Ha ezt megoldottuk, akkor felőlem az ég boltozatára is felírhatják az üzletvezetők nevét, a norvég erdőkből kitépett legmagasabb fenyőfával, amelyet előzetesen az Etna lávatengerébe mártottak.

Nekem teljesen mindegy.

(mikes)

Önvád

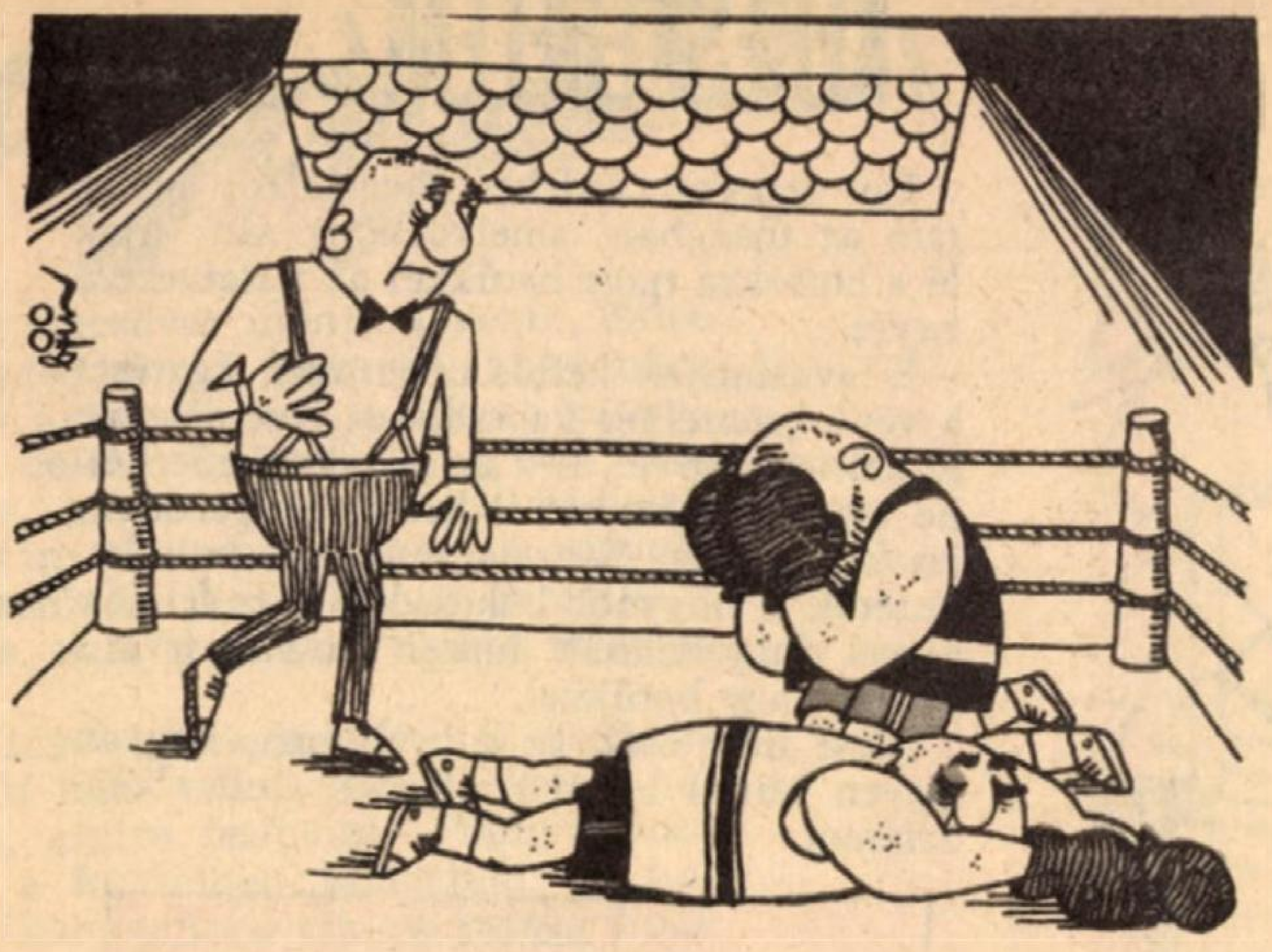

Alacsony a Duna

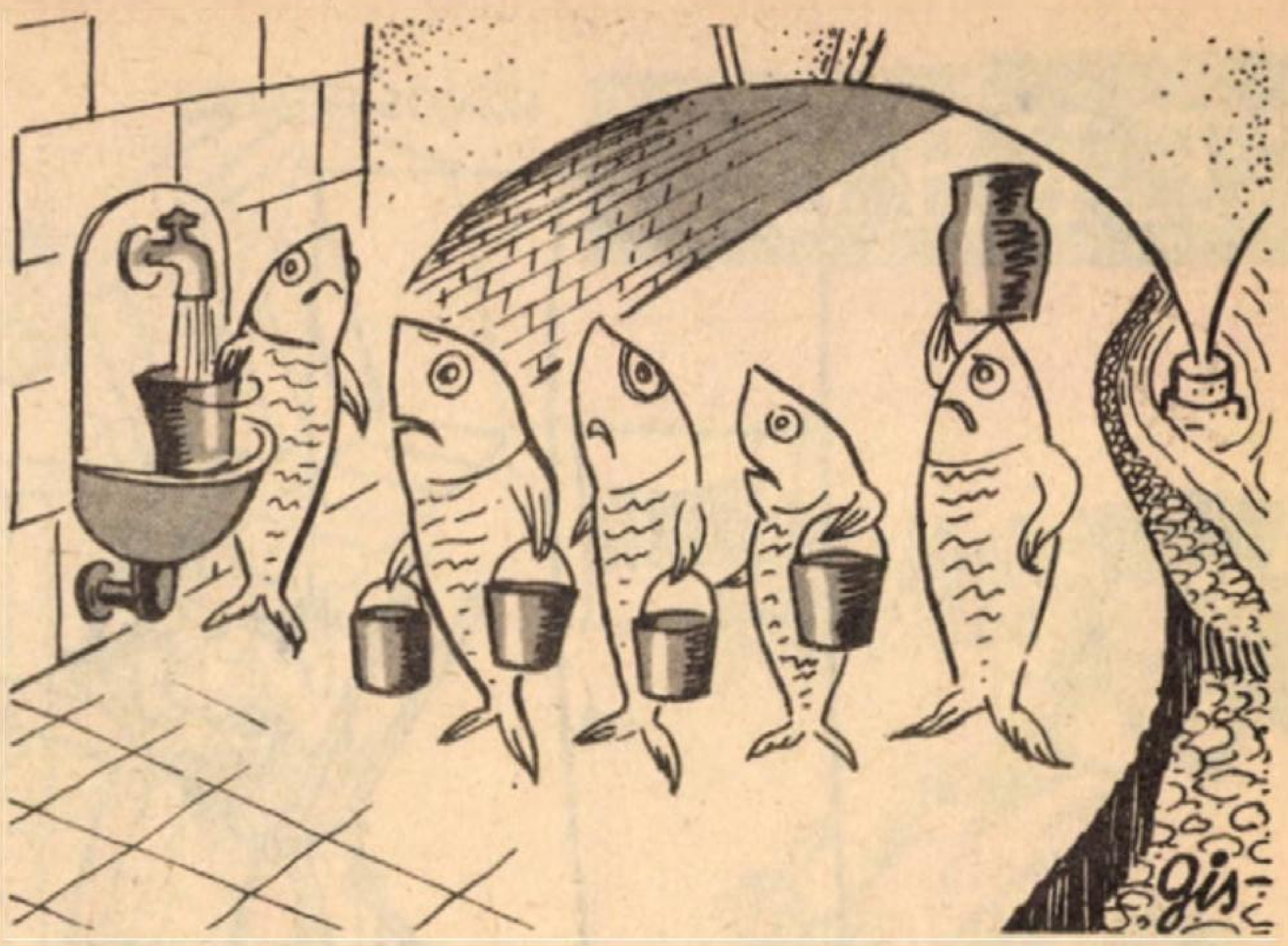

ZDISLAW GOZDAWA–WACLAW STEPIEN:

A LAKÁSHIVATALBAN

(Hivatalszoba. Az asztal mögött a tanács hivatalnoka. Mialatt a függöny felgördül, telefonál.)

HIVATALNOK: Sajnálom, nem tehetek semmit. Egyszer már véget kell vetni ennek az anarchiának... De polgártárs, kérem... A fővárosban élünk, és nem is kell mondanom, hogy a lakáshiány... Sajnálom, szigorú utasításaink vannak... Még ha nélkülözhetetlen szakember lenne... vagy valami fontos állami szerv megkeresett volna... Semmi közöm hozzá... Törvényeink vannak, és rendeleteink... Olvassa el, kérem, a megfelelő törvényeket, és ne hivatkozzék rá minduntalan, hogy önök régen másképpen csinálták. *(Leteszi a kagylót.)*

ALTISZT *(belép):* Felügyelő úr...

HIVATALNOK: Mit akar, Fijalkowski?

ALTISZT: Egy ügyfél van itt.

HIVATALNOK: Majd holnap.

ALTISZT: Csakhogy, felügyelő úr, ez nem közönséges ügyfél. *(Közelebb lép, bizalmasan.)* Ez egy olyan fura ember...

HIVATALNOK: A szocializmusban, Fijalkowski, nincs fura ember. Fura emberek, Fijalkowski, csak a mesékben vannak, meg a lengyel filmeken. Ha pedig valaki átlépi egy hivatali helyiség küszöbét, ahogy a példa mutatja, nem fura ember, hanem ember, Fijalkowski, akinek kívánságai vannak, akinek indoklásait előírásszerűen meg kell vizsgálni. Bocsássa be!

ALTISZT: Ehun az idézése. *(Az ajtóban.)* Ki a következő? *(El.)*

ZSIGMOND KIRÁLY *(kereszttel a nyakában, karddal az oldalán, méltóságteljesen bevonul az íróasztalhoz):* Laudetur Jesus Christus!

HIVATALNOK: Mi tetszik?

ZSIGMOND: Dicsértessék a Jézus Krisztus!

HIVATALNOK: Mindörökké, ámen. Milyen ügyben?

ZSIGMOND: Én is szeretném tudni, kegyelmes felügyelő uram. Megkaptam idézését, és engedje meg, hogy inkommodáljam magam.

HIVATALNOK: Kérem, vigyázzon a nyelvére! Neve?

ZSIGMOND: Sigismundus Tertius Vasa, Rex Poloniae...

HIVATALNOK: Elég, imádkozzék otthon. A mi hivatalainkban a lengyel szó használatos.

ZSIGMOND: Sajnos, én csak törve beszélem ezt a nyelvet, kegyelmes felügyelő uram... Difficillis lingua.

HIVATALNOK: Elő- és utóneve...? De nekem minden quo vadis nélkül válaszoljon!

ZSIGMOND: Sigismund Vasa.

HIVATALNOK: Lakása?

ZSIGMOND: Varsó, kegyelmes uram. Egy szobortalapzaton állok.

HIVATALNOK: Foglalkozása?

ZSIGMOND: Király.

HIVATALNOK *(megnézi az aktákban):* Stimmt. Tehát Sigismund Vasa polgártárs, született anno domini MDLX, a fene egye meg ezeket a római számokat. A polgárőrség Varsó-Óvárosi parancsnokságának adatai szerint ön Krakkóból önhatalmúlag költözött a fővárosba, itt hosszabb ideje a törvényes formaságok mellőzésével lakik, és nem tett eleget a minisztertanács elnökségének 1950. szeptember 30-án kelt, a vajdaságok lakosságának mozgására és költözésére vonatkozó szabályoknak. Kérem a személyazonossági igazolványát.

ZSIGMOND: Az nincs. Valamennyi papírom palotám lángjai között megsemmisült.

HIVATALNOK: Az nem mentség. Mindannyiunknak elégett valamije. Önnek módjában lett volna újat kiállíttatnia. Polgártárs, az ön személyazonosságát nem tudom megállapítani.

ZSIGMOND: Hiszen engem mindenki ismer. Végtére történelmi alak vagyok.

HIVATALNOK: Ez sem menti fel önt, polgártárs, kötelezettségei alól. Cyrankiewicz miniszterelnöknek is van személyazonossági igazolványa... Mióta tartózkodik Varsóban?

ZSIGMOND: Alapítása óta. A várost én építtettem.

HIVATALNOK: Ne tévesszen meg szándékosan, polgártárs. A főváros az egész nép összefogásával épült. Ezt jegyezze meg magának, kérem.

ZSIGMOND: Az én igazamat bizonyítják a történelmi adatok.

HIVATALNOK: Történelmi adatok nem érdekelnek. Engem a személyi adatok érdekelnek. Mi a foglalkozása?

ZSIGMOND: Már mondtam volt, hogy király vagyok.

HIVATALNOK: Hol dolgozik?

ZSIGMOND: Egy pillanat... hol dolgozom? Sehol sem dolgozom. Mondtam már, hogy egy oszlopon állok és oltalmazom a várost.

HIVATALNOK: Nyugdíjas?

ZSIGMOND: Nem.

HIVATALNOK: Akkor miből él?

ZSIGMOND: A dicsőségemből.

HIVATALNOK: Abból nálunk ugyan senki meg nem él... Hát nem tudok segíteni, polgártárs. Hivatalunk nem lát semmi indítékot, hogy ön továbbra is a fővárosban lakjon. Önnek vissza kell térnie Krakkóba. Még ha legalább, mint mondtam, valami kvalifikált szakember lenne...

ZSIGMOND: Számos háborút vezettem...

HIVATALNOK: Ezt, polgártárs, ne mondja ilyen hangosan, és különösképpen ne itt, ebben a helyiségben. Önnek el kell hagynia a fővárost. Az ön ittmaradásához nem nyújthatunk hivatalos segítséget. Nem tehetünk kivételt. Vannak rendeletek, vannak törvényeink. Nekünk ezen a területen az a kötelességünk, hogy rendet tartsunk. Csak azok maradhatnak a fővárosban, akik dolgoznak és sürgős szükség van rájuk.

ZSIGMOND: Szép, szép, kegyelmes méltóságos uram, de mi van Mickieviczcsel és Kopernikusszal?... Egyikük sem látta még a várost, és mégis itt vannak.

HIVATALNOK: Kérem, ne csipkelődjék. Ők is sorra kerülnek. Sajnálom, Vasa polgártárs, a szabály az szabály. Önnek búcsút kell vennie Varsótól, és vissza kell térnie oda, ahonnan jött. Fáradjon, kérem, a szociális osztályra, 214-es szoba, jobbra. Ott majd adnak önnek vasúti menetjegyet. *(A telefon cseng.)* Igen, én vagyok, miniszter úr... Hogyan, kérem?... Igen... Igenis, értem... azonnal, máris, miniszter úr! *(Visszateszi a kagylót, rohan az ajtóhoz.)* Fijalkowski!

ALTISZT *(bedübörög)* Igenis, felügyelő úr!

HIVATALNOK: A király polgártársat azonnal vissza kell állítani a talapzatra! A miniszter telefonja szerint külföldi delegáció érkezik!

(Lengyelből fordította: Szüts István)

Csizmadivat

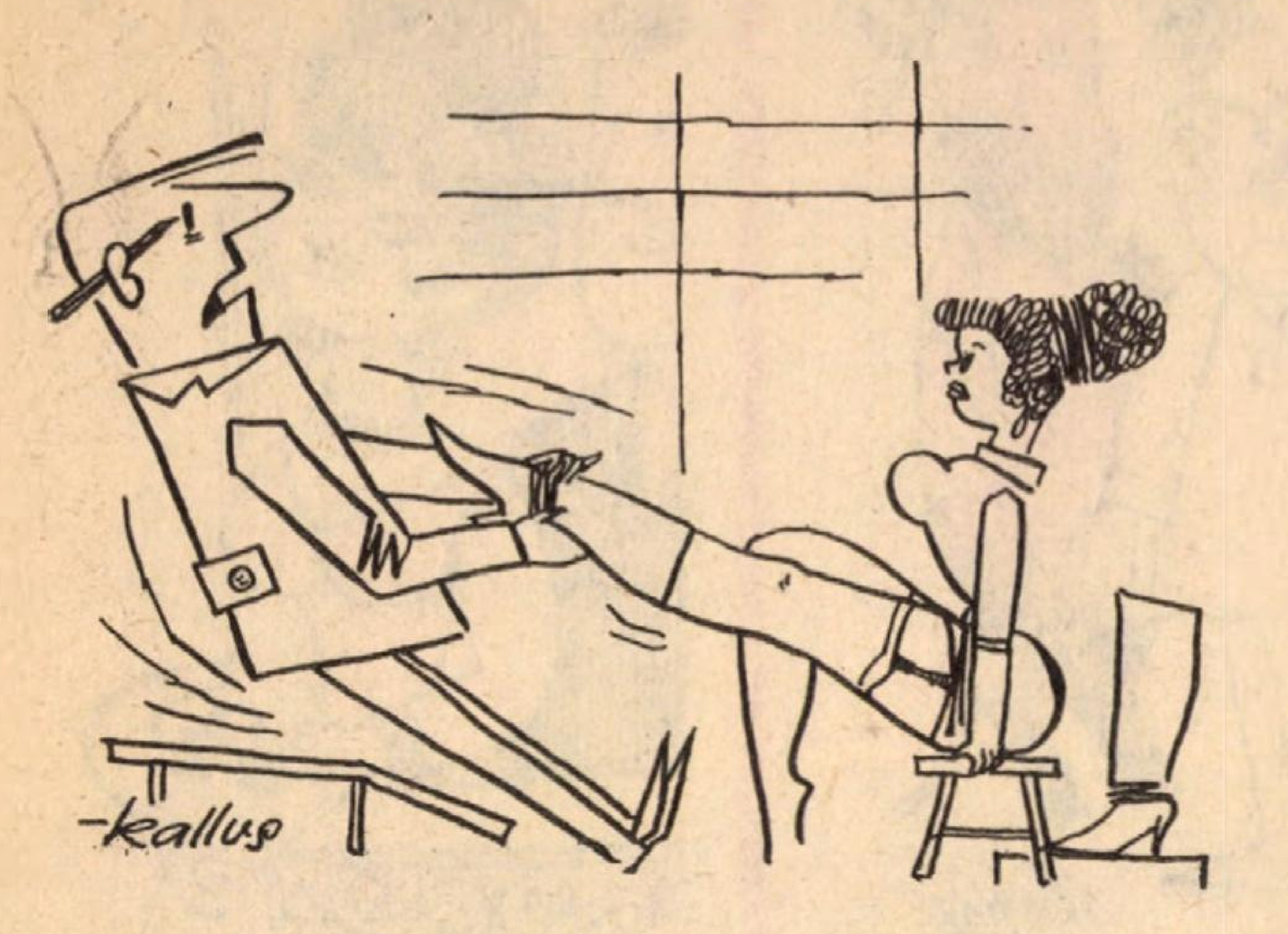

– Sajnos, asszonyom, mégis meg kell vennie, nem bírom lehúzni!

Figyelő állásban

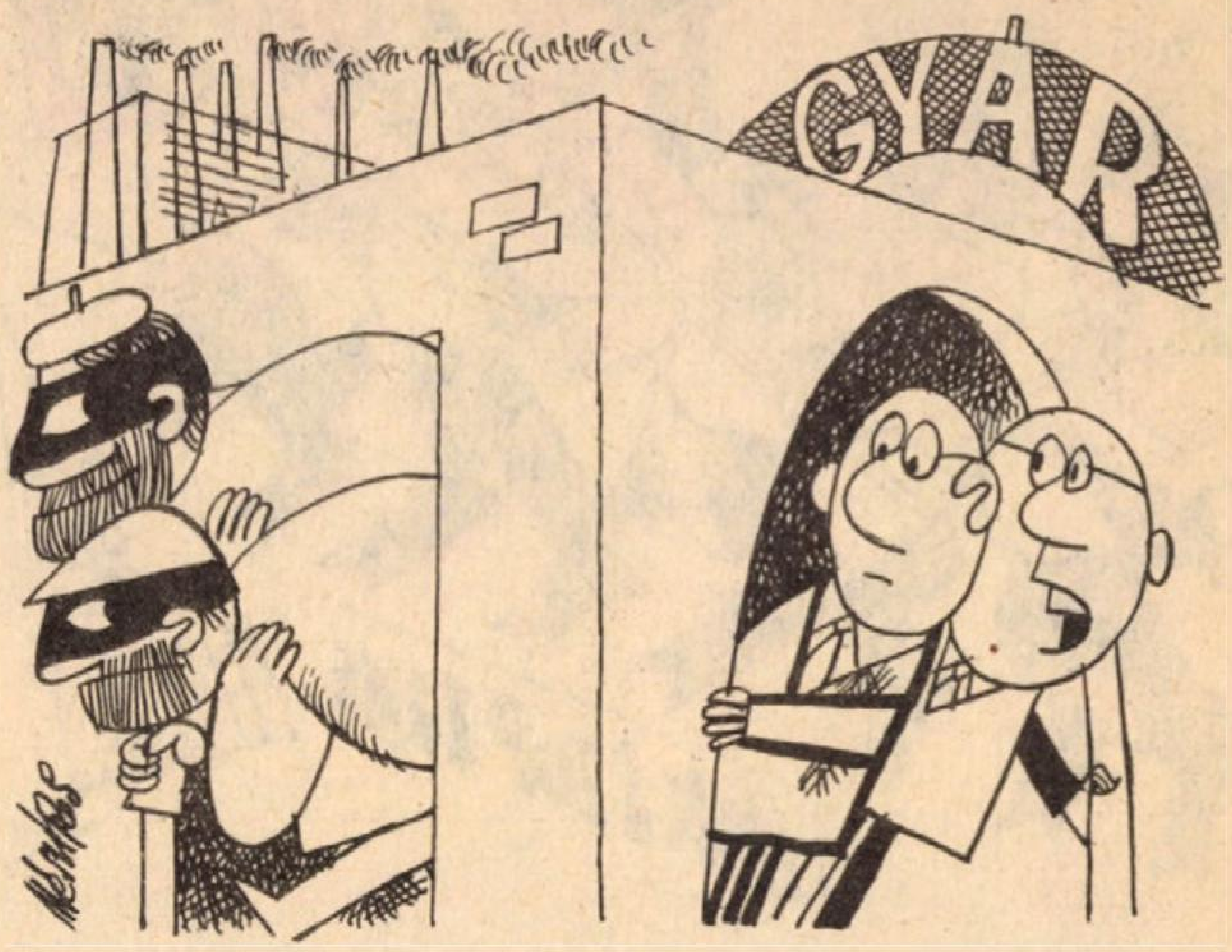

– Az új mechanizmusban majd ez ellen is fellépünk!

Mosolygó Thália

SZÓRAKOZOTTSÁG

Hevesi Sándor annyira jó emberismerő volt, hogy még önmagát is jól ismerte; annyira, hogy hagyományos „professzori" szórakozottságával is tisztában volt. (Apja, nagyapja is pedagógusok voltak, s ő is mint gimnáziumi tanár kezdte pályáját.)

Egyszer egy nagyon fontos ügyben és egy bizonyos napon valamelyik közkönyvtárba kellett elmennie. Két nappal a terminus előtt a következő szövegű levelezőlapot adta fel saját címére:

„Csütörtökön délelőtt feltétlenül Egyetemi Könyvtárba kell menni!"

Megszólítás, aláírás hiányzott. Mikor másnap megkapta az önértesítést, összeráncolt szemöldökkel dünnyögte:

– Miféle ügyben és miért menjek én holnap az Egyetemi Könyvtárba? Azonkívül ki lehet az a neveletlen fráter, aki megszólítás és aláírás nélkül mer velem ilyen értelmetlenségeket közölni?! Juszt se megyek el!!...

És nem ment el.

Z. MOLNÁR

Ennek a kedves, szerény művésznek, a Thália, a Magyar, majd a Nemzeti Színház megbízható, hasznos tagjának tipikusan „nazális" volt a hangja: az orrából beszélt.

Egy szakmai paláver alkalmából Hevesi Sándor megjegyezte:

– Nem volna tehetségtelen, csak az a baj, hogy az orrán állandóan hangfogót visel.

*

Egy este éppen öltözői tükre előtt ült, és igyekezett szelíd, jámbor arcára egy zord, kegyetlen katona arcvonásait rögzíteni, ahogy szerepe előírta, mikor megszólalt mögötte „Juci bácsi", mindannyiuk bizalmasa, a derék, okos kis öltöztető:

– Hm, ahogy én azt látom, a művész úrnak odahaza nem sok szava lehet.

Z. Molnár felháborodottan csapta az asztalra sminkrudacskáját, felpattant, és bőszen-büszkén rákiáltott a csendesen üldögélő bácsikára:

– Mit mond? Hogy nekem otthon nemigen lehet valami sok szavam?! Hát vegye tudomásul – semmi!

A JÓ ASSZONY

Újházi Ede tipikus agglegény volt, annak ellenére, hogy kétszer is nősült. Először fiatalon, de „rövid lejáratra", másodszor öreg korára.

– Gyermeke sohasem volt? – kérdezte egyszer egy interjúvoló riporter a mestert.

– De volt – válaszolta az agg művész, szemét meghatottan törülgetve. – Egy nagyon kedves, édes, fiatal nőtől, akit szerettem és akivel sokáig viszonyom volt. Egyszer bevallotta, hogy teherben van. Büszke és boldog voltam.

– És?

– Azután megszülte a gyermekét. Édes, pufók, stramm kisfiú lett. Imádtam! De nemsokára meghalt. A gyermekem. Az első! Az egyetlen!! A fiú, a fiam... Egészen oda voltam... S a jó lélek, ez a drága kis asszony, ez a derék, becsületes teremtés, hogy megvigasztaljon, nehogy tönkretegyem magam bánatomban – bevallotta, hogy a gyerek nem is tőlem volt.

(Kürthy György gyűjtése)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

A Ludasban nemrégiben szóvá tették, hogy a Népstadionban a mérkőzések kezdete előtt unatkozik a közönség. A cikkíró kifogását méltányolva, az egyik Budapesten állomásozó honvéd alakulat zenekarát kértük fel közreműködésre. Reméljük, hogy a „skót gárdisták" helyett (hiánycikk!) a katonazenekart is szívesen fogadja majd a szurkolók tábora.

Zsámbéki János
Népstadion Gondnokság

A csend világában

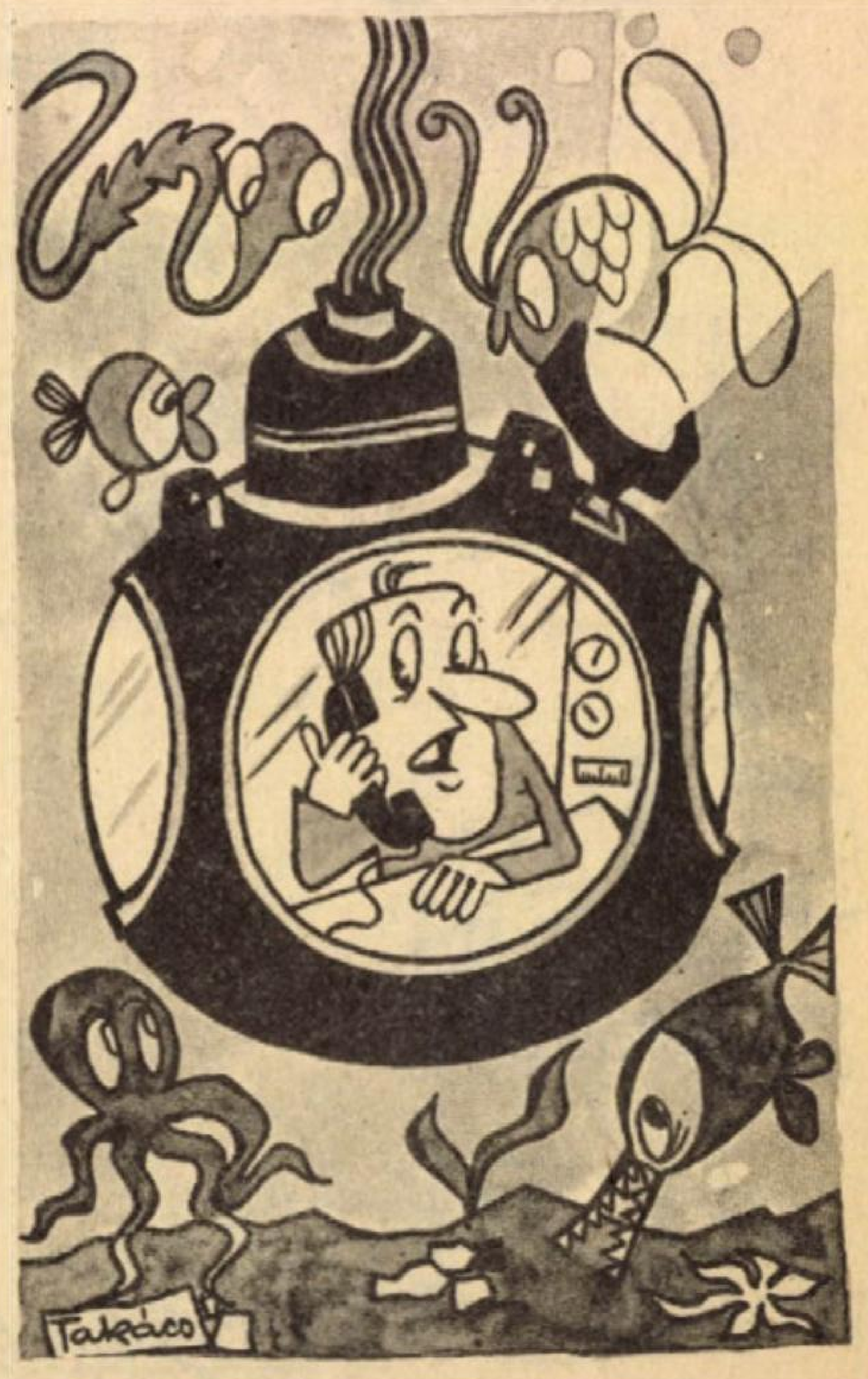

– Aztán, ha a feleségem keres, nehogy ide kapcsoljátok!

Ez a pokol

Mészáros András rajza

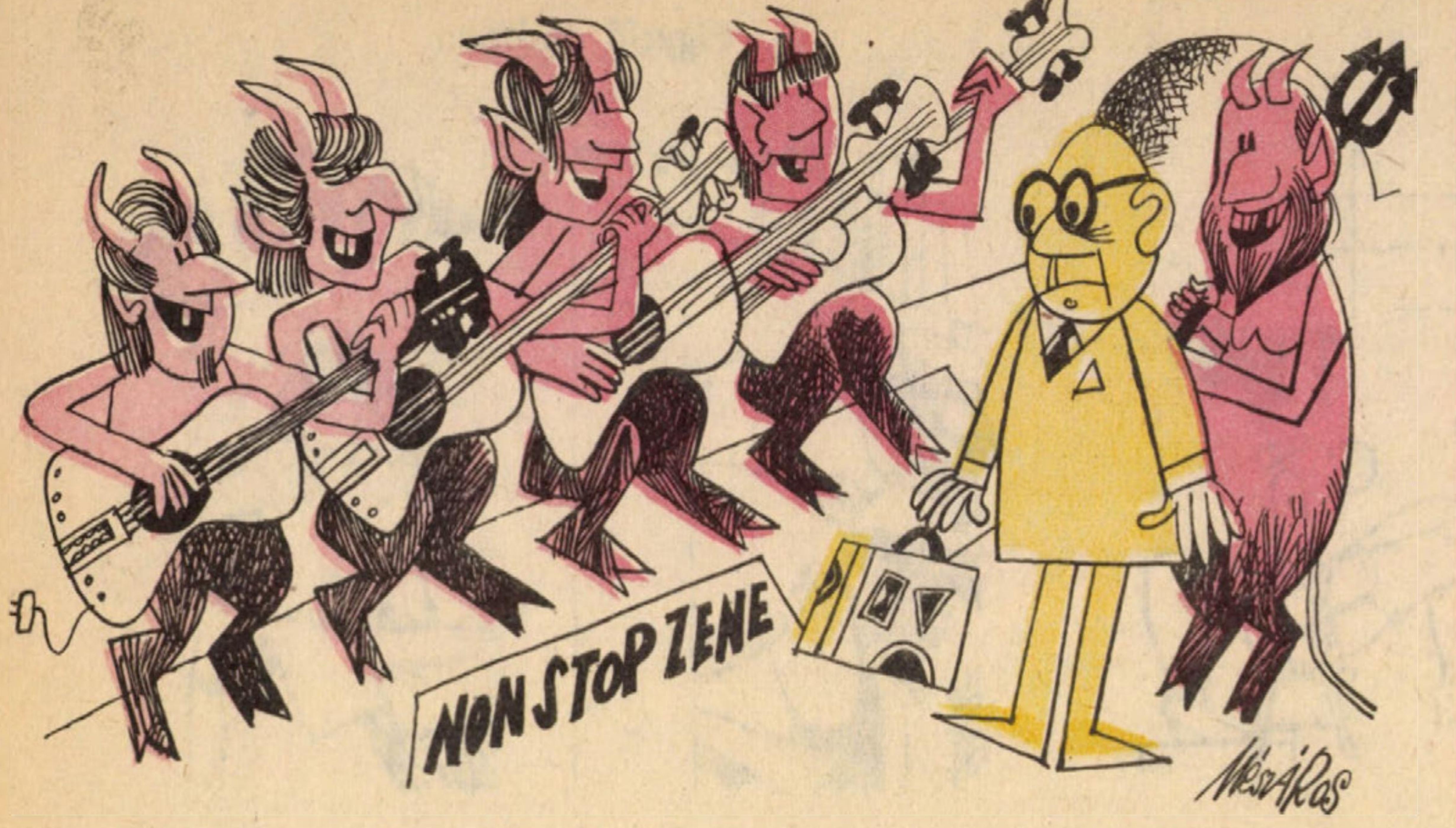

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két veszekedő ember állít be a falusi bíróhoz. Az egyik elpanaszolta, hogy ma reggel vett két kiló húst, és az eltűnt. A szomszédasszonyát gyanúsítja, aki azzal védekezik, hogy a húst biztos a macska ette meg.

– Hozzátok ide a macskát! – rendelkezik a bíró.

Amikor az állatot előállították, a bíró lemérte a súlyát. Pont két kiló volt.

– A hús már megvan! – örvendezett a bíró. – De vajon hol lehet a macska?

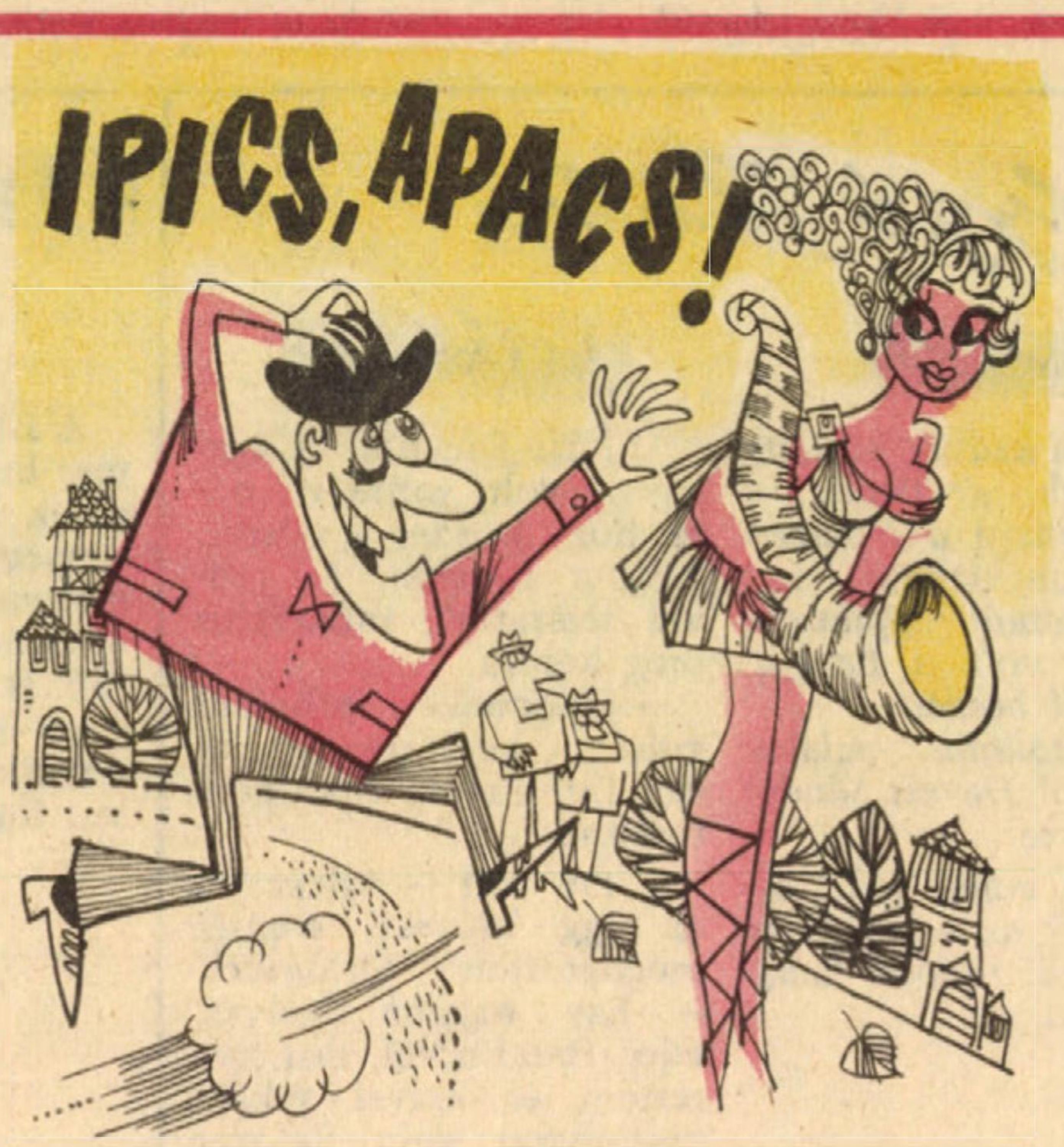
IPICS, APACS!

Megfogja a szerencséjét!
Ha négy forintért szerencse-sorsjegyet vásárol.

Meglepetés

Sajdik Ferenc rajza

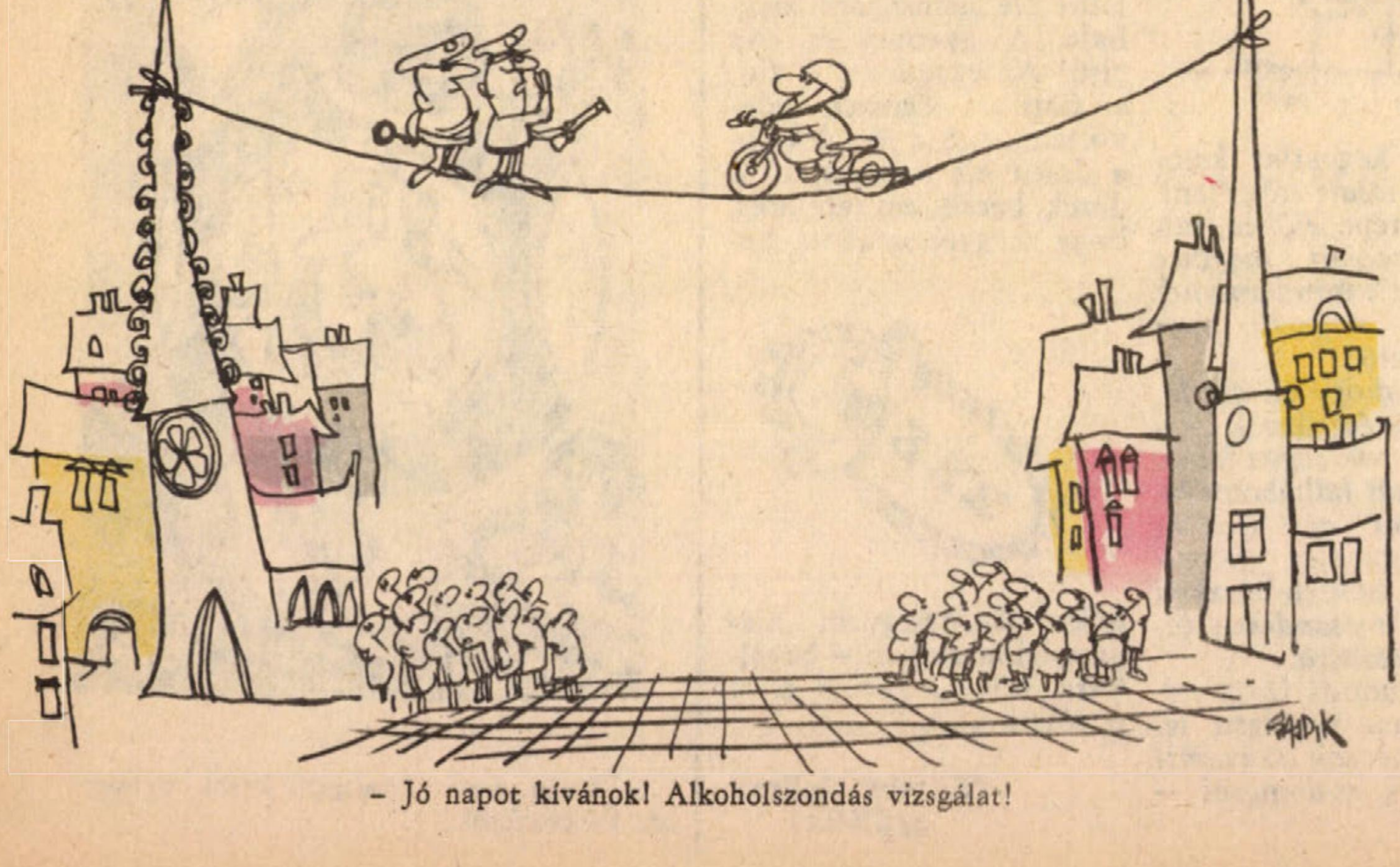

– Jó napot kívánok! Alkoholszondás vizsgálat!

E HETI HIRDETÉSEINK

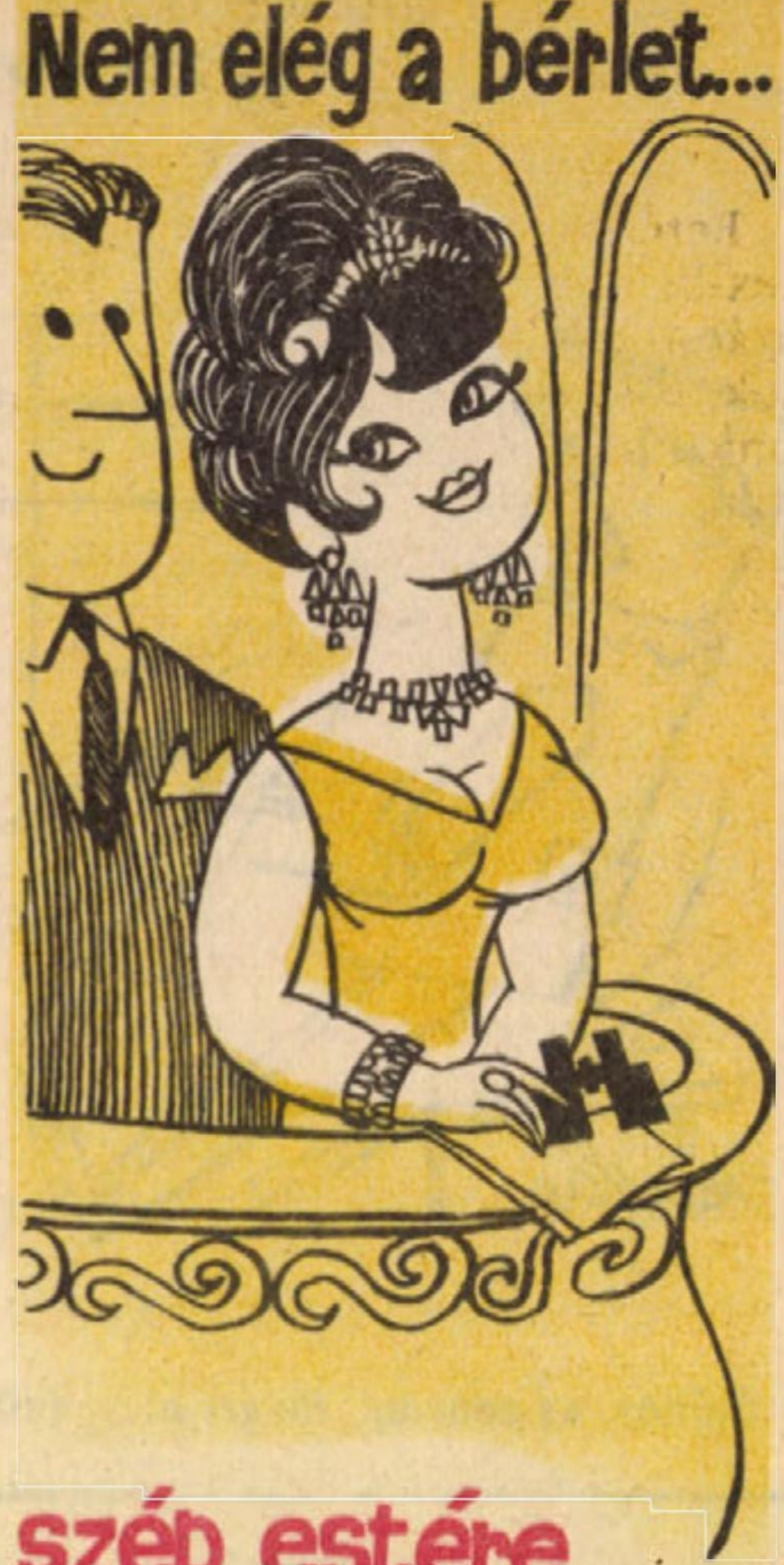
Nem elég a bérlet...

szép estére
szép bizsut
ÓRA és ÉKSZERBOLTBÓL

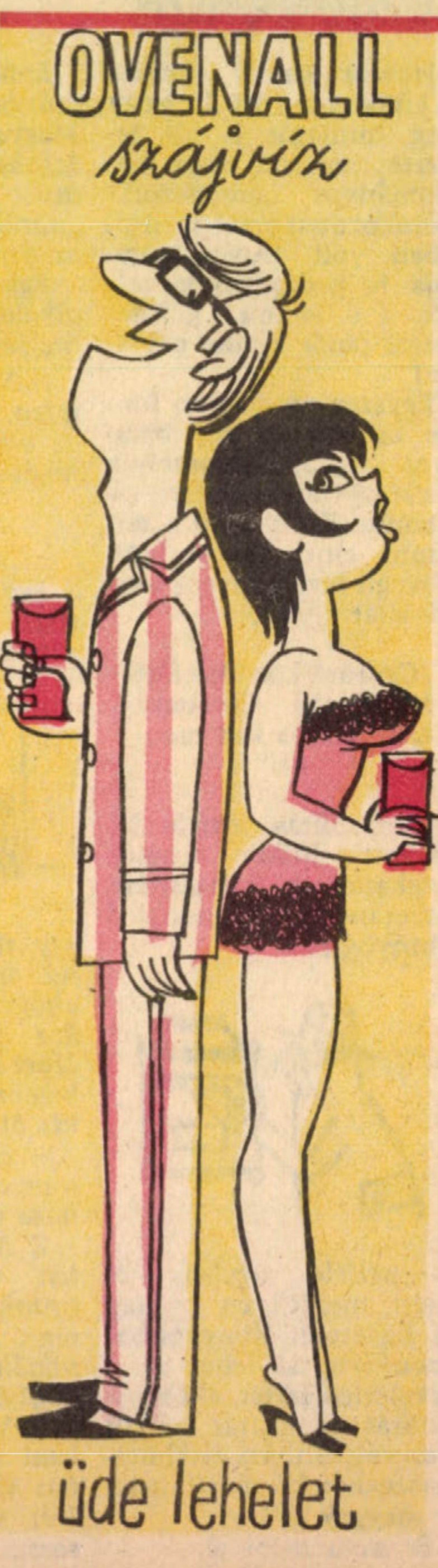
OVENALL
szájvíz

üde lehelet

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT MEGJEGYZÉS

PROFIL

Betértem a Rákóczi út 27 alatti Röltex-boltba, azzal a cseppet sem titkolt szándékkal, hogy két paplant vásárolok magamnak. Közölték, hogy mióta önkiszolgáló bolttá léptek elő, paplant nem tartanak, azt átprofilírozták az utca túlsó oldalára, a szőnyegboltba. Mit tehettem, mentem a profil után. A szőnyegboltban találtam is kedvemre való paplanokat, kiválasztottam közülük kettőt, és két huzatot is kértem hozzájuk. Azért menjek vissza a túloldalra, a Röltex-be, mondották, merthogy azt nem profilírozták ide. Megvallom, előbb bosszankodtam ezen. Hiszen tudhatnák, hogy az új paplanhoz többnyire új huzatokat is vásárolnak! Miért kell a szorosan összetartozó holmik árusítását szétválasztani?

Aztán rájöttem, hogy nem a kereskedelemben van a hiba, hanem bennem. A múlt héten amiatt mérgelődtem ezeken a hasábokon, hogy valamit (nevezetesen a zsebnaptárt és a telefonregisztert) csak egybekötve lehet kapni, most meg éppen az ellenkezője miatt bosszankodom. Hát lehet nekem a kedvemre tenni?!

MOLY

V. L. olvasónk megírta, hogy a 19 444 számú közértben vásárolt paprika molyos volt. A beküldött mintát továbbítottuk a Kereskedelmi Minőségellenőrző Intézethez. A KERMI, dicséretes módon, nem elégedett meg csupán a minta megvizsgálásával, hanem kiszállt a helyszínre, átvizsgálta a bolt egész készletét, és megállapította, hogy sok közte a fogyasztásra alkalmatlan. Az illetékes kereskedelmi szervek, ugyancsak dicséretes módon, azonnal kivonták a forgalomból a molyos paprikát.

Csak egy dologról feledkezett meg mindenki, kevésbé dicséretes módon. Arról, hogy V. L. olvasónkat is illett volna kárpótolni a kidobott 14 forint 50 fillérjéért egy tasak csíp- és molymentes paprikával!

(r. b.)

Fizetésnap

Barát József rajza

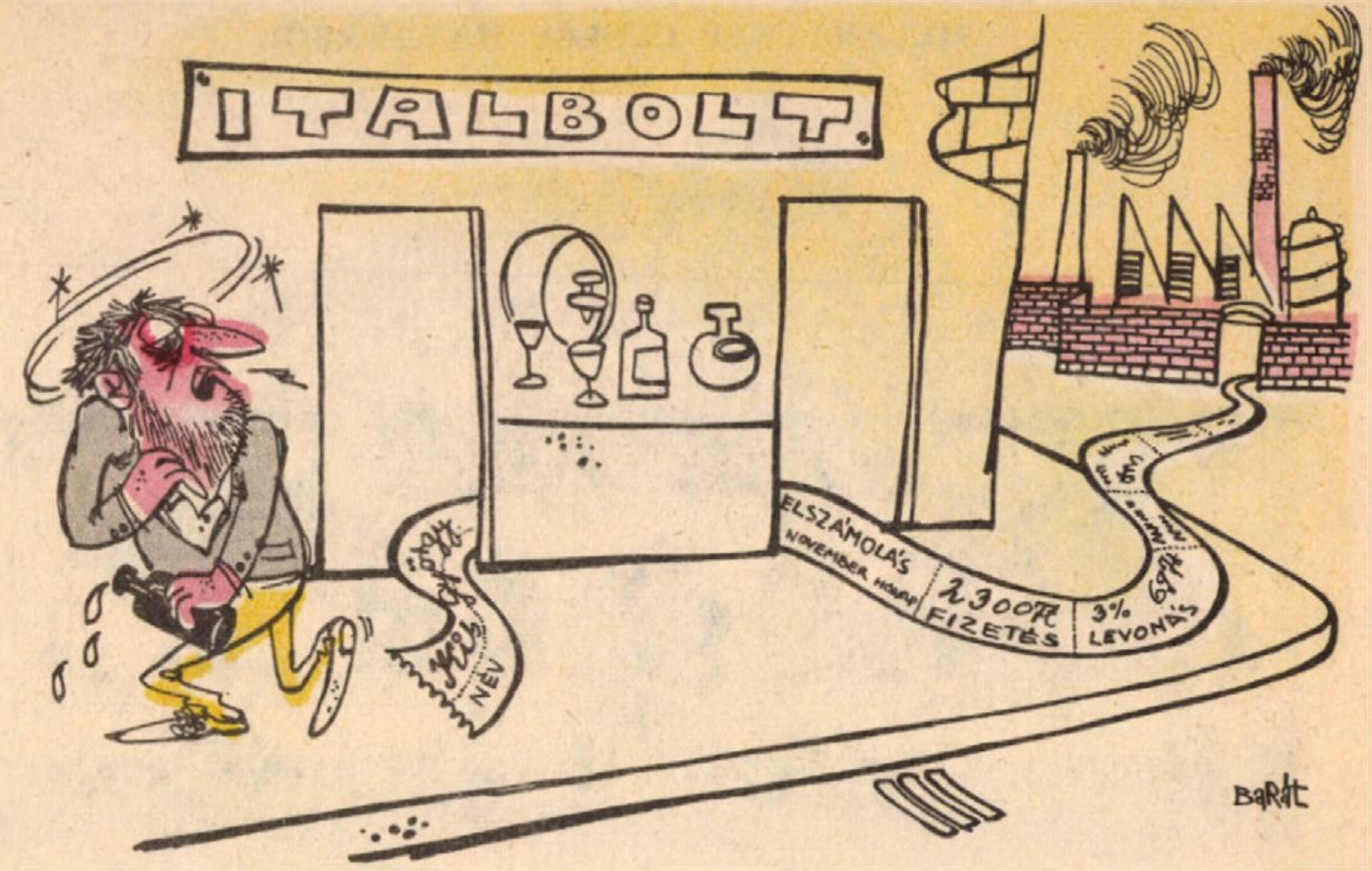

– Mire hazaérek, mindig elfogy.

Természettudományos felvétel

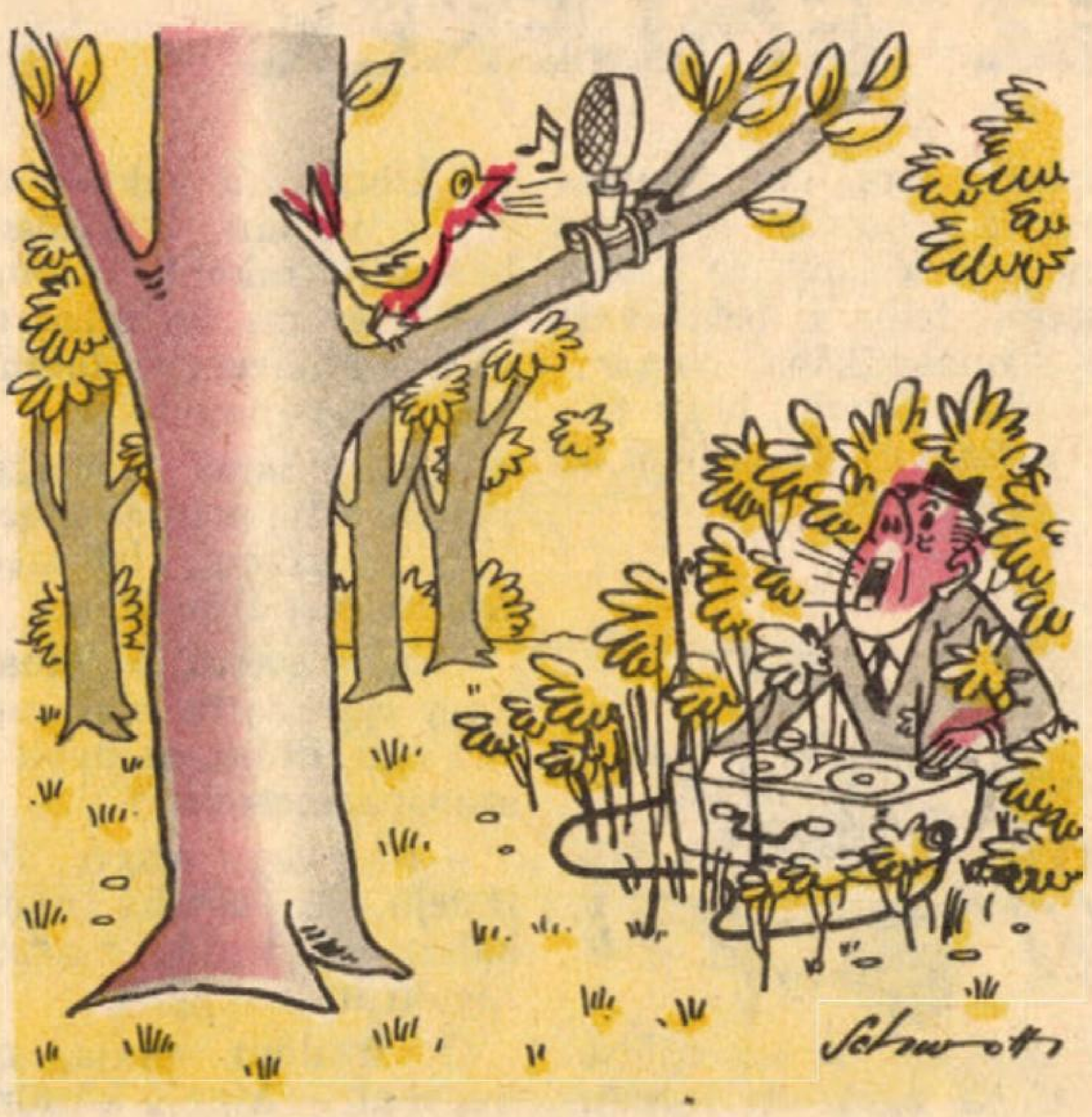

– Kérem, még egyszer a refrént!

Újdonság

Van már fűthető víkendház,
Ilyet is gyártanak nálunk,
Víkendházi bulikat hát
Ősszel, télen is találunk.

Az a férj, ki a víkendet
Csinibabákkal szereti,
Fűtéssel se fáradozzon,
Majd a neje befűt neki.

(h. f.)

Indul a jégkorong-idény

Mészáros András rajza

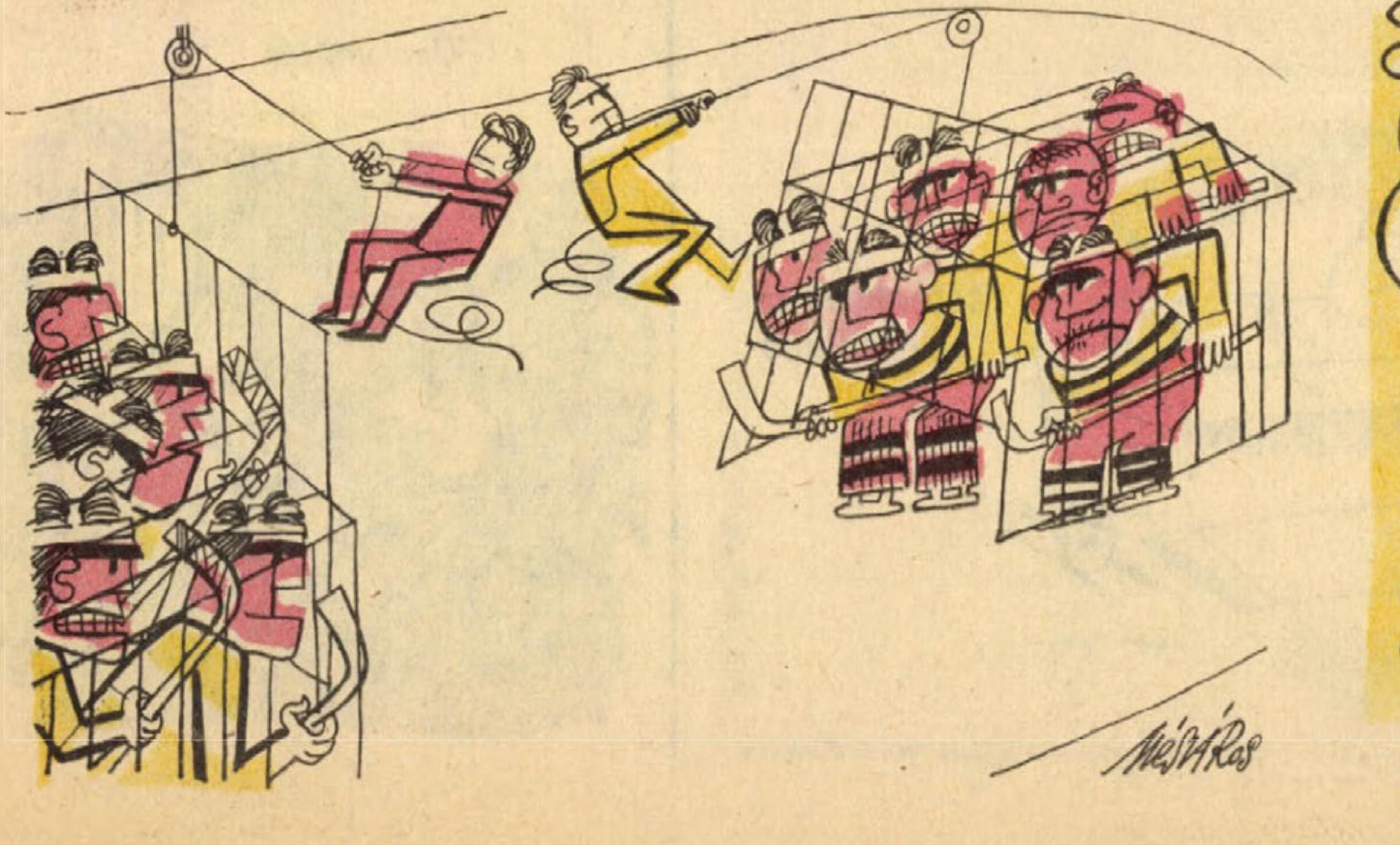

Újfajta fogkrém

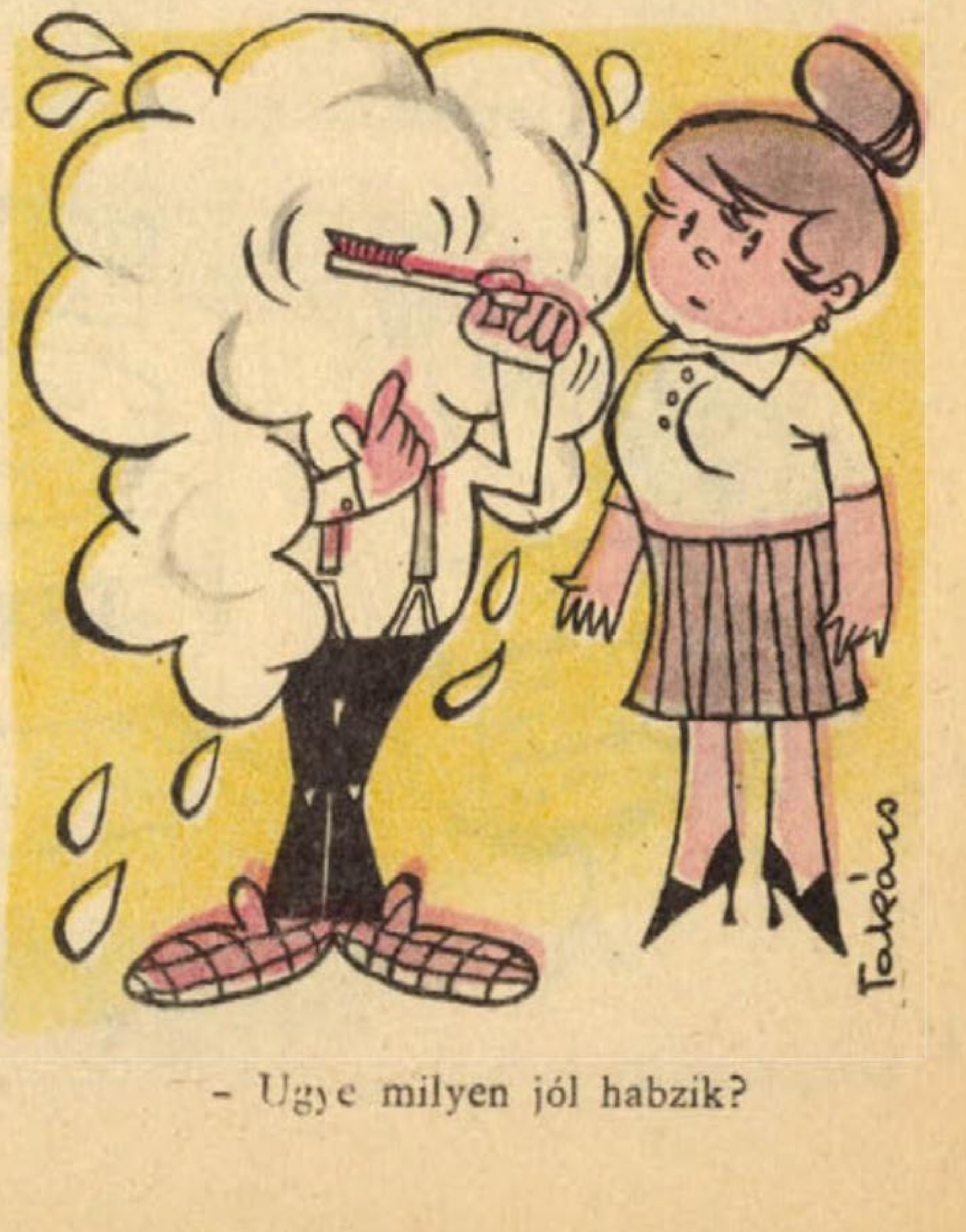

– Ugye milyen jól habzik?

FOTÓZZON A LUDASNAK!

PILLANATKÉP CEGLÉD HATÁRÁBÓL

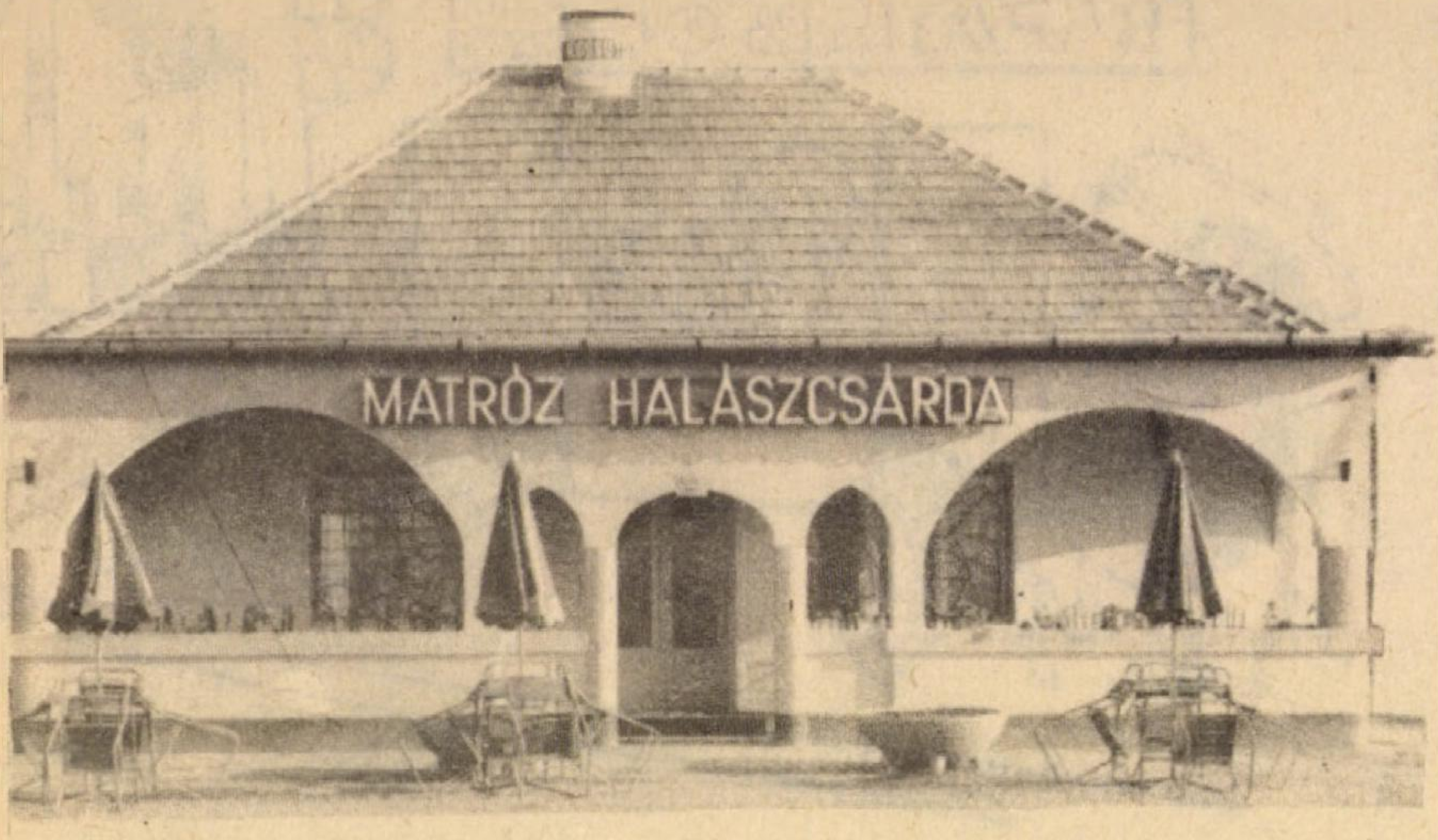

Talán az alföldi portengeren kötnek ki a matrózok?
Beküldte: **B. J.**, Budapest

ROSSZ EMLÉKEK

Kivert a hideg veríték – azt álmodtam, hogy a börtönben vagyok. Összefutnak a dolgok a szemem előtt, egy vörös hajú, drabális emberre emlékszem, aki azt állította, hogy ő adott nekem háromezer forintot talpbőrre, és én nem vettem neki talpbőrt, hanem a pénzt elittam, és a kölcsönkért magnót is eladtam. Aztán egy nagy házra is emlékszem az álom ködében, ahol valami előadó voltam, és egy csomó ember pénzeket adott át, hogy én szerezzek nekik lakást, mondom, bámulatos zagyvaságokat álmodtam össze. Valaki meg mintha azt mondta volna, hogy a dollárért túl magas árat számoltam, és azért majd megkapom a magamét – fenyegetett. Nyilván sokat ettem este, az feküdte meg a gyomrom, és akkor még az a lány, az a kék szemű baba is belekavart a slamasztikába, borzasztó, alig vártam, hogy fölébredjek, és elmeséljem az asszonynak a sok zöldséget. Az egészben legszörnyűbb persze a börtön volt, rács, bilincs, miegymás, csíkos kosztüm – brrr – a kétsoros sötétkék zakó után. Egészen megkönnyebültem, mikor reggel csörgött a vekker, de ez is valami különösen hangzott, inkább kolomp volt vagy mi, én mindenesetre föllélegezve fordultam az asszony felé:

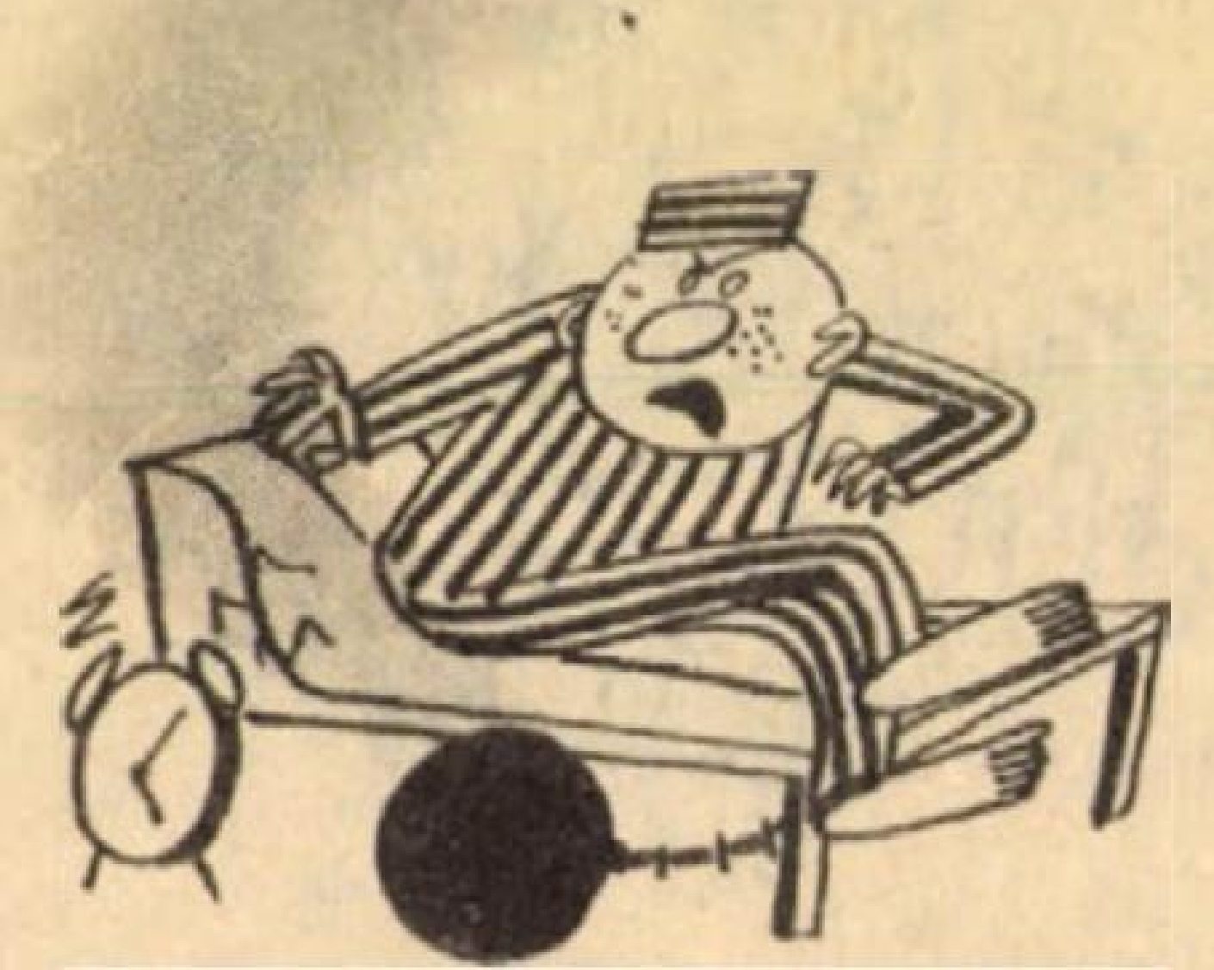

– Sára! Sára! – nyöszörögtem félig még álomban – gyere, szívem, ölelj meg, rettenetes álmodtam.

Nagyot estem, és látom, hogy egy szőrös alak mered rám, dühösen üvölt a szobaparancsnok:

– Meg vagy veszve, Tojásfejű, a számba nyúlkálsz, csipkedd magad, rögtön itt a reggeli.

Ó, irgalom anyja, ne hagyj el! – Még a börtönben is börtönről álmodom. Na mindegy, majd ma este megpróbálok a Jerevánban éjszakázni...

Nagy S. József

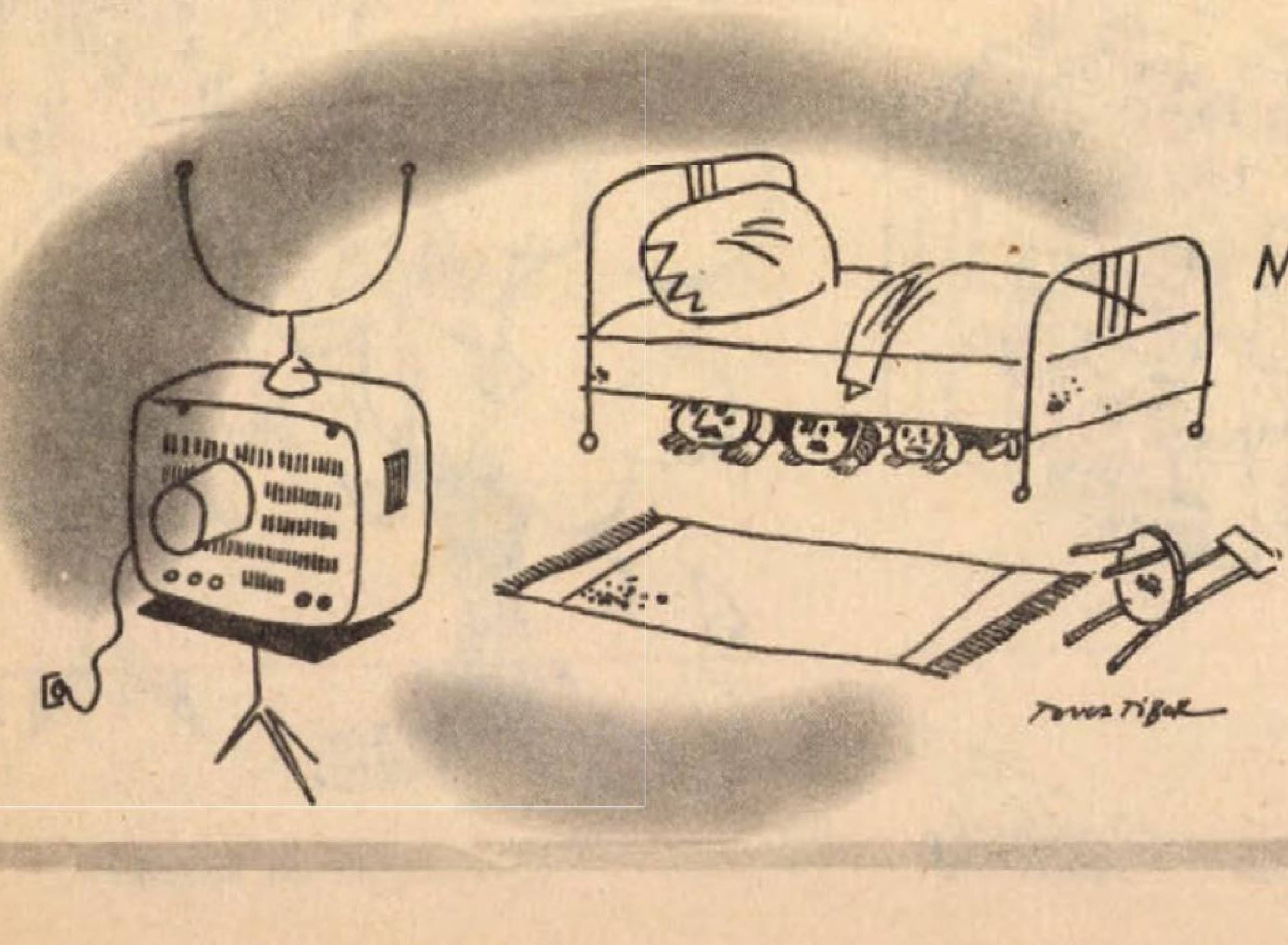

Matematikai vetélkedő

PESTI tudósítónktól...

Úgy olvastam, hogy Saláta Lajos, a neves régész ötvenedik születésnapját ünnepli.

Nem lenne helyesebb, ha mások ünnepelnék?

*

– Rémesek ezek a fiatalok! – mondtam barátomnak a buszon, fejemet csóválva. – Nézd, milyen hosszú haja van annak a fiúnak! Ez nem férfias!

– Az nem fiú, hanem lány! – figyelmeztetett a barátom.

– Úgy? Rémes, milyen rövid haja van! Ez nem nőies!

*

Mindig elgondolkozom, amikor a rádióban a szimfonikus hangverseny szólistáját úgy jelentik be, hogy „közreműködik". Legutóbb például Beethoven Esz-dúr zongoraversenyét jelentették be így:

– ...közreműködik Fischer Annie!

Nem hiszem, hogy valaha is bárki így suttogott volna elragadtatva:

– De gyönyörűen működik közre Fischer Annie!

*

Kis jelenet az autóbuszon.

Nő *(barátnőjéhez):* Mindig azzal szédítenek minket, hogy azelőtt milyen udvariasak voltak az emberek. Tessék, itt ül a férfi és eszében sincs átadni a helyét.

Az ülő férfi mintegy 70 éves, az álló nő mintegy 14.

*

„Víz a borban, víz a tejben!" – olvasom az újságban a felháborító címet. Felháborít az, hogy vannak égitestek, amelyeken egyetlen csepp víz sincs, s akkor nálunk így pazarolják ezt a világegyetemben igen ritka anyagot.

f. l.

Unalomüzés

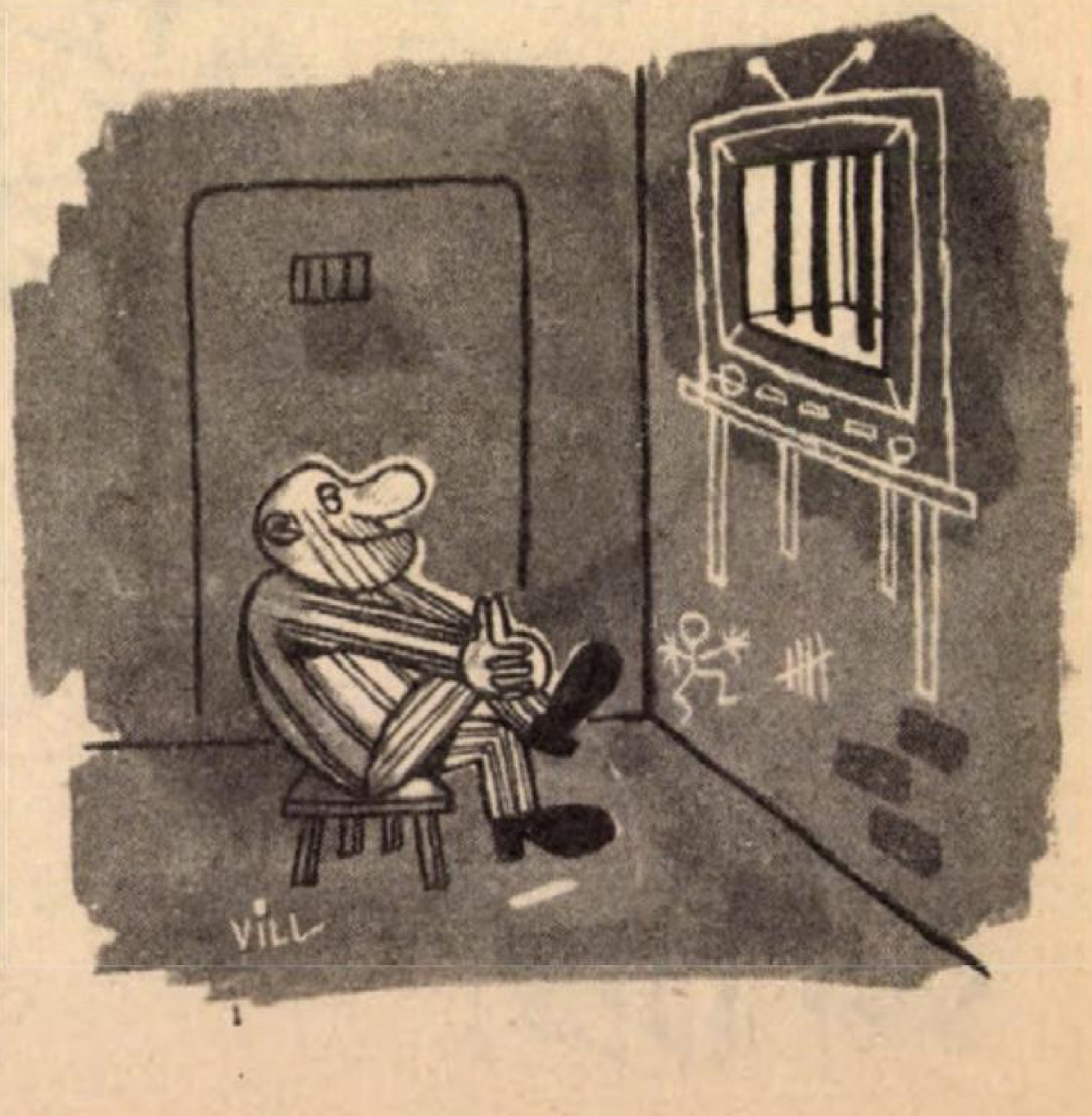

A tájékozott

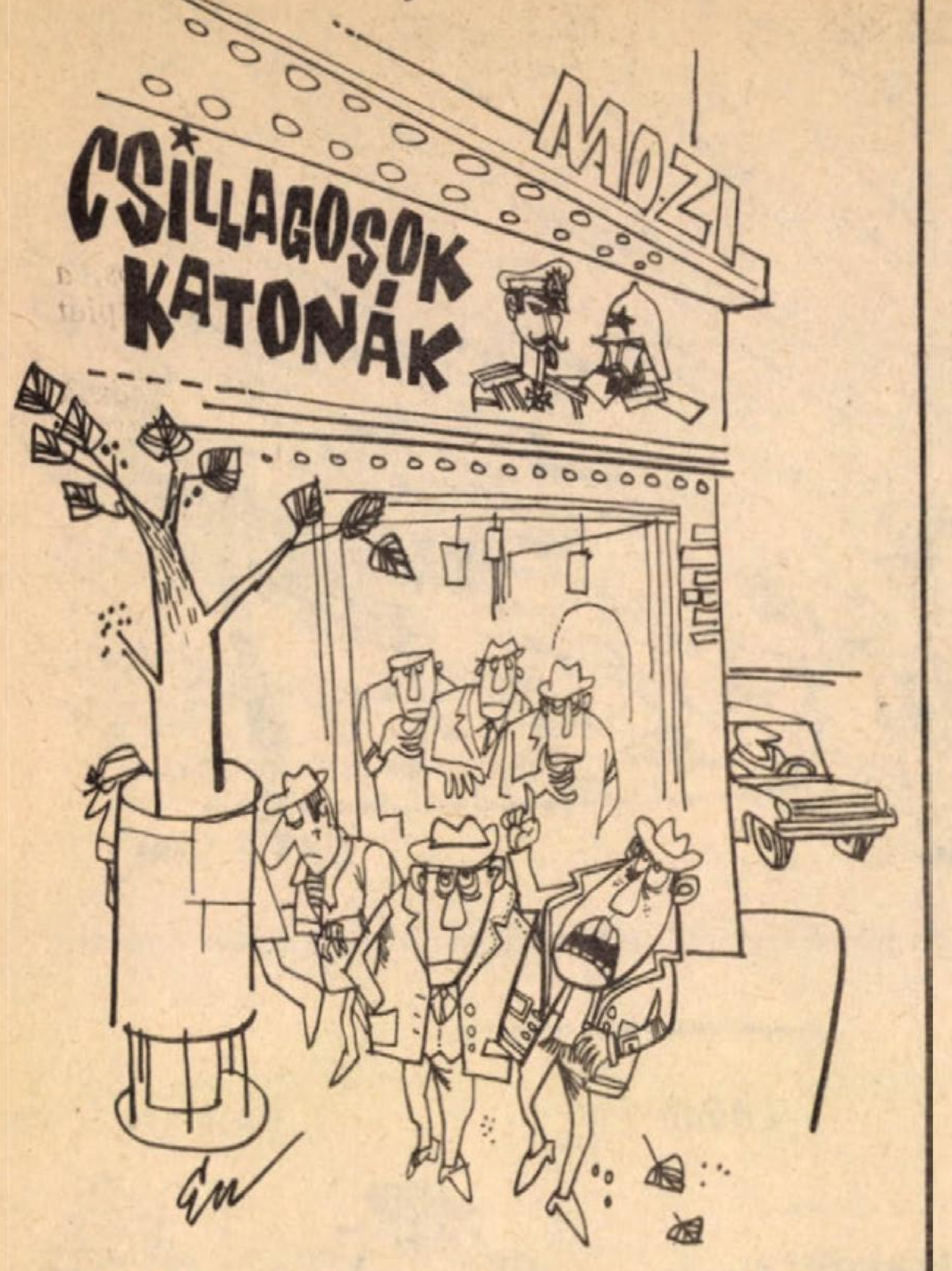

– Olvasta tegnap, hogy milyen nagyszerű filmet láttunk ma?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A TÁBLÁS UTCA REJTÉLYE

Este a feleségem leparkolt a ház előtt az szgk.-val (a személygépkocsi hivatalos rövidítése – a tulajd.), és feljött mosogatni. Akkor mi még nem voltunk közlekedési szabálysértők, csak másnap lettünk azok.

A rejtély az, hogy közben ki sem mozdultunk otthonunkból. A krimikhez szokott olvasó talán már tudja is a megfejtést. Irigylem érte, mert én csak rendőrségi üzenetekre szorítkozhatom.

Az első üzenetet a kocsin találtam másnap, azon csak annyi állt, hogy tilos a hely, ahol parkolok. Felnéztem a lámpavasra és bólintottam. Megjött a tábla.

A második üzenet már lényegesen fenyegetőbb volt. Ezt a postás hozta. Lényegét tekintve ugyanazt tartalmazta, mint az első, csak múlt időben szólt a történtekről, s futurumban bizonyos reám váró fizetési kötelezettségekről, amelyeknek összege kereken ötven forintokat tesz ki . . .

Sóhajtottam és elhatároztam, hogy én is üzenek. Miért ne? No persze, szelíden, finoman. És megírtam, hogy amikor a feleségem ott hagyta azon a szent helyen a kocsit, tábla még nem volt. A végén pedig megígértem, hogy a táblák mindenkori állásától függetlenül nagyon jók leszünk, és lehetőleg sehová sem állunk autóval.

Megjött a válasz. A BRFK Közlekedésrendészet Forgalomellenőrző Osztálya megállapította, hogy korábbi intézkedése jogos volt, mert a táblákat 10 óra 50 perckor helyezték ki, előtte pedig megjelölték a már ott álló kocsikat, de az enyém csak a jelzett időpont után került a Népstadion út 4-es számú ház elé.

Furcsa. Pontosabban: ijesztő! Magányosan kóborolt volna tudtom és beleegyezésem nélkül az az átkozott kocsi? S miért ment volna a 4-es számú ház elé, s főként honnan tudta, hogy mikor fogom keresni az 59-es számú ház előtt, ahol a feleségem előző este hagyta?

S ezek után még mondja valaki nekem, hogy könnyű megfejteni egy táblás utca rejtélyét, amikor csak amolyan féltáblás!

(fodor)

IMPORT HUMOR

GÉPOKTATÁS

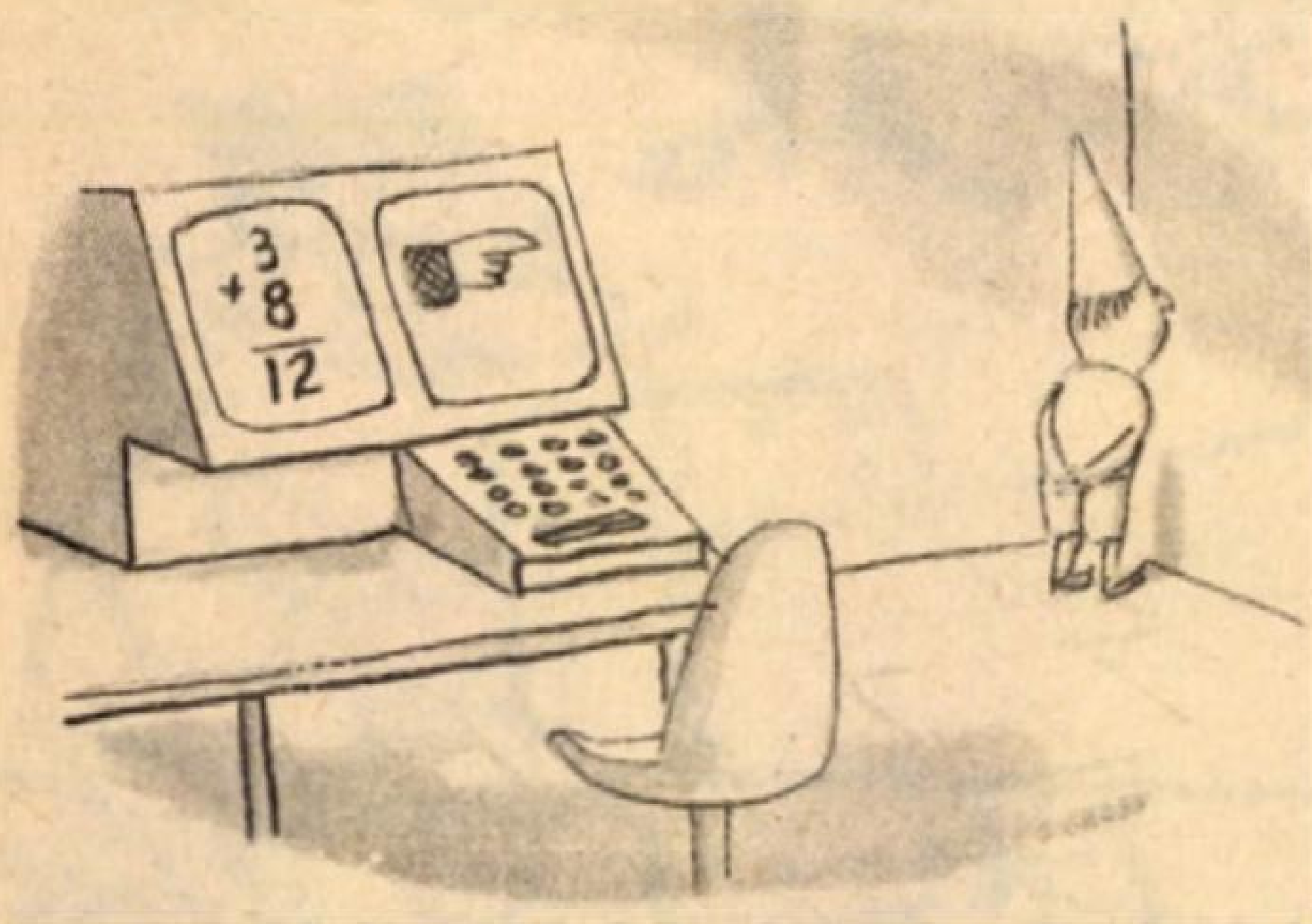

(A New York-i „Saturday Review"-ból)

POSTÁS VIZSGA

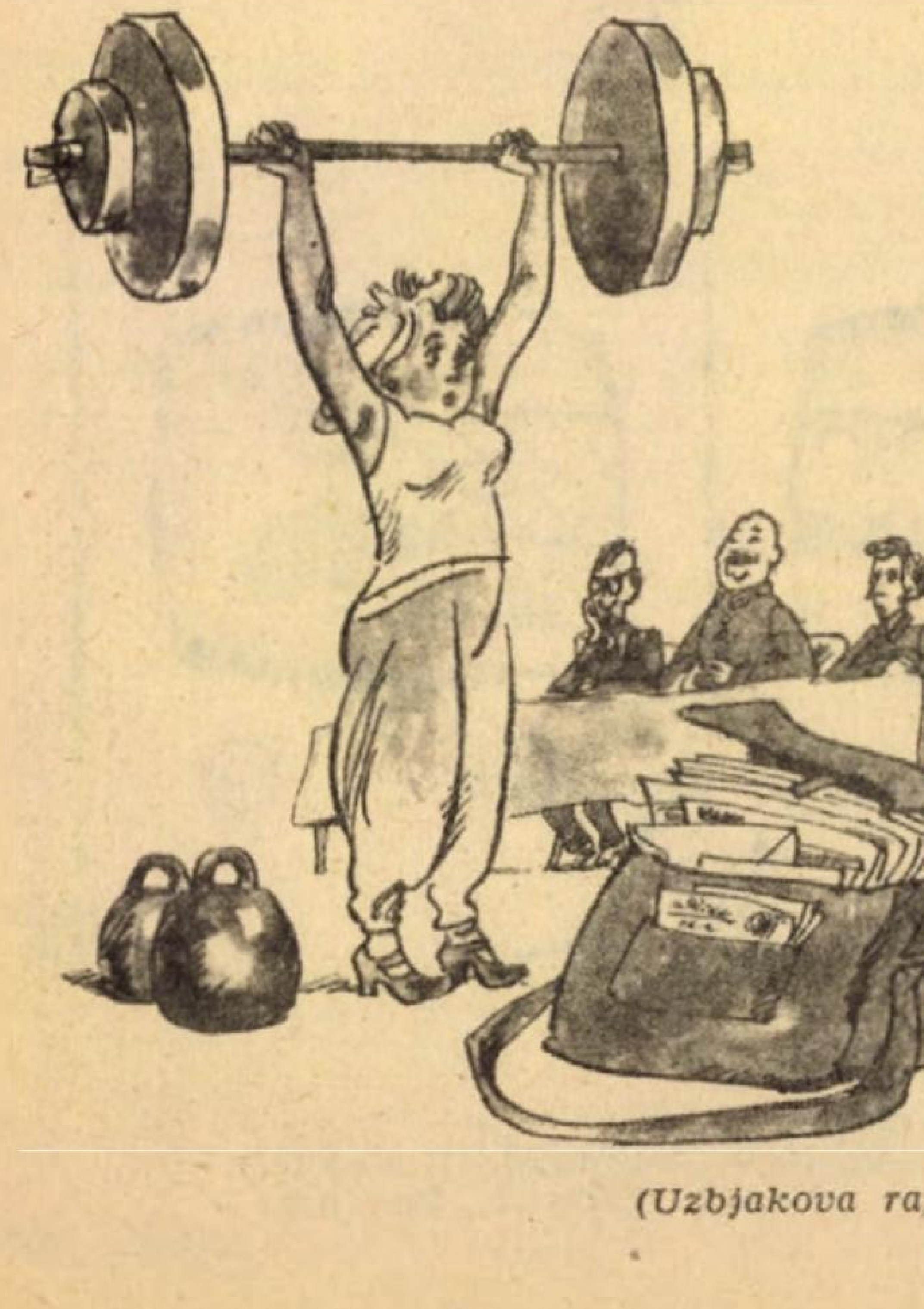

(Uzbjakova rajza)

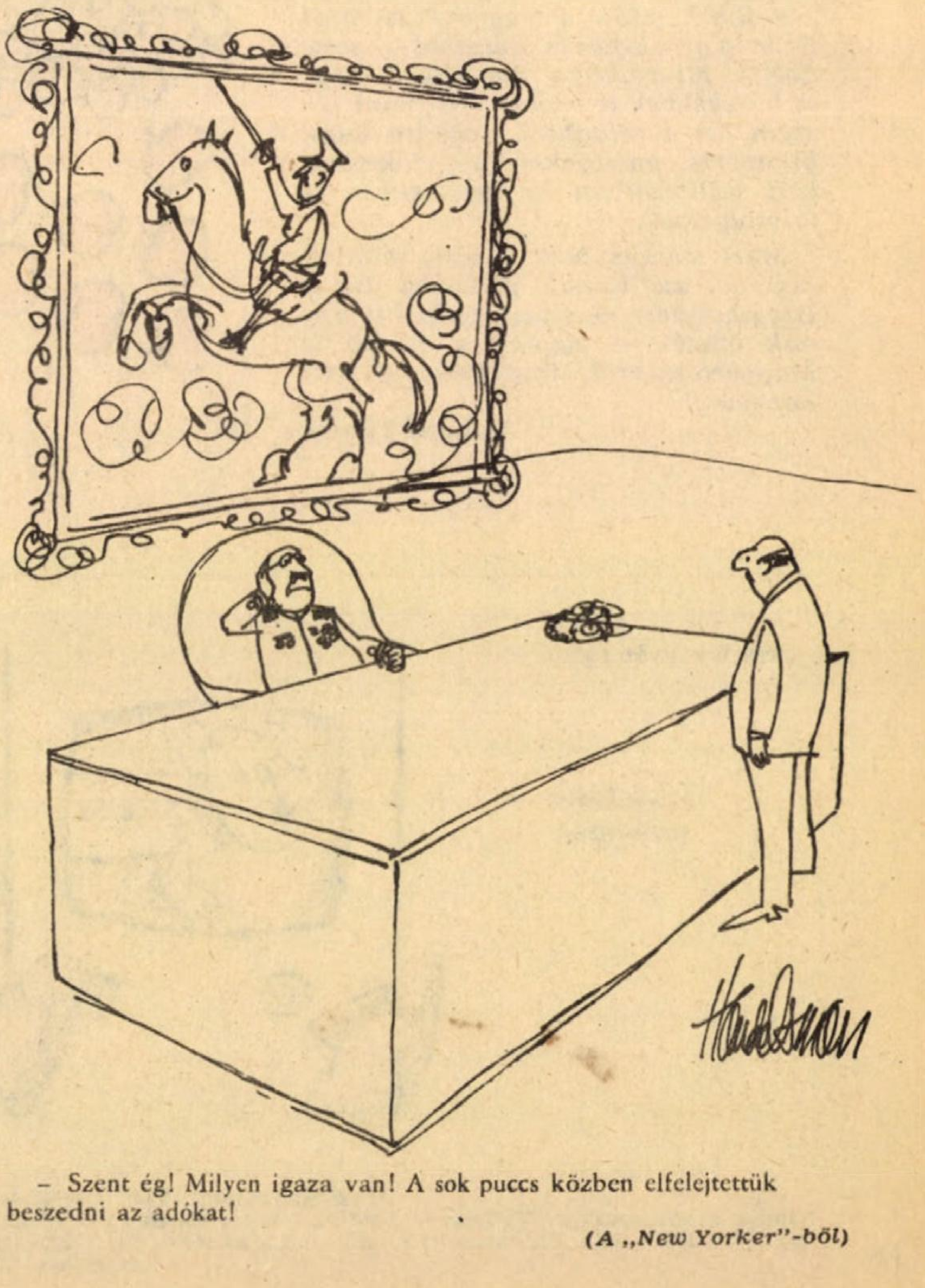

– Szent ég! Milyen igaza van! A sok puccs közben elfelejtettük beszedni az adókat!

(A „New Yorker"-ből)

BREATH-ALYZER

Ennek az angol — de még ott is vadonatúj — szónak az előzménye az, hogy nemrég Budapesten járt Barbara Castle asszony, a brit közlekedésügyi miniszter. Hogy túlzsúfolt villamosainkat, múlt századi tempóban döcögő vonatainkat, s utazóközönségünk általános fegyelmezetlenségét nem dicsérte a magyar sajtónak és televíziónak adott nyilatkozatában, azon nincs csodálkoznivaló. Az viszont nagyon tetszett neki, hogy mind a hivatásos, mind a magán gépkocsivezetőknél milyen szigorúan vesszük az alkoholfogyasztási tilalmat. Igen, a szondázás nyerte meg leginkább a szigetországi miniszterasszony tetszését.

S hogy őszintén dicsért bennünket Budapesten, az kiderült, amint Londonba visszaérkezett. Új leheltető készüléket vezettetett be — az angolok már el is nevezték Breathalyzernek, ami lehelet-analizálót, vagy röviden leheletizálót jelent —, amellyel, hangsúlyozottan a magyar példához hasonlóan, sűrűn fogják ellenőrizni Nagy-Britannia hivatásos és magán gépkocsivezetőinek szeszfogyasztását.

Meglehet, hogy az első szigetországi razziák után már sok volán mellett ülő angol, akit meg-„breathalyzer-oltak", szidja a magyarok istenét! Ez még a 6 : 3-nál is rosszabb! — gondolják. Mi azonban, úgy vélem, mégis büszkébbek lehetünk erre, mint teszem azt a világhírű tokajira vagy bikavérre, amelyeket az előkelőbb brit szállodákban és éttermekben is felszolgálnak.

Mert márkás bort a világ minden részéből szállítanak Albionba. De a Breathalyzert — vagy legalábbis annak ötletét — egyenesen és csakis Magyarországról importálta a brit kormány!

Barabás Tamás

Ősz

Sajdik Ferenc rajza

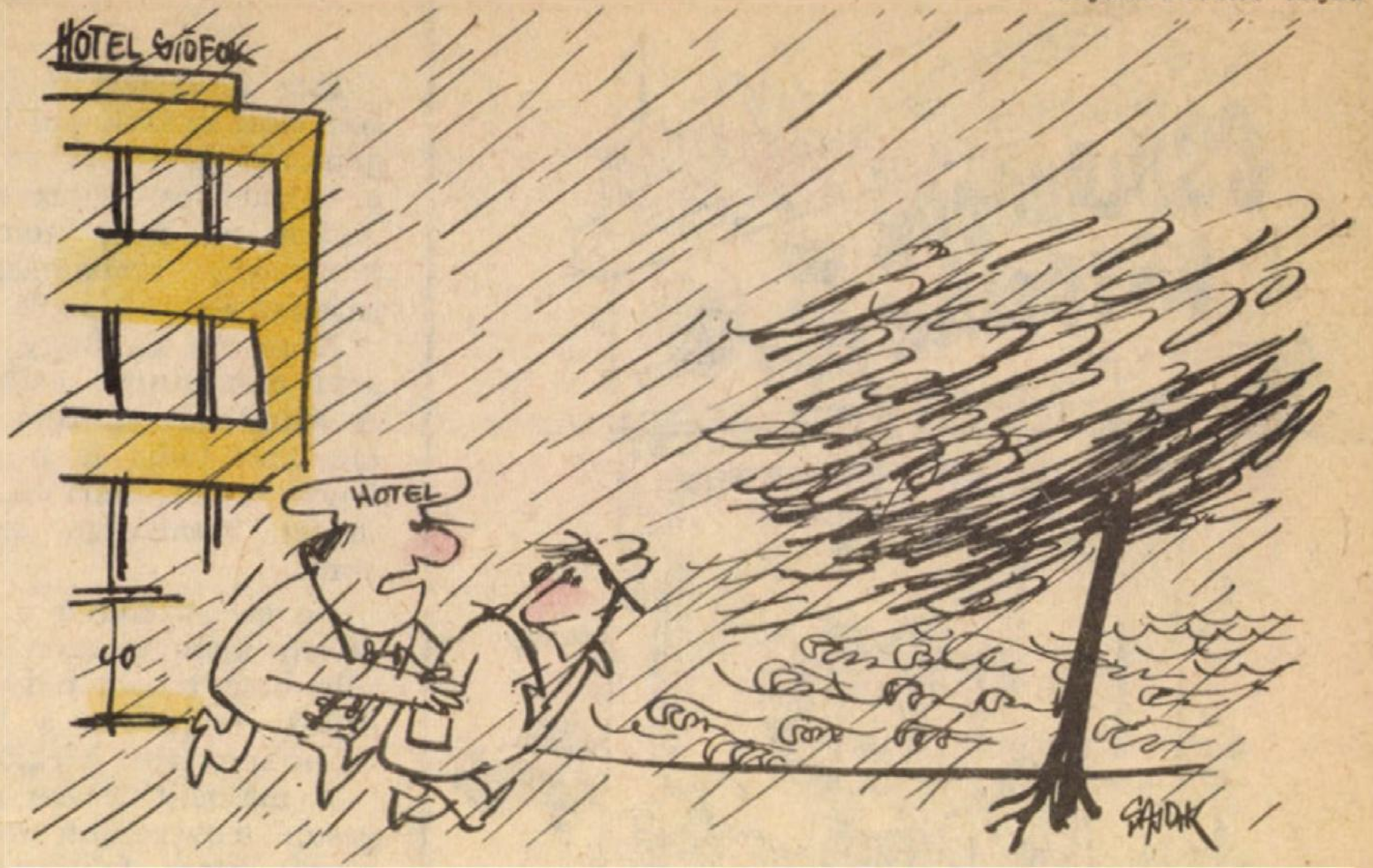

– Az nyáron csak egy kis félreértés volt! Hogyne lenne kiadó szobánk forintért!

Ládahiány

Fülöp György rajza

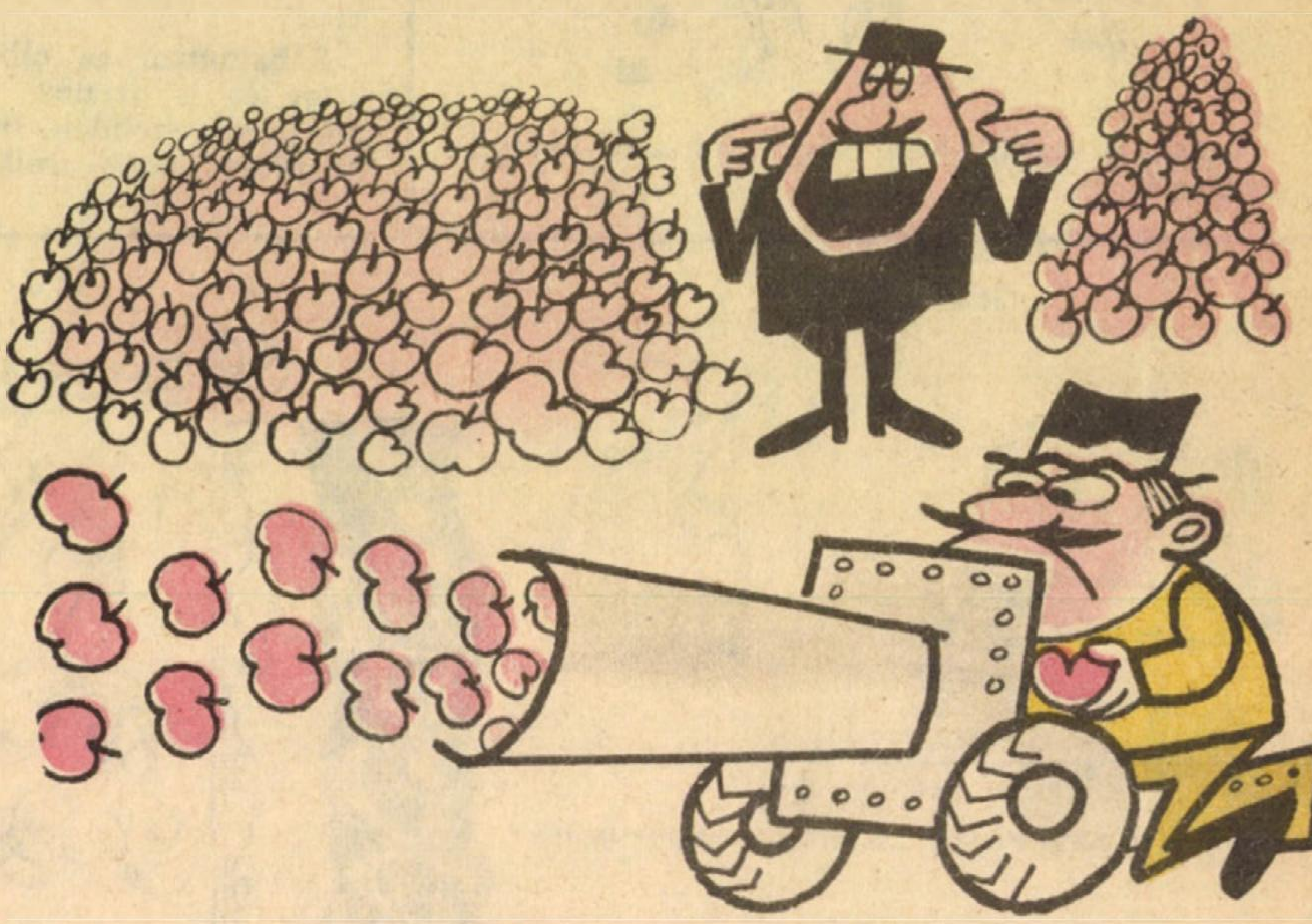

– Irány a főváros! Tűz!!!

Hegedűs István rajza

Folytatásos tévé-játék

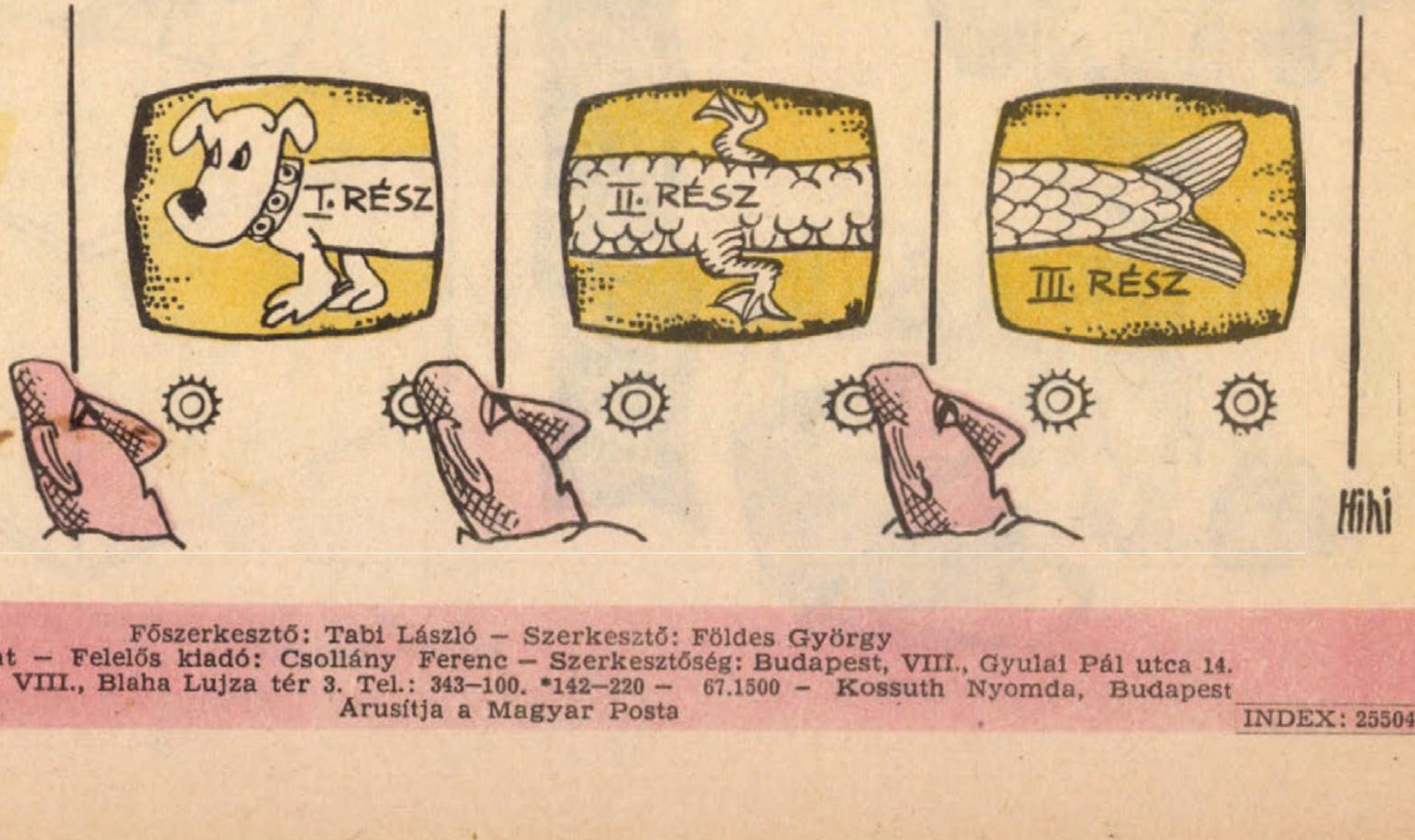

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.1500 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504